

Bayan Julia'nın İsyanı

Ann B. Ross

©psilon

BAYAN JULIA'NIN İSYANI

BAYAN JULIA’NIN İSYANI

Orijinal Adı: Miss Julia Speaks Her Mind

Yazarı: Ann B. Ross

Çeviri: Feride Kurtulmuş

Editör: Tanju Anapa

Düzenleme: Gülen Işık

Montaj: Kaya Güler

Baskı: Şahinkaya Matbaası

Cilt: Melissa Mücellit

1. Baskı: Nisan 2000, İstanbul

ISBN: 975 331 212-1

©1999 Ann B. Ross

William Morrow and Company, Inc., New York

Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7

Kâğıthane/İstanbul

Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

BAYAN JULIA’NIN İSYANI

Ann B. Ross

**Çeviri
Feride Kurtulmuş**

@psilon

BİR

Kocamın ani ölümünün üzerimde yarattığı şoku yeni yeni atlatıyordum ki, balkonumda bana bıraktığı son mirası gördüm. Wesley Lloyd Springer'ı o sıcak ve durgun ağustos sabahından birkaç ay önce toprağa vermiştik. Ve ben bütün o miras işlerinin, avukatlarla yapılan toplantıların, imzalanacak kâğıtların bittiğini sanıyordum. İtiraf etmeliyim ki, aileden birinin ölümünün, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla hukuksal yönü varmış. Merhum onun işlerini yoluna koymanız için neler yapmanız gerekeceğini hiçbir zaman bilemez. Gerçi Wesley Lloyd'un işleri zaten oldukça düzenliydi. Ya da ben öyle düşünüyordum.

Tanrım, o sabah öyle sıcaktı ki. Wesley Lloyd'un eve klima almama konusundaki ısrarını hatırladım. Conovers'lar bile klima ve merkezi havalandırma taktırmışlardı. Wesley Lloyd bunun bir para tuzağı olduğunu ileri sürer, temiz hava her zaman daha iyidir, derdi. Ancak bunun yalnızca ev için geçerli olduğunu düşünüyordu. Bankadaki ofisi klima sayesinde, her gün giydiği üçparçalı takım elbisesi içinde terlememesini sağlayacak kadar serindi. Aslında ben, doğru bile olsa, ölmüş birinin ardından konuşmayı sevmem.

Oturma odasında oturmuş önümdeki postayla sipariş kataloglarını karıştırarak sıcaklığı kafamdan atmaya çalışıyordum. Ismarlamayı düşündüğüm şeylerin listesini yaparken iyi vakit geçiriyordum. Binkie Enloed biraz para harcamam gerektiğini söylemişti. Beni her zamankinden daha rahat şartlara getiren vasiyetle ilgili işlemleri yapan Sam Murdoch da aynı fikirdeydi. Tanrım! Wesley Lloyd'un bu kadar zengin olduğunu bilmiyordum ve şimdi hepsi bu acılı dula yani bana aitti. Ama aynı zamanda gururlu bir duldu; çünkü çok iyi ve uygun bir koca seçimi yapmıştım.

Size şunu söyleyeyim, Wesley Lloyd'u yeni aldığı Buick Park Avenue marka arabasının direksiyonuna kapanmış, kaskatı, ölmüş gördüğümde yaşadığım şoku hiç atlatamayacağımı sanmıştım. Lüks döşemeli çelik grisi arabası araba girişinde park edilmişti.

Onu, kendisinin hoşuna gideceği gibi bir Presbiteryen töreniyle toprağa verdik. Sonra ne büyük bir servet yapmış olduğunu öğrenerek bir şoka daha girdim. Çünkü babasının ona bıraktığı banka dışında, kasabanın neredeyse yarısına sahipti, ayrıca her geçen gün daha çok para eden hisse senetleri, bonolar, ödemeler da cabası. Mallarının dökümü yapıldığında, beynimin derinliklerinde, her cuma günü bana ev parası verirken, "Julia, bunu hemen bitirme. Para ağaçtan toplanmıyor, biliyorsun," diyen sesini duymuştum. Bana bu sözleri ederken, muazzam bir servet ediniyormuş! Aslında pek de fena olmamış; sonunda her kuruşu bana kaldı.

Wesley Lloyd'un mali durumu ve diğer faaliyetlerinden habersiz geçen mutlu bir 44 yıldan sonra, şimdi dulluğun ve elimdeki çek defterinin keyfini çıkarıyordum.

Camdan, ilçe merkezine inen Polk Caddesi'nden geçen birkaç arabaya baktım. Bence burada herkesin kulağına bir telefon yapıyordu. Gerçi bu kent de manava gittiğinizi saklayabileceğiniz kadar büyük değildi. Caddenin karşısındaki otopark, Polk Caddesi'nden, Wesley Lloyd ile babasının her türlü desteği verdiği benim kilise Abbotsville'in ilk Presbiteryen kilisesine kadar uza-

nır. Wesley ile büyükbabalarının bu kiliseye yaptıkları maddi yardımın dışında, önerilerine de uyulmuş, ancak bunlar pek takdir edilmemişti. Orada park etmiş arabalara bakarken asfalttan yükselen ısıcağın titreşimlerini gördüm. Etrafımda olup bitenle ilgilenmek alışkanlığımdır. Papaz Ledbetter'ın izin gününün pazar-tesi olduğunu düşünürsek, kilisede birkaç kişiyi karşılamasının dikkatimi çekmesi normaldir. Yine de başkasının işine burnumu sokmayı sevmem.

Lillian'ın mutfakta yemek hazırlarken, tencere tava sesleri arasında radyoda dinlediği şarkıyı mırıldandığını duyabiliyordum. Evde değişen bir şey de, Wesley Lloyd'un bundan sonra yemeklerde olmayacağıydı. Evin sessiz olmasını, yemeklerin zamanında yenmesini ve her şeyin programlı olmasını severdi. Lillian'a ikimizden biri acıktığında veya canı masaya bir şeyler koymayı istediği zaman yemek yiyebileceğimizi söyleyerek, özgürlüğün tadına çoktan varmaya başlamıştım bile.

Parmağımı ıslatarak Neiman Marcus Christmas kataloğundan bir sayfa çevirdim. Bir yandan da, şuradan birkaç oyuncak ısmarladığım takdirde Sam ve Binkie'nin ne diyeceğini merak ediyordum. Tabii katalogdaki bazı şeyler akıldan yoksun zenginlere yönelikti, sevinerek söylemeliyim ki bunlar hiç bana hitap etmiyordu. Yine de bunca yıl, Wesley Lloyd'un tutumluluğu çerçevesinde yaşamış olsalardı, birçok insan benim gibi davranmazdı, bilmiş olun.

Ancak ileri görüşlülüğü ve tutumluluğu, kalp krizlerini hesaba katmamıştı. Sahip olduğu her şeyi bana bırakmayı hiçbir zaman düşünmemiş olduğundan kesinlikle eminim. Bunu, Wesley'nin cenazesinin kalkmasından iki gün sonra Papaz Ledbetter'ın yanıma gelip bana, Mr. Springer'in hiçbir zaman yazılmamış olan vasiyetini yerine getirmek isteyeceğimden emin olduğunu söylediğinde anlamıştım. Wesley Lloyd'un, Papaz Ledbetter ve kuruldan biriyle birlikte anlaşarak Presbiteryen kilisesini ana varisi yaparak bana aylık bir maaş bağlamak ve vasiyet dışı bırakmak istediğini bu şekilde öğrenmiş oldum.

Bundan söz etmişken, malvarlığımın yönetimini onlara vermem teklifiyle yatırım şirketlerinden, mali danışmanlardan, mülk alım-satımıyla uğraşanlardan gelen telefonların, şık broşür ve mektupların haddi hesabı olmadığına da işaret etmeliyim. Kilise, kolej, hayır kurumu ya da işadamı hiç fark etmiyordu, hepsi benim adıma neyin daha iyi olacağını biliyorlardı! Eğer her şeyi onların yönetimine bırakırsam, ömrüm boyunca bana paradan sadece bir aylık bağlayacaklardı. Teşekkür ederim, 44 yıldır zaten maaşa bağlıydım, hepsini almak daha iyi olacak.

Camdan sızan güneşe karşı şarap rengi kadife perdelerimi çekmek için uzandım, -güneşin İran halılarımızı soldurmasına engel olmanız gerekir- ve sandalyedeki yerimi değiştirdim. Boynumdan aşağıya bir firkete düştü, onu saçıma takarken Velma'nın son gidişimde saçıma perma yaparken, yaptığı işe hiç dikkatini vermeden nasıl da konuştuğunu hatırladım. Sonunda ortaya çıkan görünce sinir olmuştum. Yıkayınca kıvrıcıklığın azalacağını söylemişti. Üstelik saçımın telleri çok inceydi; ayrıca saç dokusunun yaşla değişeceğini bilmeliydim; kullandığı solüsyonla reaksiyona girecek bir ilaç filan alıyor olabilir miydim acaba? Bu kadının hayatında bir defa olsun hata yaptığını kabul etmesini ve kafamı kuzu kıvrıcığına döndürdüğü için beni ya da saçımı suçlamamasını isterdim.

Bazı şeyleri olduğu gibi kabul etmeniz gerekir. Kıvrıcık saçlar gibi. Ve yaşlandığınızda sizi arayıp soracak çocuklarınızın olmaması gibi. Her ikisi de insanın başını yastığın altına sokup ağlamasına yol açabilir.

Olumlu yönden bakmak gerekirse saçlar uzar. Çocuklar da miras söz konusu olunca sizinle çekişmeye girebilirler. Bu yüzden kendimi çok kötü hissetmeme gerek yok. Çocuklarıma hakkı olan payı vermeyeceğimden değil. Sadece kendi aralarında anlaşmazlığa düşerler diye. Neyse ki miras yüzünden parçalanmış bir ailenin utanç verici tablosuna muhatap olmamıştım. Ne söylediğimi biliyorum, buna çok kez tanık oldum, miras ne kadar çok-

sa, üzüntü de o kadar çok oluyor. Sanırım dünyada tüm vârislerini mutlu eden bir vasiyetname olmamıştır, bu yüzden tek varis olduğum için çok da üzülemezdim.

İçimi çektim ve başka bir sayfaya geçtim. Kendimi katalogların parıltısına öyle kaptırmışım ki, kapı çaldığında yüreğim ağzıma geldi.

Ön kapıya gittim. Kapıda ayakkabılarının topukları fazla yüksek, eteği fazla kısa ve saçları fazla sarı bir kadın duruyordu. Üstelik bunların hepsi, gözlerinin ve dudaklarının etrafındaki kırışıklar için fazla genç işiydi. Arkasında zayıf bir erkek çocuğu vardı. Bir şey satmak için geldiğini sandım. Kapı kapı dolaşan satıcılar böyle yaparlar, yanlarına bir çocuk aldıklarında, onları geri çevirdiğiniz için kendinizi suçlu hissedersiniz. “İstemiyorum, teşekkür ederim,” demek için ağzımı açtığımda o konuşmaya başlamıştı bile.

Omzundan düşen çantasını düzeltirken “Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi. Sonra derin bir nefes aldı ve “Eğer başka seçeneğim olsaydı bunu yapmazdım. Ama ne yazık ki, bana hiç seçim şansı bırakmadı, yaşamak zorundayım. Nasıl olur bilirsiniz, belki de bilmezsiniz. Raleigh’deki güzellik okuluna gidiyorum. Manikür yapmayı filan öğrenmek için. Manikürcülükte para varmış, başka ne yapabilirim bilmiyorum,” diye sözlerini tamamladı.

Yanlış eve geldiğini söylemek için ağzımı açmaya çalıştım, onu tanıımıyordum, ama bana hiç fırsat tanımadı. Çocuğu önüne çekti ve onu cam kapıya doğru itti. Üzgün görünüşlü, zayıf ve solgun bir çocuktü, elindeki kesekâğıdına sarılmış, ürkek ürkek bana bakıyordu.

Kadın sinirli bir kahkaha atarak, “İşte Wesley Lloyd Jr.,” dedi. “İsmi nüfusa kayıtlı değil. Ben ona Wesley Lloyd Junior Springer diyorum, kâğıtlarda ne yazdığı fark etmiyor. Doğum kaydında habasının adı var, işte bak burada.” Elinde, üzerinde “Doğum sertifikası” yazan bir kâğıt tutuyordu.

Cam kapıyı açarken uyur gezer gibiydim, kâğıdı elinden aldım ve üstünde kocamın ismini gördüm. “Baba: Wesley Lloyd Springer. Anne: Hazel Marie Puckett.”

Hazel Marie Puckett küçüğü daha da itekleyerek, “Onu senin yanına bırakmam gerekiyor,” dedi. “Sizin yardımseverliğinize güvenmekten başka çarem yok, çünkü Wesley Lloyd bana bir kuruş bile bırakmadı. Avukatınızla konuştum, 12 yıldır içinde yaşadığım evi bile bana bırakmamış. Beş parasızım, Bayan Springer, sizden bir süre oğluma bakmanız dışında hiçbir şey istemeyeceğim. Onu yanına bırakabileceğim hiç kimse yok. Aslında o sizin üvey oğlunuz sayılır. En fazla 6 hafta içinde onu almaya geleceğim, bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyor, ama çok çaresizim. İyi çocuk ol, tamam mı?” derken çocuğun sırtını sıvazlıyordu. Bir yandan da mukavva bir valizi gösteriyordu.

“Bayan Springer’in sözünü dinle, oldu mu?” Çabucak çocuğun başını öptü ve merdivenlerden aşağıya evin önüne park etmiş bekleyen beyaz kahverengi arabaya gitti. Arabanın egzozu öyle kötü bir duman çıkarıyordu ki, şimşirlerin etrafı kapkara bir dumanla doldu.

En sonunda sesim çıkabildi; verandada koşarak arkasından, “Bayan! Bayan!” diye seslendim. “Geri gelin! Bunu yapamazsınız! Bu çocuğu alamam! Bayan! Polis çağırıyorum, dönseniz iyi olacak!”

Ancak çoktan arabanın yolcu koltuğuna binmişti ve daha kapıyı kapatmaya bile fırsat bulamadan araba gazladı. Yolcu koltuğuna oturmuştu, demek arabayı başkası kullanıyordu.

“Nedir bu bağrışma?” Lillian beyaz önlüğüyle kapıya gelmiş olanları soruyordu. Arkasına bastığı ayakkabılarını fark edene dek onu ciddi bir hemşire veya garson sanabilirsiniz. Bana baktı, sonra ikimiz birden çocuğa baktık.

Hayatımda bu kadar acınacak durumda olan bir yaratık görmemiştim. Sanırım 9-10 yaşlarındaydı. Dümdüz kahverengi saçları gözünün içine giriyordu. Burnunun üstünde kocaman kalın

çerçevesi gözlükleri, soluk cildinde çiller vardı. Gözlerini suçlu suçlu bizden kaçıyordu. Omuzları düşmüş, kapıda öylece duruyordu. Boynundaki kravat buruşmuş, parlamış pantolonu kahverengi bir kemerle belinden çok yukarıda büzülmüştü. Tam bir Wal-Mart, buna şüphe yoktu. Ağzı açık kalan Lillian'ı önemsemeyerek ona yakından baktım. Çocuğun çenesini kaldırdım ve yüzünü inceledim. Her şey gün gibi ortadaydı. 60 küsur yaş genç olan Wesley Lloyd Springer'a bakarken içime iniyordu. Tıpatıp ona benziyordu, sadece onun kendine güveninden ve lider özelliklerinden yoksundu.

Derin bir nefes aldım. “Lillian, bak Bay Springer bana ne bırakmış,” dedim.

İKİ

Sonra ona, “Git şerifi çağır,” dedim. Arabanın plakasını almayı düşünmem gerekirdi, ama araba çoktan caddeden aşağı inmiş ve Lincoln Caddesi tarafına dönmüştü bile. Ardında boylu boyunca kara bir duman bırakarak.

Arkamdan hiçbir ses gelmeyince döndüm ve Lillian’ı bu küçük piç kurusuna sarılmış buldum. Çocuk başını onun beyaz ön-lüğüne dayamıştı. Sonra elindeki kesekâğıdını bırakarak akan bur-nunu koluna sildi, böylece gözlükleri iyice kirlenmişti. Görünen manzara midenizin bulanması için yeterliydi.

Lillian bana aklımı kaybetmişim gibi baktı. “Bu küçük zavallı çocuk için şerifi çağıramazsın. Sana ne yaptı ki?”

“Bana hiçbir şey yapmadı. Buraya gelmek dışında, tabii ki. Polise annesi hakkında şikâyetle bulunacağım.” Kollarımı kavuşturdum ve ilgisiz bir tavır takındım. “O kadın bu çocuğu herhangi birinin kapısına bırakıp gidemez. Onu polise, savcıya ve aklıma gelen herkese şikâyet edeceğim. Onu bana bırakıp gitmemeliydi. Şerifi çağırmakta yerden göğe kadar haklıyım. Eğer acele ederlerse onu bulup geri getirebilirler. Bu çocuk onun sorumluluğunda, benim değil.”

Bu sinirli konuşmam küçüğün burnunu bir daha çekmesine ve Lillian'ın bana sert bir bakış daha atmasına neden oldu.

“Evet, sanırım yarın bu haberin *Abbstsville* gazetesinde kapak olmasını istiyorsun, değil mi? Hiç bunu düşünmüş müydün? Herkesin bu konuda neler fısıldayacağını ve neler uyduracağını hiç düşündün mü? Sence kilisedekiler ne diyecek? Ayrıca bir de Bayan Conover var.”

Aslında, hayır, düşünmemiştim. Lillian 20 yıldan beri yanımdaydı ve yıllardır bana öğüt verirdi. Birbirimizi çok iyi tanırdık; ikimiz de düşündüğümüzü hiç duraksamadan söylerdik. Buna rağmen nerede durmamız gerektiğini de iyi bilirdik, sanırım iyi dost olmamızın nedeni de buydu. LuAnne Conover beni yanımda çalışanlarla çok içli dışlı olmakla suçlardı; bu şekilde davranmak onların hırsızlık ve tembellik yapmalarına yol açarmış. Ona göre mesafeyi iş ilişkisi olarak korumak daha uygundu. Buna rağmen LuAnne kendi hizmetçilerini asla 6 aydan fazla yanında tutamıyordu. Bu yüzden öğütleri bana hiç de inandırıcı gelmiyordu.

Ayrıca Lillian, her konuda Wesley Lloyd'a danışmak zorunda olan benim tam tersimdi; becerikli, kendine güveni olan bir kadındı. Birkaç yıl önce ağzına bir altın diş taktırmıştı, ama yine de, oldukça akıllıydı. Aslında Lillian'ın sözüne, herkese kocasının ne kadar önemli biri olduğunu anlatan LuAnne'den daha fazla önem verirdim.

Leonard, Wesley'nin hiçbir işine yaramamış olan düşük omuzlu, göbekli bir kasaba politikacısıydı. Seçilene kadar çok uğraşmıştı. İsminin oy pusulasına yazılması kasabada alay konusu olmuştu, o kadar ki hepimiz onun için üzülmüş, gözümüzün önünden uzaklaşması için onu adliyede bir memuriyete seçmiştik. Wesley Lloyd bana Leonard'a oy vermeme söylediğinde mahkemede çalışan bir memurun avukat ya da kolej eğitilmiş biri olması gerekmediğini söylemişti. Leonard'a oy verdiğim için, şimdi LuAnne'nin, avukatlarla hâkimlerin kocasını nasıl tuttuğunu, kararlarının nasıl isabetli olduğunu anlatan hikâyelerini dinlemek zorundaydım. Anlat-

tıklarına bakılırsa Leonard olmasa kasabada işlerin yolunda gitmesi imkânsızdı. Ona, Wesley'nin "Leonard bulunduğu pozisyonda kimseye fazla zarar veremez, çünkü talimatlara uymasını bilir," dediğini söyleyecek cesaretim yoktu. LuAnne Leonard'ın işlerini anlatmaktan zevk alıyordu, gerçi ben de Wesley Lloyd'un pozisyonundan dolayı gururlanırdım, ama artık bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum.

Öte yandan Lillian her ikimizden daha akıllıydı. Dediklerini birkaç dakika düşündüm, verandaya doğru yürürken dizlerim titrediği için balkonun tırabzanlarına tutundum. Onun benim şu andaki halimden daha ileriye düşünebildiğinden emindim.

"Tamam," dedim. "Git, Memur Bates'i uyandır".

"O adamı uyurken rahatsız edemem. Bütün gece çalışıyor, biraz dinlenmesi gerek."

Derin bir iç çektim ve eve girdim. Merdivenlere doğru giderken, "En azından bir şeyi itiraz etmeden yap," dedim. "Bütün kasaba görmeden şu çocuğu içeri sok."

Polis Memuru Coleman Bates, benim pansiyonerimdi. Sam Murdoch, Wesley Lloyd'un ölümünden sonra onu pansiyoner olarak almamı şiddetle tavsiye etmişti. Paraya ihtiyacım olduğundan değil, çünkü paraya ihtiyacım yok. Sadece evde bir erkeğin olması Sam'in içini rahatlatacaktı. "Dışarıda bir yığın kötü insan var, Julia. Yalnız ve zengin bir kadın her hırsızın ilgisini çeker, hatta bu kasabada daha da çok ilgi çekiyor," demiş, kapının önünde bir polis arabasının olmasının en iyi alarm sisteminden bile iyi bir caydırıcı olduğunda ısrar etmişti. Ben de böylece arka merdivenlerden çıkılan verandaya açılan yukarıdaki yatak odasını, düzenledim ve odaya bir pansiyoner aldım. İlk başta bu konuda bazı yorumlar oldu; Wesley Lloyd'un bana fazla bir mal bırakmadığı sanıldı. Ama bu genç adam taşındıktan hemen sonra, Wesley Lloyd'un ölüm yatağı olan Park Avenue marka arabasını daha küçük bir araba karşılığında sattım. Evi düzene soktum, salona perde taktırdım ve her şeyden önemlisi kiliseye bağışta bulun-

dum. Bu benim parasız olduğumu söyleyen herkesi susturmaya yetmişti.

Polis Memuru Bates'in kapısına vurarak kalkmasını, aşağıda bazı sorunlarımız olduğunu söyledim. Onun rahatsız etmek konusunda tereddüttüm yoktu, çünkü tam 6 haftadır bu evdeydi ve ilk defa onu kaldırmak zorunda kalmıştım. Atlanta'daki polis kuvvetlerinden ayrılıp Abbotsville'e gelme nedeni buradaki işin daha sakin ve daha az stresli olmasıydı. Bu yüzden şu anda biraz stresin sorun oluşturmayacağını düşündüm. Kapısına tekrar vurdum.

Ayaklarını sürdüğünü ve bir çekmecenin açıldığını duydum. Kapı birden açıldı. Memur Bates, kırmızı-beyaz çizgili boxer şortu, elinde gri tabancası ve kızarmış gözleriyle karşımdaydı.

Etrafına bakınarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Sorun nedir?"

Silahını kastederek, "Kötü bir şey yok," dedim. "Kimseyi vurma falan gerekmeyecek." Vurulması gereken kişi çoktan ölmüştü.

Gözlerini kırparak bana baktı ve kafasını salladı. "Elbisemi giyeyim."

Ben aşağıya, Lillian'ın yanına, mutfığa indim. Çocuğa büyük bir dilim çikolatalı kek ve bir bardak süt verip masaya oturtmuştu. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım, dudaklarımın kasıldığını hissediyordum.

"Biz bir ağırlama şirketi değiliz, Lillian," dedim. "Çocuğu bir yer bulur bulmaz göndereceğiz."

Ocağın üzerindeki tencereyi karıştırırken, "Çocuk acıkmış," diye cevap verdi. Bana bakmadan konuşuyordu, konuşma üslubu beğenmemiş olduğunu anladım. Çok kötü.

Onu boş verdim ve masaya doğru gittim. Orda durup ayaklarımı yere vururken yüreğimdeki kızgınlığın yumruklarımı sıkma-neden olduğunu fark ettim. Çocuk, oturduğu sandalyede yüzü kekle aynı hizaya gelene kadar aşağıya kaydı. Elindeki kesekâğıdı yerde sandalyesinin yanındaydı.

"Adın ne çocuk?" diye sordum.

Lekeli gözlüklerin altından sel gibi yaşlar boşandı, ama göz yaşlarını silmek için hiçbir şey yapmadı. Elleri kucağındaydı, oturduğu yerde ses çıkarmadan ağlıyordu.

“Ah, Tanrı aşkına!” diye bağırdım. “Sana basit bir soru sordum, dik otur ve bana cevap ver.”

Bunun üstüne sıksa omuzlarını dikleştirdi, kendini sandalye-
de yukarı çekmek için harekette bulundu. İşte o zaman Lillian müdahale etmeye karar verdi, bu kararı vermesi pek uzun sürmemi-
şti.

Sert bir şekilde bana, “Junior,” diye cevap verdi. “Ona Junior diyorlar ve çocuklarla bu şekilde konuşulmaz.”

16

Gözlerimi açarak 9 yaşında bir çocukla konuşuyor olduğumu fark ettim. Bu derece nefretle konuşuyor olmamalıydım, biliyordum. Ancak o çocuğa her bakışında içimde birine zarar verme isteği doğuyordu ve artık bunu hak eden kişiye ulaşmama imkân yoktu.

“Peki öyleyse, sana burada Junior denilmeyecek,” diye açıkladım. “En azından bu evde. Benim evimde olduğun sürece bu yasak. Fazla sürmeyeceğini umuyorum, ama burada sana Küçük Lloyd denilecek.”

Su altından gelirmiş gibi bir sesle -ki tam anlamıyla sular altındaydı, “Peki efendim,” diye mırıldandı.

Bu sırada mutfığa giren Memur Bates, “Evet Bayan Julia?” dedi. Pencereden sızan gün ışığı eşliğinde içeri girerken altın saati ve omuzlarına dökülen sarı saçları bana bir zamanlar Pawley adalarında dikkatimi çekmiş olan yanık tenli cankurtaranı anımsatmıştı. Üzerine blue jean ve kovboy çizmeleri giymişti. Tişörtünden dışarı taşan güçlü kaslarıyla bu denli genç bir insan için iyi görünüyordu. Neyse ki eli boştu. “Sorun nedir?”

Ben çocuğu göstererek, “Bu,” deyince çocuk tekrar ağlama krizine girdi.

Memur Bates ağlayan çocuğa ağlamasını görmezlikten geleerek, “N’aber ufaklık,” derken Lillian’a gülümsüyordu. “Kahven kaldı mı?”

Lillian etrafta doyurulacak bir erkek, ve özellikle de Bates olduğundaki heyecanlı tavrıyla, “Hemen koyuyorum,” diye cevap verdi. Memur Bates üzerinde lacivert üniforması, rozeti, copu, tabancası ve telsiziyle eve ilk adımı attığı anda, Lillian ona vurulmuştu. Bazı kadınlar nasıldır bilirsiniz.

Tekrar gözlerimi kaldırdım ve masada Memur Bates’in karşısına oturdum. Lillian ona bir fincan kahve verdikten sonra, “Eğer servis işin bittiyse, bana biraz yardım eder misin?” dedim.

Memur Bates “Anlatsanıza,” dedi, ben de anlattım.

Ben öfkeli bir şekilde başımı sallarken “İlginç bir hikâye,” diye yorum yaptı. “Siz bu konuyu hiç bilmiyor muydunuz?” Kaşlarını kaldırarak küçük Lloyd’u işaret ediyordu.

“Kimse bilmiyordu! Tek bir kişi bile. Değil mi, Lillian?”

Lillian, tüm dikkatini elinde tuttuğu mısır tavaasına vermesi gerekiyormuş gibi, başını çevirmeden mırıldanarak, “Hayır efendim,” diye cevap verdi.

Sandalyemden doğrularak, “Yoksa sen bir şeyler biliyor muydun, Lillian?” diye tekrar sordum. “Biliyor muydun?” Korku ve utanç duygusu bir okyanus dalgası gibi beni altına almıştı. Kendimi kötü ve aldatılmış hissettim. Ağzımda kumlu bir tat kalmıştı.

“Sadece dedikodu, bilirsin insanlar nasıl konuşur.” Dikkatini ocaktaki tavalara vermiş meşgulmüş gibi görünmeye çalışıyor, bana bakmadan konuşuyordu.

Elim kalbimde, “Yani, be... benim hiçbir şeyden haberim yokken... bu insanların hepsi Wesley Lloyd’un ne yaptığını biliyorlardı, öyle mi?” dedim.

Bunu kaldıramıyordum. Ben kiliseye, berbere, markete gururla, başım yukarıda gidip etrafta dolaşırken, bütün o insanlar -bankacı, rahip, tefeci, politikacılar, hepsi- kocamın bir fahişeyle kırıştırdığını biliyorlardı. Tanrım bir anda arkadaşlarımdın, komşularımdın, kilise üyelerinin, tüccarların, gazetecinin yüzleri gözümün önünden geçti; fısıldaşıyor, keyifle seyrediyor ve alay ediyorlardı. Bir kısmı bana gülüyor, bir kısmı ise acıyordu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum.

ÜÇ

İçimde derin bir umutsuzlukla sandalyeme çöktüm kaldım. “Ne yapacağım ben şimdi,” diye fısıldadım.

Memur Bates, “En iyisi şunu bir düşünelim,” diye cevap verdi. “Her şeyden önce Sosyal Hizmetler birkaç gün ufaklığa bakabilir. Biz de bu sırada gidip annesini buluruz. Eğer annesini bulamazsak, onu bir koruyucu aile yanına yerleştirirler.” Durdu ve düşündü. “Sanırım onu bulduklarında bize de haber ulaşır. Ama annesi uygunsuz bulunabilir, bu durumda o devletin vesayeti altında olur. Senin de ifade vermen gerekir biliyorsun.”

Çocuk hıçkırıklar arasında kekini atıştırırken, bir yandan da kirli gözlüklerinin ardından olabildiğince dikkatle Bates’i izliyordu. Memur Bates “devletin vesayeti altında,” der demez küçük Lloyd çatalını bıraktı ve kafasını tekrar aşağıya indirdi. Lillian muşamba döşemeye topuklarını vurarak masaya doğru yürüdü. Durup elini beline koyarak gözlerimin içine bakmaya başladı.

“Sen bunları yaparsan bayan Julia, herkes konuşulanların gerçek olduğundan emin olacak. Mahkemelere filan gideceksin ve her şey olduğu gibi ortaya çıkacak.”

Haklıydı. Kendimi bir hâkime, küçük Wesley Lloyd Springer’ın

bana nasıl bırakıldığını anlatırken düşündüm. Bütün kasaba emin olacaktı. Wesley Lloyd, insanların kendisiyle eğlenemeyeceği kadar sert bir işadamıydı. Hatta ölüp de gömüldüğü zaman bile. Bana gelince ben onunla ve kendimle öyle çok gurur duyuyordum ki, geçerken karşılaştığım bakışların, beni tanıyanların alışıksık olduğum saygılı gülümsemelerinin altındaki bilmiş ifadelerden kaçamazdı.

“Ben şimdi ne yapacağım,” diye kendi kendime söylendim.

Memur Bates, “Ben gayri resmi bir araştırma yapayım, bakalım annesini bulabileceğim miyiz. Eğer onu geri alırsa konu kapanır. Eğer almazsa ya da onu bulamazsak, sosyal hizmetleri işin içine karıştırıp karıştırmamaya karar verirsiniz. O zaman konunun yayılmaması için fazla bir şey yapamazsınız. Gazeteciler bu tip konuları çok ilginç bulurlar. Gerçekten de ilginç bir durum,” dedi.

Biraz ümitlenerek, “Gayri resmi bir şeyler yapabilirsin demek?” diye sordum. “Yani kimse senin ne aradığını duymayacak, değil mi?”

Saçlarını karıştırdı ve dudaklarını büktü. “Denerim, ama fazla bir şey için söz veremem. Yine de bir şeyler yapabilirim.” Sandalyesinde dikleşerek, “Etrafı aratabilirim, sabıka kayıtlarına, oy pusulalarına baktırabilirim, Nüfus Dairesi’nde ismini aratırım, bakalım buralarda akrabaları filan var mı. Bakalım dedikleri doğru mu.”

Lillian, kekini yemeye devam eden, Wesley Lloyd’un tıpatıp benzeri çocuğa bakarak, “Ah, lütfen doğru olsun,” dedi. “Yoksa, Bay Springer’ın kimsenin bilmediği bir erkek kardeşi var demektir.”

“Lillian, lütfen keser misin?” diye söylendim. Sonra bir anda cevabı buldum. “Evet,” dedim. Bu çocuğun Bay Springer’ın yeğeni olduğunu söyleyeceğiz! Erkek ya da kız kardeşinin çocuğu beni ziyarete geldi diyeceğiz. İşte bu olur ve böylece benzerliğin de bir açıklaması olur.” İşin bu kadar basit olması bana komik gelmişti.

Lillian dudaklarını büzerek, “İh,” derken kafasını salladı. “Bu işe yaramaz. Herkes Springer ailesini büyükbaba topraklarını kiliseye bağışladığı zamandan beri tanıyor. Bay Springer bu kasabada büyüdü ve Davisum Kolej’e gitmesi dışında buradan hiç ayrılmadı. Kimse onun erkek ya da kız kardeşi olduğuna inanmaz, böyle olması için ancak babasının gayri meşru bir çocuğunun olması gerekir.”

Başımı salladım; doğru söylediğini biliyordum. Wesley Lloyd’un kuzeni bile yoktu. Doğduğu günden beri tek çocuktu. Anlatılacak bir hikâye olsa, ailesini en azından 100 yıldır tanıyan bu kasaba sakinleri, bunu birbirlerine anlatır dururlardı.

Başımı utançla öne eğerek, “Herkesin hakkımda dedikodu yapmasını istemiyorum, her şey olduğundan daha da kötü bir hale gelmesin,” diye söze başladım. “Şimdi Bay Springer’la ilgili ne söyledikleriyle o kadar ilgilenmiyorum, ama onun hakkında söylenen her söz beni maskara ediyor. Bu kasabada bir daha başımı dik tutabilmem imkânsız.”

Gözlerime yaşlar dolarken boğazımın da tıkanıldığını hissettim. Cebimden bir mendil çıkardım ve yüzümü örttüm, kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Her gözümü kapayışımda o çocuğun görüntüsü gözümün önünde beliriveriyordu. Gözlerimi açtığımda ise canlı bir şekilde kocaman gözlükleriyle karşımda duruyordu. Ağzından nefes alıyordu. Bunu hak edecek ne yapmıştım ben?

Memur Bates, “Bayan Julia. O kadar da kötü olmayacak. Eğer annesi bulunana dek onu burada tutmaya karar verirsiniz iyi olur gibi geliyor bana. Ayrıca siz utanacak hiçbir şey yapmadınız,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Nazik olmaya çalışıyordu, ben de titrek bir gülümsemeyle ona karşılık vermeye çalıştım. “İşler böyle gitmiyor Memur Bates,” dedim. “Bilmez misiniz, bir erkek ne zaman yoldan çıksa ya da kendini içkiye verse suç karısınınındır. Kumar oynarsa ya da iflas ederse, her zaman bunun nedeni karısının yaptığı ya da yapmadı-

ğı bir şeydir; yani karısının hatası erkeğı uçurumun kenarına sürükler. Bu hep böyledir.”

“Ah, hiç de öyle değil.”

“Gerçek bu, bu konuda yapılacak fazla bir şey yok. Özellikle şu sıralarda Papaz Ledbetter bir ailenin mutluluğunun kadın ya da anneye bağı olduğuyla ilgili dizi dizi konuşmalar yaparken.” Derin bir nefes aldım, ellerimle mendilimi sıkıp duruyordum. “En iyisi bütün telefon hatlarının bu dedikodu ile çalkalanacağı fikrine kendimi alıştırırmam olacak. Herkes Wesley Lloyd’u haklı çıkartan ve beni suçlayan bir şeyler bulacaktır.”

Lillian, “Erkekleri haklı göstermek için en kötü suçlamalar hep kadınlardan gelir,” dedi.

“Bu doğru,” diyerek ona katıldım. “Çünkü eğer kadın yeterince iyiye kocanın yanlış bir şey yapmayacağını düşünürler. Sanki bir ilgisi varmış gibi. Bir erkeğın ne tip bir karısı olursa olsun istediğini yapabileceğini itiraf edemezler.” İçimi çekerek, ne büyük bir haksızlık, diye düşündüm. Bu çocuğun ağlamaklı gözleri tıpkı Wesley Lloyd’unkilere benziyordu, yaptığım her hareketi izliyordu. İçinde bulunduğu durum yüzünden uyanık diye düşündüm.

Gözlerimi son bir kere daha araladım ve omuzlarımı dikleştirerek kendime acımayı bırakıp sinirlendim. “Ben de bu olanların kanıtı gibiyim, hiçbirisi benim suçum değil. Yanlış tek bir şey bile yapmadım. Buna karşılık, Wesley Lloyd’un benden istediğı her şeyi yaptım. Onun izni olmadan evden dışarı adımımı bile atmadım. Önce onun gözünün içine bakmadan fikrimi söylemedim, soru bile sormadım. İncil’de, ‘Kadınlar, kendinizi kocalarınıza teslim edin,’ der. Ben de öyle yaptım ve işte bana teşekkürü! Tüm bu karmaşa onun suçı ve cezasını da o çekmeli.”

Konuşurken cesaret ve kararlılığımın gittikçe arttığını hissediyordum. Sırtımı daha da dikleştirdim, artık ağlamak niyetinde değildim. Lillian elindeki kaşıktan yere mısır ezmesi akıtırken yan gözle beni süzüyordu. Küçük Lloyd ağzı açık bir şekilde dik bana bakıyor, Memur Bates ise gülümsüyor gibiydi.

“Ne yapacağıma karar verdim,” dedim.

Lillian, “Oh oh,” derken, Memur Bates, “Öğrenmek için sabırsızlanıyorum,” diye tepki verdi.

Küçük Lloyd burnunu peçetesine sildi.

“Lillian şu çocuğa bir mendil ver. Yapmayacağım şey, bu çocuk için bakım kurumlarından birine başvurmak. Yapacağım şey ise, çocuğu tutmak, hak etmemiş olsam bile alın yazım böyleymiş. Ayrıca bu Wesley Lloyd’dan intikam almanın da tek yolu. 10 yıldır bu çocuğu saklıyor, ama ben onu saklamayacağım. Kendim de saklanmayacağım. Tüm bu olanlar benim hatam değil, neden bana aitmiş gibi davranayım? Bunun için tek bir neden bile yok. Ben ne yaparsam yapayım hakkımda konuşacaklar, öyleyse ben de onlara konuşacak bir konu vereyim. Benim için çok acı olsa bile, hep başım yukarıda olacak ve en önemlisi Wesley Lloyd Springer’ı bunun sonuçlarından korumayacağım. Çocuk onun, herkes bundan emin olacak. Bu çocuğu ortalıkta gezdireceğim, bırakalım ne olacaksa olsun.”

Memur Bates, “Şey... Bayan Julia. Bu Bay Springer’ı nasıl etkileyecek?”

“Memur Bates yoksa siz hayatın sonsuz olduğuna inanmıyor musunuz? Presbiteryen değilsiniz galiba, çünkü biz ölülerimizin bir yerlerde yaşadığına inanırız. Ve inanın bana, Wesley Lloyd Springer nerede olursa olsun acı çekecek. Onun için her şeyden önemli olan prestijiydi, ben hayatım boyunca onun çizgisine ulaşmaya çalıştım. Ama artık bıktım usandım. Bu çocuğu nereye gidersem gideyim yanımda götürüleceğim ve insanların babasının kim olduğundan emin olmalarını sağlayacağım. Bunca zamandır arkamdan konuştuğuktan sonra bakalım ne yapacaklar?”

Lillian her zamanki şüpheciliğinin ötesinde bir merakla, “Sence bu iyi bir fikir mi?” diye sordu.

Memur Bates, “Bunların bu çocuğu nasıl etkileyeceğini düşünmeniz gerekiyor,” diye fikrini belirtti. “Size ne yapacağınızı öğretmek gibi bir niyetim yok, ama bu anlattıklarınız ona çok

ağır gelecektir,” diye omzunu silkti. “Bunu biraz düşünseniz iyi olur.”

Biz konuşurken çocuk sürekli olarak kafasını bir taraftan diğer tarafa döndürüp duruyordu. Belirsiz durumu hakkında konuştuklarımızdan ne anladığını merak ettim. Ancak yüzündeki yarı şaşkın, yarı uyanık, yarı acıklı ifadeyi görünce fazla bir şey anlamamış olduğuna karar verdim.

Çocuğun kirli yüzüne bakarak, yamuk kravatını, gözlüklerini ve sıskalığını uzun uzun inceledim ve midemin bulandığını hissettirdim.

“Bu konuyu düşündüm. Onun da seçim hakkı olacak. Kendini savunmak isterse savunabilir ve benim yanımda onlarla yüzleşebilir. Annesi gelene kadar bir dolapta saklanabilir. Ya da şerife ve bir çocuk bakım kurumuna teslim edilmeyi tercih edebilir,” diye söyledim. Çocuğun gözlerinin içine yakından bakabilmek için masanın üzerine eğildim. “Yetimhaneye gitmek istemezsin, değil mi? Bana cevap ver.”

“Hayır efendim,” Çocuk ağlamamak için kendini zor tutarak omuzlarını silkti.

“Bak gördün mü, kendisi için neyin kötü olduğunu biliyor.” Artık ne yapacağıma karar verdiğim için bir zafer duygusu hissediyordum.

“Bayan Julia, çocuğu korkutmayı kesin artık,” Lillian beni azarlıyordu. “Sen kekinle balını ye yavrum. Ona kafan takılmasın.”

“Sen de beni baltalayıp durma,” diye cevap verdim. “Şimdi şunları yapacağız. Memur Bates bu çocuk ve annesi hakkında bilgi edinmeye çalışacak. Ama bunu çok gizli tutmalısın, çocuğu almak için, kapıma işgüzar bir memurun dayanmasını istemiyorum. Lillian bana çocuğun bakımı için yardımcı olacak.” Ona dönüp, “Küçük Lloyd,” dediğimde yerinden zıpladı. “Sen Bay Springer’in yaşayan tek çocuğusun -Tanrım inşallah öyledir- ve bununla gurur duymalısın. Beni anlıyor musun?”

Umutsuz bir şekilde başını salladı, ama ona acıyacak zamanı yoktu.

Lillian, “Umarım ne yaptığını biliyorsundur, çünkü şu anda hem kendi başına hem de hepimizin başına dert açıyorsun,” diyerek beni suçladı. “Bay Springer’ın yasal açıdan bir çocuğu yok, başına tahmin ettiğinden daha büyük bir iş alıyor olabilirsin.”

“Onun resmi olarak iki karısı da yoktu,” diye lafı ağzına tıkdım. “Onun olan şeyler şu anda benim başıma kalmış durumda. Bunun içinden çıkmak zorundayım. Bu çocuk, Bay Springer’ın çocuğu ve eninde sonunda görevimi fazlasıyla yaptığım için Tanrı’nın önünde ödüllendirileceğim.”

Lillian gözlerini kaçırmak için ellerini bir havluya kurulayarak, “Belki,” diye cevap verdi. Bu konuda ne hissettiğimi biliyordu.

Memur Bates rahat bir gülümsemeyle, “Tabanca gibisiniz, Bayan Julia. Atlanta’nın sorunlu bir yer olduğunu düşünüyordum, bakalım burada neler göreceğim,” dedi.

DÖRT

O öğleden sonra Sam’e ulaşana dek zor anlar geçirmiştım. Nerede bulunduğumu biliyordum elbette, ama yine de beklemek kolay olmadı. Sam, Wesley Lloyd’un ölümünden sonra ona en çok ihtiyaç duyduğum anda emekli olup kendini balık avına vermişti. Rutin işlerimi Binkie Enloe’ye devrettiği için, artık iki avukatım vardı. Biri ilk başlarda tecrübesinden şüphede olduğum genç bir hanım, diğeri ise balığı yemekten çok avlamaktan hoşlanan yaşlı adamdı.

“Bir kere daha arayayım,” dedim kendi kendime, “eğer hâlâ evde değilse gidip o dönene kadar verandasında oturacağım.”

Camdan dışarı baktım ve arka bahçede Memur Bates’le çocuğu gördüm. Bayan Puckett’in ne planladığını anlayabilmek için soruşturma yapması ve detayları öğrenmek için çocuğu sorguya çekiyor olması gerekiyordu. Durumun gerektirdiği ciddiyetten yoksun bir şekilde, oyun oynuyor gibi gözüküyorlardı.

Orada durmuş, annesinden başka kimsenin sevimli bulmayacağı -ki o bile onu terk etmişti- o sevimsiz çocuğu seyrederken kendime engel olamadan ona acıdığımı fark ettim. Hatta çocuğun

iki büklüm a ladığını görünce daha da kötü oldum. Memur Bates ona sarıldı ve omzunda a lamasına izin verdi. Lavaboya tutundum ve karmaşık duygular içerisinde başımlı e dim. Konu  ocuklar oldu mu ben de yumuşak kalpliyimdir.

Her ne kadar, bu çocuğu kasabada bir gösteri yapmak için kullanmaya niyetliysen de, onu meraklı gözlerden saklayan şu sarmaşıklı  ite minnettardım. Toplum içine çıkıp da bunun hayatımın şoku olmadığı numarasını yapabilmek için kendimi toparlamalıydım.

Tekrar camdan dışarı baktım, ufaklığın gözlüklerini çıkardığını ve Memur Bates'ın ona verdiği mendille gözyaşlarını sildiğini gördüm. Çocuğun dikkatini dağıtmak ve biraz e lendirmek gerekiyordu, yoksa a lamasının duraca ı yoktu. Wesley Lloyd'la evlendi imizden bu yana evimizde oynanabilecek hiçbir şey olmamıştı. Etrafa  ocukla ne kadar mutlu olduğumuzu göstermek için birkaç oyuncak ve bir salıncak almam gerekecekti.

Düşünceli bir şekilde lavabodan uzaklaştım ve tekrar Sam'in telefon numarasını çevirdim.

Telefon en sonunda cevap verdiğinde, "Sam," dedim. "Hemen kendini buraya at. Seninle konuşmam gerekiyor."

Sam Murdoch, sesinde hoşnut olmadığım bir gülüşle, "Sesini duymak ne güzel Julia," diye cevap verdi. Wesley Lloyd  ld   nden beri bu alaycı gülümseme daha da artmıştı. "Seni telaşlandıran ne?"

"Buraya geldiğinde anlatırım, haydi şu oltanı bırak da bir an önce buraya gel. Sorunum baş edebilece imin çok üzerinde."

"O zaman önemli olmalı. Hemen geliyorum."

Sam'i beklerken oturma odasındaki Duncan Phyfe sofamda oturdum. Genelde alaycı bir tavrı olmasına rağmen, Sam g vendi im bir insandı. Eskiden onun Wesley Lloyd'un en yakın arkadaşı olduğunu sanırdım, ama artık kocamın hiç yakın arkadaşı olmadığını düşünmeye başladım. Wesley Lloyd her şeyi gizli tutarak yaşamıştı. Bu başarılı bir işadamında hayran olunacak bir

özellik olabilir ancak beklenmedik kalp krizlerinin de nedeniydi büyük ihtimalle. Kocam bunu pek acı bir şekilde öğrenmişti.

Sam Murdoch'u Abbotsville'e bir gelin olarak geldiğimden beri tanıyordum. Onu ve Mildred'i arkadaş kabul ederdim. Pazar öğleden sonraları gelirlerdi, birlikte gezintiye çıkardık. Arabada Wesley Lloyd ve Sam öne oturur, Mildred ve ben de arkaya otururduk. Erkekler işten ve kiliseden söz ederler, -ikisinin yaşı da bizden büyüktü- biz ise evin yönetiminden ve kiliseden söz eder araya da sohbet olsun diye biraz dedikodu sıkıştırırdık. Ancak Wesley Lloyd dedikodudan hiç hoşlanmazdı.

Sam her zaman Dairy Queen'de durur, çikolata soslu vanilyalı dondurma alırdı. Wesley Lloyd hariç hepimiz dondurmayı külahta alırdık, o ise bir kaptan kaşıkla yemeyi tercih ederdi. Dondurmanın üç parçalı takım elbisesine dökülmesine tahammül edemezdi. Yaptığı her işte dikkatliydi ve ben o zamanlar onun bu garip titizliklerinden sessiz bir gurur duyardım. Örneğin, -bir keresinde saymıştım- buzlu çayını her zaman 17 kere karıştırırdı; bardağın dibinden 17 küçük *tink* sesi gelirdi.

Sam Murdoch hakkında bilmeniz gereken şey, garip tipine ve yavaş hareketlerine aldanmamaktır. Etrafta onun hakkında hikâyeler anlatılırdı. Charlotte ve Raleigh'den gelen avukatlara, "Ben burada sadece bir bölge avukatıyım," demiş olduğu gibi. Bu avukatlar, bir dava için kendilerinden gayet emin bir şekilde Abbotsville'e gelmişler, Sam ise onları tongaya düşürerek açık mahkemede yenilgiye uğratmıştı. Avukatlar başlarına gelenin ne olduğunu dahi anlayamadan kasabadan gitmişlerdi.

Sam, ter içinde kapıda görüldüğünde evinden buraya tam 4 bloklu mesafeyi yürüdüğünü anlamıştım. Hem de bu Ağustos sıcağında!

Cam kapıyı açarak, "Gel de biraz serinle, Sam," dedim. "Açıkçası bu sıcakta yürümek hiç akıllıca değil. Dışarı 30 derece olmalı."

Oturma odasına geçerek, "Oldukça sıcak, Julia," diye cevap verdi. "Lillian'ın bize ikram edecek çayı vardır herhalde."

“Evet, çikolatalı kek de var; sanırım reddetmezsin. Mutfağa gel, sana bir şey göstermek istiyorum.”

Koridor boyunca beni takip etti. Mutfakta Lillian’la birlikte kahve içtiğimiz yere oturduk. Wesley Lloyd’la burada hiçbir zaman oturmamışken Sam’i mutfağa çağırmanın bana ne kadar doğal geldiğine şaşıtm. Wesley Lloyd, mutfakta oturacak bir adam değildi. Yemeklerini yemek odasında yemeği tercih ederdi. “Her şey için bir oda olmalı, her şey de yerli yerinde olmalı, Julia,” derdi bana.

Lillian’ı etrafta göremeyince camdan dışarı baktım ve onu Memur Bates ve çocukla birlikte bahçede gördüm. Sam’e buzlu çayıyla kekini ben verdim. Sonra karşısına oturdum ve ona bu sabah üzerime çöken ağır yükü anlattım.

Kekini yedi ve başını salladı, birkaç kere kaşını çatı ve sonra “Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm, Julia,” dedi.

Bu kadarı tepemi attırmaya yetmişti. Bu konunun bu derece yaygınlaşmamış olduğuna dair tüm umudum uçup gitti.

Çılgılık çılgılığa bağırıp ağlamamak için kendimi zor tutarak, “Neden bana söylemedin?” diye sordum.

“Bu bir eşe anlatılabilecek türden bir hikâye değil,” diye cevap verdi. Sesinde hissettiğim acıma beni neredeyse ikiye bıçtı. “Ayrıca kesin olarak bilmiyordum. Sadece ciddi şüphelerim vardı. Akli başında hiç kimse sana dedikodu üzerine kurulmuş bir hikâyeyi gelip anlatamazdı.”

“Buralarda bir çok kimsenin akli başında değildir. Bunun için kimsenin bana söylememiş olmasına şaşıyorum.”

Gözlerinde yeniden o gülümseyen ifade belirirken, “İnsanlar senden korkuyorlar Julia,” dedi.

“Korkuyorlar mı? Bir insan nasıl benden korkabilir?”

“Sen doğru ve yanlış kavramları çok kesin olan bir kadınsın, ve doğru ile yanlış arasındaki farkı kimseye anlatmaktan çekinmezsin.”

İslenmiş mendilimi çıkartarak fısıldadım, “Bunların hepsi saç-

malık. Yaptığım yalnızca Wesley Lloyd’u taklit etmektir. Şimdi anlıyorum ki, hiçbir zaman kendime ait bir fikrim olmamış. Kendime ait bir aklım olsaydı, onun hakkındaki bu gerçekleri çoktan fark ederdim.

“Bir şey öğrenmek istiyorum, Sam. Wesley ölmeden önce bu kadına ve çocuğa neden bir geçim imkânı sağlamadı? Onları önemsemiyor muydu? Bu çocuğu o kadının tek başına büyütebileceğini nasıl düşüncüledi? Olasılıklara karşı tedbir almamak onun tarzı değil.”

“Denedim, Julia. Onun işlerini yoluna koyabilmek için yıllarca uğraştım. Sadece bu kadının işlerini kastetmiyorum, gerçi dedikoduları duymuştum ama. O ise 20 yıl önce birlikte yaşadığımız standartın dışına çıkmadı. Hatırlıyor musun? Bana gelmiş, ikiniz için bir vasiyet hazırlamamı istemişti, önce ölen diğerine her şeyi bırakıyordu. Daha sonra detaylı bir vasiyet planlayacağını söylemişti; o zamana kadar bu klasik bir vasiyetname geçerli olacaktı.”

Yüzümün bembeyaz olduğunu ve gözlerimin büyüdüğünü hissettirdi. “Hatırlıyor muyum? Sanki dün gibi. Bu anlattığın babamın ölüp bana satılan evden 25 bin dolar düşmesinden hemen sonra olmuştu,” dedim. İçim acıyla dolmuştu. “Sam,” dedim. “Bu vasiyet onun lehineydi. Ben önce ölecek olsam her şeyin kendisine kalacağından emin olmak istemişti. Gerçek bu değil mi? Önce öleceğini hiç hesaba katmadı. Ah Tanrım, önüne koyduğu hiçbir şeyi ikinci bir kere düşünmeden imzalırdım.” Göğsümdeki ağır kızgın sözlerim devam etmemi engelledi. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. “Amacı sahip olduğu her şeyin bana kalması değildi. Mali konularda bana hiçbir zaman güvenmedi, onun için, nasıl olup da bu vasiyeti sonradan değiştirmediğini anlamıyorum.”

“Ben de anlamıyorum, Julia. Ben avukatlığı bıraktığımda Binkie’ye ilk yapması gereken şey bu olmalı, demiştin. Koca W. L.’nin vasiyetini yenilemesi konusunda şansını denemeliydi.”

“W. L., kendisine böyle hitap etmenden hiç hoşlanmazdı.”

“Kendi işleri için bile fazla telaşlıydı. Biliyor musun, belki de yeni bir vasiyeti ertelemesinin nedeni bu kadını kabul etmek zorunda kalacak olmasıydı. Belki de bu kadını ve çocuğu neden vasiyetnamesine eklemesi gerektiğini bana bir türlü söyleyemedi. Ben de bu yüzden bu işi Binkie’nin yapabileceğini düşünmüştüm.”

Kafamdan o düşünceyi atmaya çalışarak, “Binkie’nin Wesley Lloyd’la fazla çalışma imkânı olmadı. Tecrübeli olmayan birine açılması söz konusu bile değildi; hele bir kadına hiçbir zaman güvenmezdi. Ama Sam, eğer vasiyetinin dışında onlara bir geçim imkânı sağlamış olsa, başka bir şey yapması da gerekmezdi. Kadına bir ev alıp çocuk için de bir yatırım yapabilirdi. Bunları neden yapmadı?”

Sam içini çekti, “Julia. Ölülerin arkasından konuşmayı sevmem, ama fikrimi soracak olursan bence Wesley Lloyd yaş tahtaya basmazdı. Her şeyi kontrol atında tutmak istiyordu, bu birçok başarılı işadınının hatasıdır. Söyle bana. Onlar için neden bu kadar endişeleniyorsun? Her şey sana kaldığı için kendini suçlu hissetmiyorsun, değil mi? Yoksa şu dışarıdaki çocuk için mi üzülüyorsun?”

Sandalyemi arkaya iterek ayağa kalktım. “Kesinlikle hayır!” diye cevap verdim. “Mesele şu: Ne kendimi suçlu hissediyorum ne de çocuk için üzülüyorum. Sadece bir kasırğa gibi patlamak üzereyim, çünkü eğer vasiyet dışı bir şeyler ayırıp geçimlerini sağlasaydı, onları öğrenmek zorunda kalmayacaktım. Eskiden parasının ne kadar olduğunu bilmediğim için, paranın ne kadarının onlara gittiğini de anlamayacaktım. Sana söylüyorum Sam, eğer bu kadınla ilişkisi olduysa bana yapabileceği tek iyilik, onları benim hayatımın dışında tutmaktır. Şu anda ise... gayri meşru, istenmeyen bir çocuk benim başıma kaldı.”

BEŞ

Elimde mendilim, sakinleşip oturabilecek duruma gelene kadar bir ileri bir geri yürüdüm durdum. Sam elimi tuttu, ancak çabucak sakinleşmek için biraz fazla hareket etmiştim.

“Bir şey daha var Sam,” dedim. Amacım 40 yılımı birlikte geçirdiğim adam hakkında olabildiğince fazla bilgi edinmekti. “Onun kiliseye bir şey bırakmayı planladığına dair bir şey biliyor musun?”

Sam iki elini masanın kenarına dayayarak iskemlesini arkaya doğru itti. Güldü ve başını salladı. “Ondan duymadım. Bununla ilgili tek kelime bile söylemedi. Ama kilisedeki kuruldan bu konuyu çok duydum. Sanırım W.L. Larry Ledbetter’a bu konudan söz etmiş. Ledbetter bunu hiç unutmamış. Yıllardır bu parayı nasıl harcayacağını planlıyor. W.L.’nin ölümünden beri yönetim kurulu yeni bina planları üzerinde tartışıyor. Benim istifa etme nedenlerimden biri de bu.”

“Ne yaptın?” Kulaklarıma inanamıyordum. “Ama sen seçilmişsin, Sam. Nasıl istifa edebildin?”

“Çok kolay,” dedi. “İstifa ettim. Kilisede yaşlıların yerine genç-

ler gelince her şey değişecek diye düşünüyordum, ama değişmedi. Kurulda 95'ten beri hâlâ kendilerine ait tek fikri olmayan moruklar var. Onlarla mücadele etmekten bıktım.”

“Peki,” dedim, ama tam olarak anlayamamıştım. Hastalık ya da kasabadan taşınma dışında kuruldan ayrılanı duymamıştım. “Peki,” dedim tekrar. “Sanırım senin yaptığın hiçbir şeye şaşır-mamam gerekiyor, Sam Murdoch.”

Kalktım ve dışarıdaki sorunun ortadan kaybolduğunu umarak cama yöneldim. Orada duruyordu, başını öne eğmiş, kesekâğıdına sıkı sıkı sarılmış bahçedeki bankta oturuyordu. Memur Bates dirseklerini dizlerine dayayarak eğilmiş onunla konuşuyordu. Çocuğun başını salladığını ve Memur Bates’in söylediği bir şeyi başıyla onayladığını izledim. Çocuk doğru dürüst eğitilmemişti, buna şaşırmamak gerekirdi.

“Ne yapacağım Sam?” Camdan uzaklaşıp Sam’in yanına giderken Sam’in planlarını onaylamasını istiyordum.

“Anladığım kadarıyla çocuğu tutmayı planlıyorsun.”

“Gerçi Memur Bates o kadını bulmak için elinden geleni yapacak, ama şimdilik çocuğu yanımda alıkoymaktan başka çarem yok.” Başıma gelen haksızlıkları düşününce, mendilimi aramaya koyuldum. “Aslında o kadına dava açmam gerekir. Eğer onu bulacak olursak açabilirim de.”

“Bu tip konuşmalarda dikkatli ol, Julia.” Sam kendisi de bu cümleyi çok dikkatli bir şekilde söylemişti. “En son katıldığım toplantıda insanlar sana dava açmayı düşünüyorlardı.”

“Bana mı? Ne için peki?”

“Para için. Kuruldakilerin bazıları, hatta çoğunluğu Larry Ledbetter’in sözlü vasiyet diye tanımladığı konuşmaya dayanarak W.L.’nin arazilerinin bir kısmını elde etmeyi düşünüyor. Kili-seden birine verilen bir sözün 20 yıllık bir vasiyetten daha fazla önem taşıdığına inanıyorlar.” Sam boşalan tabağını inceleyerek durdu, sonra gözlerimin içine baktı.

“Sana baştan söyleyeyim, Julia. Bir papaz ve kilise kurulu ki-

lisenin yeni bir binaya ihtiyacı olduğunu söyleyecek olursa onları durdurabilmenin yolu yoktur. Tek yolu bundan vazgeçebilmeleri için onlara para vermektir, senin bu teklifi yapmanı bekliyorlar. Bu yüzden çok dikkatli olmanı istiyorum. Hiçbir şey ima etme, hiçbir söz verme. En önemlisi hiçbir şeyi imzalamama.”

Tüm bunları nefes almadan dinlemiştim, ama aynı zamanda aklıma bir şey gelmişti. “Bu yüzden istifa ettin, Sam, değil mi?”

“Bizzat vasiyetin uygulayıcısı olduğum için vasiyeti bir kenara atan bir zihniyetin parçası olamazdım. Paranın önemli olduğunu inkâr edemem, ama para elde etmek için bir kilisenin kendi üyelerinden birine dava açması fikri midemi bulandırdı.” Ona karşılık verene dek bana gülümsedi.

“Hah,” diye homurdandım. “Ben onlara zavallı dul kadını gösteririm. Binkie benim tarafımdayken böyle düşünebilmelerine şaşırdım.”

“Sanırım Raleigh ya da Atlanta’dan ünlü avukatlar tutacaklar, ama fazla şansları yok. Bu vasiyeti iptal ettirmelerinin tek yolu yeni bir vasiyet ortaya koymalar olur.”

“Hepsi beceriksiz ve aptal. Şimdi onları düşünecek halim yok. Kafamda başka şeyler var.”

“Biliyorum Julia ve bunun için çok üzgünüm. Üzüntülerine yenilerini eklemek istemiyorum, ama şu Puckett denilen kadının sana dava açmayı düşünmemesi beni şaşırttı. Malı paylaşma konusunda sana karşı kiliseden daha fazla şans var. Sadece söylediklerini belgelemesi gerekecek.”

“Bana Binkie’yle konuştuğunu söyledi, belki de bunları düşünmüştür.”

“Öyleyse sen de Binkie’yle konuş ve ona olan biteni haber ver. Bildiğim kadarıyla o kadar sene boşuna hukuk okumadı. Çocuğu senin yanına bırakmak, senin yumuşak yanından istifade ederek, çocuğu görmeni ve ona acımanı sağlamak için bir taktik olabilir. İşler yolunda gitmezse diye bunu yedekte tutuyor olabilir.”

“Bu duyduğum en aptalca şey,” dedim. “Böyle bir çocuğu önemseyebileceğimi kim düşünebilir ki? Bunu anlamam imkânsız. Hayır. Hayır bu konuda bir tehlike yok, ama Sam, bütün bunlar benim için bir felaket. Bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Bana öyle geliyor ki sen zaten her şeyi iyice düşünmüşsün. Coleman’ın anneyi bulmasını dilerim, böylece bir düzenleme yaparız. Eğer olmazsa,” omzunu silkerek, “Sen yapabileceğin en iyi şeyi yapıyorsun. Hiçbir çocuğun zorla devreye sokulması hoşuma gitmez. Ama Julia, dikkat et, insanlar gösteriştten hoşlanmazlar. W. L. ya da senin hakkında dedikleri senin için önemli olmayabilir. Ama o çocuğa zarar verebilirler.”

“Bırakalım denesinler,” mendilimi verev hale gelene kadar sıkıttım. “Eğer bu çocuğu kanatlarımın altına alırsam, önce benimle baş etmeleri gerekecek!”

Sam, “Seninle hiçbir şekilde çatışmak istemezdim,” dedi. Sonra sandalyesinden kalkarak ekledi. “Ancak benim koşullarıma uyar-san, başka.”

Çocuğun evimde kaldığı ilk gece kadar korkunç bir gece geçirmemiştim. Öylesine sinirli ve gergindim ki onun için hiçbir şey yapamadım.

Lillian’a, “Lütfen bu gece biraz daha geç saate kadar kalıp onu yatağına yatırabilir misin,” dedim. “Ona ya da ona ait olan herhangi bir şeye dokunabileceğini sanmıyorum.”

“Bunu üzerinden atsan iyi olacak,” dedi bana. “Eğer dediklerini yapacak ve çocukla bir gösteri yapacaksan, onunla birlikteyken mutluymuş gibi görünmelisin. Bu onunla ilgilenmek anlamına geliyor.”

“Biliyorum. Biliyorum. Söylemene gerek yok. Kafam çok karışık, tek düşünebildiğim şu çocuğun acil olarak saçlarının kesilmesinin gerektiği. Halledilmesi gereken bu kadar konu varken bunu yersiz bulabilirsin.” Her zaman dış görünüşün benim için önemli olduğunu düşünmüşümdür. Ama gerçeği söylemek gere-

kirse beni rahatsız eden etrafta bu çocukla dolaşırken oluşturacağım görüntüydü.

Lillian çocuğun beklemekte olduğu mutfığa doğru giderken, “Boş ver,” dedi. “Saçını tıraş ettir, bitsin. Ama bitmez ki, bir dert bitir öteki başlar.”

İkisi merdivenden yukarı çıkarlarken, sırada halledilmesi gereken ne çok sorun var, diye düşündüm. Lillian benim odamın karşısındaki odada yatağa temiz çarşaflar serdi; çocuğu kesekâğıdı ile birlikte yatağın içine soktu ve evine gitmeden önce bana artık yatmamı ve üzülmememi söyledi.

Söylemesi kolaydı, Wesley Lloyd’u direksiyonun üzerinde hayatının en önemli sürpriziyle karşılaşmış gibi ağzı ve gözleri açık bir şekilde bulduğum gece de dahil, bu gece hayatımın en zor gecesiydi.

10 yıldan daha uzun bir zamandır, her perşembe gecesi olduğu gibi, gece yarısına doğru arabasının geldiğini duyduğumda uyumun en tatlı yerindeydim. Wesley Lloyd rutine inanırdı, bu nedenle hayatı gün doğumundan gün batımına dek hep aynı şeyleri yaparak geçmişti. Sadece perşembeleri hariç. Perşembeleri, cuma sabahları katıldığı Springer Bankası Yönetim Kurulu toplantısına hazırlanmak için geç saatlere kadar çalıştığını sanıyordum. O gece de, arabanın kapısının kapanma sesini, anahtarlarının şingirdamasını, topuklarının betona vurarak ses çıkarmasını bekledim, ama hiçbir şey duymadım.

Yatakta bir süre daha yatarak onu orada tutanın ne olduğunu düşündüm, sonra üzerime bir sabahlık alıp ona bakmak için aşağıya indim. Eğer Wesley Lloyd’un rutini değişmişse bunun iyi bir nedeni olmalıydı. Gerçekten de öyleydi: ölmüştü. Bahçedeki araba yolunda. Yeni metalik gri renkli Buick Park Avenue marka arabasında. Bunu söylemiştim sanırım.

Korkunç bir durumdu, böyle bir şeyi bir daha yaşamak istemem. Zaten yeniden biriyle evlenmek ve onu gömmek gibi bir niyetim olmadığına göre, yaşamam da. Gerçi gömme kısmı o ka-

dar zor olmamıştı. Kasabadakiler ve kilise bu işle ilgilenmişti. Bir yığın yiyecekle çiçek getirmişler, en sevdiğim yardım derneğine bağışlar yapmışlardı. Bir kişi hiç yanımdan ayrılmayarak benim isteklerimi yerine getirmişti. Kendimi Wesley Lloyd'un cenazesinin yıldızı gibi hissetmiştim. Bir ya da iki günlük bir yıldızlık; sonra kendi başımın çaresine bakabileceğime karar vermişlerdi. Bunu Lillian'ın ve Binkie'nin ve Sam'in yardımıyla başarabilmiştim. Aslında öyle kolay olmuştu ki, dul bir kadının neden tekrar evlenmek isteyebileceğini anlayamamıştım. Benim gibi, ne tür bir adamın boyunduruğu altında yaşamış olduğunuzu çok geç fark etmiş olabilirdiniz.

Wesley Lloyd'un ölmeden önce neler yapmakta olduğunu bilseydim, şimdi ne yapmam gerektiğini de bilirdim, demek yalan olurdu. Ancak yine de o uzun gece boyunca yalnız yatağında karşı odada yatan çocuğu düşünerek karanlığa baktım, kendi kendime, bilseydim bir şeyler yapardım deyip durdum.

Bir konuda bir şey yapmadan önce o konu hakkında bilginiz olması gerekir. Bu konunun sonuçları kapıma gelene dek hiçbir şey bilmiyordum. Ben Kuzey Carolina'da yaşayan en kör kadındım. Herkesin söylediğine, özellikle de söyleyen erkekse, inanmıştım. Ben böyle yetiştirilmiştim, güneyli ve Presbiteryen. Hayır sözümü geri alıyorum. Papaz Larry T. Ledbetter'dan, avukatım Sam Murdoch'tan ve 44 yıldır evli olduğum Wesley Lloyd'dan gelen her şeyin, *kesin gerçek* olduğunu kabul ederdim. Bundan gurur duyardım. Şehirde kendi adına bankası, imkânları ve prestiji olan bir adamla evli olmaktan gurur duyardım. O ve bankası taş gibi sağlamdı. İnsanlar para konusunda ona güvenirlerdi. Onlara hak veriyordum, çünkü paraları Springer bankasında her zaman güvenlikteydi.

Güzel bir evliliğimiz vardı. Ya da o zamanlar ben öyle düşünüyordum. Beni, babasının kendisine bıraktığı parayı değerlendirmenin yeni yollarını ararken, Güney Carolina'daki babamın evinde bulmuştu. Wesley Lloyd o zamanlar bile ilerici bir düşü-

nürdü. Her zaman da kiliseye giderdi, onunla ilk kez kilisemizdeki Pazar ayininden sonra karşılaşmıştım. Pazar günleri hep kilisede olurdu, ne kadar işi olursa olsun bunu hiç aksatmazdı. Bana, “Pazar günleri Tanrı’nın günüdür, Julia,” derdi. “Ve bizim de Tanrı’nın evinde olmamız gerekir.” İşte yıllar önce böyle bir Pazar gününde kilisedeki papazdan sonra benimle el sıkışmıştı.

Ben ailenin en büyük kızıydım, tek evlenmemiş kız bendim. İki kız kardeşim çoktan evlenmişti, herkes benim hayatım boyunca kız kurusu kalacağımı düşünüyordu. 23 yaşındaydım, evlenmemiştim ve hiçbir umudum da yoktu. Ne acıklı değil mi? Neden kendi başıma bir hayat kurmaya kalkışmadım, bilmiyorum. Ama yaşadığımız yer, eskilerin geleneklerine sıkı sıkı bağlı olduğu küçük bir kasabaydı. Bir süre Winthrop’taki öğretmen okuluna gitmiştim, ama babamın evde yardıma ihtiyacı olmuştu ve bu iş için kim seçilmişti tahmin edin? Babam bizi çağırdığında her zaman ilk gelen ben olmuşumdur. Diğer kız kardeşlerimden birini her zaman bana tercih ederdi, biliyorum. Ama bilirsiniz, insanın her isteği gerçekleşmez. Ve babam sonunda bana mecbur kalmıştı. Ta ki Wesley Lloyd ortaya çıkana kadar.

Harika bir aşk hikâyesi gibi görünüyor değil mi? Aslında pek öyle değildi, ama yine de iyiydi. Wesley Lloyd hiçbir zaman bir romantik değildi. O bir işadamıydı, ne istediğini bilirdi ve gider alırdı. Bana da böyle evlenme teklif etmişti. Bu kadar hızlı gelişince, herkes aşk hikâyesi sanmıştı. Ancak benden birkaç yaş daha büyük olan Wesley Lloyd, hiçbir zaman aklının ötesinde bir iş yapmazdı.

“İyi yetişmiş ve karakter sahibi bir eşe ihtiyacım var,” demişti bana. Bizim evin ön tarafındaki salonda oturuyorduk, bana verdiği, mavi kadife kutudaki yarım karatlık tek taş elması inceliyordum. Cebinden altın saatini çıkarıp bakmış, “Korumam gereken bir pozisyonum var,” diye açıklamıştı. Bu alışkanlığı sonra da devam etmişti. Her zaman, “Vakit nakittir,” derdi. “Benim evimi düzene koyacak ve bana toplum içinde destek olacak bir eşe ihti-

yacım var. Ben insanların zengin diyebileceği bir adam değilim, ama hiçbir eksiğin olmayacak.”

Yüzüğü kutusundan çıkardım ve çevirdim, çevirdim... sonra denedim. Yüzüğün parmağıma tam oturması bana bir işaret gibi gelmişti. Doğru olana karar verirken her zaman böyle işaretler arardım. Wesley Lloyd’un teklifini, cumartesi öğleden sonraları seyrettiğim filmlerdeki çan sesleriyle müziği duymadan kabul ettim. Ve bunu özlemedim de. Kız kardeşlerim evlenirken gözlerinde yıldızlar parlıyordu ama birkaç sene sonra para sıkıntısının yarattığı umutsuzluktan bu ışıklar sönmüştü. Seçimimi mantığımla yapmış olduğum için kendimle hep gurur duydum, karşılıklı duygusal olmayan tavrımız nedeniyle ikimizin birbirimize çok uygun olduğumuzu düşündüm. Ben evimin masrafını karşılayabilecek bir adamla evlenmek istemiştım ve tam istediğimi bulmuş-tum.

Beni bu eve 44 yıl önce getirdi; sanırım ölene dek de burada yaşayacağım, ancak bir Buick Park Avenue’nun direksiyonunda ölürsem suçlanırım. O zamanlar ev yeniydi. Kilisenin tüm giriş çıkışlarını görebilen bir manzaraya sahip, önde bir verandası olan iki katlı tuğla bir ev. Ana caddeden birkaç blok öteye, yani her şeyin tam ortasına yerleşmişim. Wesley Lloyd evi benim için yaptırdığını söylemiş, ben de çok mutlu olmuş, gururlanmışım. Ancak bir süre sonra evi benimle tanışmadan çok önce yaptırdığını fark etmişim. Ama bu Wesley Lloyd’du, her şeyi önceden düşünürdü. Ya da ben öyle sanıyordum.

Bu kasabaya sanki burada doğmuşum gibi uyum sağladım. Wesley Lloyd’un karısının özel bir yeri olmalıydı ve ben iki bisküvinin arasındaki krema gibi oraya uydum. Kısa sürede Abbotsville’deki herkesin Wesley Lloyd’a benim gösterdiğim saygıyı gösterdiğini fark ettim. Diğer insanların ondan daha uzun boylu, kalın sesli ve güçlü kaslara sahip olmaları önemli değildi. Wesley Lloyd bir borç durumunu incelediğinde, kasabada ondan büyük kimse yoktu. İnsanlar bankadaki ofisinin dışında da, onu dinleyip başlarını salları-

lardı. İlçedeki hükümet temsilcileri ona danışılar, avukatlar onu ararlar, işadamları ondan iş isterlerdi. Abbotsville'in ilk Presbiteriyen kilisesi onun onayı olmadan para harcamazdı. O herkesin lideriydi ve herkes bunu biliyordu.

Ben kim olduğumla gurur duyuyordum. Julia DeWitt Springer. Wesley Lloyd Springer'ın karısı.

Kasabanın en aptal kadını.

ALTI

O gece gözümü bile kırpmadım. Kocamın piçi karşıki odada yatarken nasıl uyuyabilirdim? Hayatımda hiç bu kadar yıpranmamıştım. Wesley Lloyd'un beni aldatmış olduğu, yeminini bozduğu, iki yüzlü bir hayat yaşadığı, bir gecelik kaçamak değil, yıllarca her perşembe gecesi zina yapmış olduğu düşüncesi beni mahvediyordu.

Bayan Puckett'in ilk ya da tek olduğundan kim emin olabilir-di? Tüm hayatım, inandığım, güvendiğim her şey ayağımın altındaki toz toprağa dönüşmüştü. Kendime durmadan, geçmişle ilgili hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi, sadece içinde yaşadığım sis perdesini temizlemem gerektiğini ve her şeyi kafam temiz bir şekilde değerlendirmem gerektiğini söylüyordum.

Nihayet gün ışıdığında kararımı vermiş ve kafamı toparlamış olarak yataktan kalktım.

Yapabileceğim ve yapacağım tek şey vardı, o adamın şeker kaplamasını ya da beyaz boyasını kesinlikle reddetmek. Wesley Lloyd birinci sınıf bir ikiyüzlü idi, ama benim ona benzemem için hiçbir neden yoktu. O artık, dışı temiz ama içi dibine kadar

çürümüş beyaz bir mezardan ibaretti. Ona, bana yapmış oldukları için çok kızgındım. Yaşamına itibarını yitirmeden devam edebilmiş olmasına çıldırıyordum. O uzun gece boyunca bir kocanın boynunu sıkıvermenin ne kadar kolay olduğunu düşündüm.

Bu duygularımın aşk ya da kıskançlıktan kaynaklandığını sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Her zaman Wesley Lloyd'u sevdiğimi düşünmüştüm; ne de olsa onunla evliydim. Ona hiddetlenmemin nedeni sevgi değildi; evlilik yatağına ihanet etmesi ve sürekli eleştirerek, ders vererek, İncil'den ayetler okuyarak benden mükemmel olmamı beklemiş olmasıydı. Ve bana bunları yaparken, hiç aksatmadan, her hafta o kadının yatağına atlamıştı.

Yanlış anlamayın; ben de bir başka yatağa atlamak istiyor değildim. Tanrım, kesinlikle böyle bir şey yoktu. Her şeyden önce bu işler için fazla yaşlıydim ama daha önemlisi bu bana ters geliyordu.

Bu vıcık vıcık durum nedeniyle kendimi insanların karşısında küçük düşmüş hissetmekten vazgeçtim. Her şeyimle başım yukarıda karşılarına çıkacak, gülen yüzlerini görmezden gelecektim. Wesley Lloyd'un, onların karşısında ne kadar güçlü olduğumu görmesini isterdim. Ona güçlü karakter neymiş gösterecektim. Her şeyden önce şu anda onun asla yapamayacağımı sandığı şeyleri yapmaktaydım. Örneğin hesapları tutmak, çek yazmak, çek defterimin bakiyesini ayarlamak gibi.

Binkie Enloe, kendisiyle ilk görüşmemizde Wesley Lloyd'un, beni hayatın acı gerçeklerinden koruma yöntemine inanamamıştı. Onun bürosuna gri takımım, kırmızı-beyaz bantlı Kızılhaç ayak-kabılarımla gitmiştim, çünkü İşçi günü yakındı. Binkie bana finans durumumu anlatırken, not defterimi sıkıca kavramış onu dinliyordum. Yakını görmek için kullandığı altın çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakmış ve şöyle demişti, "Bayan Julia, dünyada çek yazmasını bilmeyen bir kadın olduğunu bilmiyordum." Ben ise gururla gülümseyerek, "Evet. Bay Springer beni bu tip şeylerden uzak tutardı," diye cevap vermiştim. Binkie derin bir

nefes almış, sonra bana nasıl çek yazılacağını, nasıl hesap tutulacağını göstermişti, hepsi çok kolaydı. Wesley Lloyd, neden hesap işlerini anlayacak zekâyâ sahip olmadığımı düşünmüştü? Bilmiyorum.

O sabah 6:30'da giyinmiş, Binkie'nin ofisine gitmeye hazırdım. 8:00'den önce ofisine gelmediği için bekleyiş biraz uzun sürecekti. Aşağıya indim ve çocuğu dünkü kıyafetleri içinde merdivende otururken buldum. Bütün gece sesini duymamıştım, şimdi giyinmiş bavulu ve kesekâğıdı yanında oturuyordu.

İki basamak yukarıda durdum ve ona baktım. Duvara doğru yanaştı ve elindeki kesekâğıdını vücuduna yapıştırdı. Bana ürkek bir bakış attı. Elindeki kesekâğıdı boş ve düz görünüyordu. Küçük çocukların hazineleriyle ilgili hikâyeler duymuştum, bu yüzden içinde ne olduğunu düşünmek istemedim.

"Erken kalkmışsın." 9 yaşında bir çocuğa sabah sabah ne denirdi ki?

"Annem bugün gelecek mi?" diye sordu.

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek derin bir nefes aldım. Ama gerçek her zaman en iyisidir. "Sanmıyorum," dedim. "Haydi mutfağa gel. Lillian birazdan burada olur, kahvaltı ederiz. Eşyalarını burada bırak."

Beni merdivenlerden aşağıya ve mutfağa kadar izledi. Omuzlarının düşüklüğü bana yaşlı adamları hatırlatmıştı. Wesley Lloyd'a benziyordu, ama onun gibi davranmıyordu. Wesley Lloyd uzun boylu değildi, ama bir sopa gibi dimdik durur ve omuzları geride, topuklarını yere vurarak kendinden emin bir şekilde yürürdü.

Küçük Lloyd'a bir sandalye gösterip kahve yapmaya koyuldum. Güzel bir gün olacak gibiydi, güneş parlıyor, arka bahçede kuşlar ötüyordu. Sanki dün sabah şu camın önünde dururken dünyam ayaklarımın altından kaymamış gibi, her şey aynı devam ediyordu.

İki bardak kahve doldurdum ve birini çocuğun önüne koydum. Bana yine çabucak baktı ve başını önüne eğdi. Lillian'ın şu göz-

lüklerin camlarını temizlemesi gerekecekti. Kahvesinin yanına şeker ve krema verdim. “Kahveni istediğin gibi ayarla,” dedim.

Kahvesine kremayı döküp iki kaşık da şeker ekledi. Eğilerek kaşık içindeyken kahvesinin tadına baktı, yüzünü ekşitti, iki kaşık şeker daha koydu. Yanına otururken, pek kahve içmiyor, diye düşündüm, kendi kahvemle oyalanmaya başladım.

Ona yalnızca göz ucuyla bakabiliyordum. Sonra onun da bana aynı şekilde baktığını fark ettim. Birbirimize söyleyecek fazla bir şeyimiz yoktu. Ayakta iken keşke radyoyu açsaydım diye düşündüm; konuşacak bir şey bulabilmek için kafamı yordum. Sohbetlerdeki rahatlığın kişinin kültürünün göstergesi olduğuna inanırım.

Fincanımı bıraktım ve “Burada hiç tuvalete çıktın mı?” diye sordum

Kahveyi elinden düşürüyordu. “Efendim?”

“Hiç tuvalete gitmedin.”

“Gittim.”

Mutfağın bir ucundan diğerine bakarken gözleri gözlüğünün ardında dehşet içindeydi. Bir süre sonra bana Bates’in nerede olduğunu sormayı göze aldı. Ona Bates’in geceleri çalıştığını ve eve dinlenmek için geldiğini, bu yüzden fazla gürültü yapmamamız gerektiğini söyledim. Bu onu rahatlatmıştı, ama Lillian’ın arka kapıdan girmesi ikimizin de ferahlamasına yol açtı. Lillian masaya Abbotsville Press gazetesini koydu ve yüzünde sert bir ifadeyle bana baktı.

“Ona acı kahve mi verdin?”

“Neden olmasın? Onu da kendine getirir.”

Başını sallayarak ona ekmek ve yumurta çıkardı. Çocuk dün akşam fark ettiğime göre yemek seçiyordu. Her şeyi şikâyet etmeden yedi, ama pek iştahlı olmadığı anlaşılıyordu. Ona eczane-den bir iştah ilacı almayı düşündüm. Sonra da Buddy’de saçını kestirmeliydim.

7:45’te aynanın önünde durdum ve şapkamı düzelttim. Sonra

not defterimi çıkararak Binkie'nin ofisine doğru yola çıktım. Kaldırımında durup geriye baktım. Artık başlama zamanı gelmişti.

Ön kapıdan, "Küçük Lloyd," diye bağırdım. "Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Elinde kesekâğıdıyla geldi, ama avukattan çok dışçıye gidiyor gibiydi. Fikrimi sorarsanız çok berbat görünüyordu. Bu benim suçum değildi elbette.

"O torbayı burada bırakmak ister misin?" diye sordum; onsuz daha düzgün görünür diye düşünmüştüm.

"Hayır efendim," diyerek torbayı göğsüne yapıştırdı. Ya sabır, diyerek yeniden yola koyuldum.

44

"Yanımdan ayrılma," dedim. "Yapılacak işlerimiz var."

Benim yanımda, ama yarım adım geriden yürüyordu. Omuzları öylesine düşüktü ki, genç bir adam olduğunda kambur olacak diye endişelenmeye başlamıştım. Bazen vücudumuz hoş olmayan şekillerde donup kalabilir biliyor musunuz?

Kaldırımında insanlara rastlamak için çok erkendi, ama arabalardan birkaç kişi bana el salladı. Geçerken daha iyi görmek için arabalarının aynalarını düzelttiklerini görebiliyordum.

Binkie bizi bekletmeden hemen içeri aldı. Eğer yeterince paranız varsa, avukatınız randevu almanıza filan gerek kalmadan, sizinle hemen ilgilenir. Binkie Enloe'nun yüzünde genellikle sert bir ifade vardır, ama yine de çok genç görünür, bunda şaşacak bir şey yoktur, çünkü gençtir. Önemli bir konuyu vurgulayacağı zaman gözlüklerini çıkararak kendine bir hava vermeye çalışır. Sade bluzlarla koyu renk takımlar giyer. Vahşi bukleli saçlarını iyice kısa kestirerek kontrol altına almaya çalışır, ama işe hiç yaramaz. Öğle saatlerine gelindiğinde saçları karmakarışık olur. Sanırım sert davranış biçiminin nedeni saçlarının bu derece kontroldışı olmasıdır. Saçlarınız istediğiniz şekle girmeyince durumu başka şeyler yaparak kurtarmanız gerekir. Ancak Binkie için sadece işi vardır. O olmasaydı şu son birkaç ayda ne yapardım bilmiyorum. Oysa Sam onu bana gönderdiğinde beni düze çıkaracak bilgiye sahip olmadığını düşünmüştüm.

Oturmadan evvel “Bu kim biliyorsun, değil mi?” diye sordum. “Annesi seninle konuştuğunu söyledi.”

Soğukkanlılıkla, “Ah, evet konuştu,” diye cevap verdi. Binkie Enloe kolay kolay telaşlanmazdı. “O nasıl oldu da sende kaldı?”

Ona, Puckett denilen kadının çocuğu bana bırakıp gittiğini söyleyince kaşlarını çattı. Tam anlamıyla şok olmuştu.

“Evet,” diye devam etti. “Anlıyorum. Kadın bulunana kadar onun seninle kalmasını planlıyorsun?”

“Başka ne yapabilirim ki?” diye sordum. “Bacaklarını sallama, Küçük Llody.” Çocuk, Binkie’nin büyük sandalyelerinden birine oturmuştu ve ayakları yere değmiyordu.

“Sen de-”

“Hayır yapamam,” diye sözünü kestim. “Biliyorum onu bir sosyal yardım derneğine verebileceğimi söyleyeceksin, ama herkes gerçeklerden kaçıyorum sanacak. Dedikodular büsbütün artacak. Hayır, insanlara karşı gerçeklerle yüzleşeceğim. Eğer bu Bay Springer’in itibarını zedeleyecekse, bırakalım zedelesin.

“Şimdi; Sam Murdoch sana neler olup bittiğini anlatmamı istedi. Ben de anlatıyorum ve kaç kişinin bana dava açmayı planladığını öğrenmek istiyorum. Bu çocuğun annesi, kendi kilisem, başka kimler var?”

“Şu anda başka kimse yok,” diye cevap verdi. “Kilisede bazı kıpırdanmalar var, ama o konuda endişelenmene gerek yok. Sözler, vaatler hiçbir şey ifade etmez. Bay Springer’in vasiyetine göre sen tek varissin, işte bu kadar. Kilise sadece tehdit savurabilir ve dişlerini gıcırdatır.” Bu fikir hoşuna gitmişti, gülümsedi. Yan sandalyedeki küçük Lloyd’un burnu akıyordu. Ona bir kâğıt mendil verdim. “Bayan Puckett’a gelince,” diye devam etti Binkie, “Bu konuları düşündüğüne dair bir imada bulunmadı. Ama size söylemem gerekir Bayan Julia, eğer iddialarını belgelerse sıkı bir dava açabilir.”

“Tanrım! Elinde Bay Springer’in adı yazılı kapı gibi bir doğum belgesi var. Başka neye ihtiyacı var ki?”

“Doğum belgesini anneden genellikle bir hemşire alır. Bu bilgi annenin verdiği bilginin ötesine geçmez. Fakat Bay Springer’ın bu çocuğu kendi çocuğu olarak kabul ettiğine dair belgeler sunabilirse o zaman güçlü bir pozisyonda olur.”

“Ama bana dava açmaktan falan söz etmedi. Aslında, sadece kendi başının çaresine bakabilecek hale gelmek üzere eğitim gördüğü süre boyunca çocuğa bakmamı istedi. Binkie sana söyleye-yim ben dava açılmasını istemiyorum. Amacı ne olursa olsun, Bay Springer her şeyi bana bıraktı ve ben bunları kendimde tutmaya kararlıyım.

Benimle aynı fikirdeymiş gibi başını sallayarak, “Tamam,” dedi, gerçekten de aynı fikirdeydi. En azından adil davranıyordu. “Yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Burada olduğuna göre, diğer konudan söz edelim. First Union ve Wachovia bankaları Springer Bankası’nı satın almak için öneri getirmişler. İlgileniyorlar, ama şu aşamada anlaşma yapmak istemiyorlar. Fiyatı düşürürsün diye beklemeyi tercih ediyorlar, ama Springer Bankası biçtiğimiz fi-yata değer. Bir iki bankaya daha yakınlaşmak istiyorum, bakalım bu işleri kızıştıracak mı. Senin için elimden geldiğince iyi pazar-lık yapacağım. Vergi nedeniyle çok fazla nakit istemiyorsun, ama güzel bir hisse senedi değişimi yapacağız. Sence bu uygun mu?

“Karşımızdaki banka iyi durumda olduğu sürece uygun. Elimde bir dolu işe yaramaz hisse senediyle ortada kalmak istemiyorum.”

Bir an gülümsedi ve kâğıtlarını incelemeye devam etti. Sonra Küçük Lloyd’a baktı. İkiyüzlü bir insanın canlı kanıtına bakarak başını salladı. “Beni haberdar et,” dedi. “Eğer Bayan Puckett’ten bir haber alacak olursan ben de öğrenmek istiyorum.”

Küçük Lloyd peşimde, teşekkür ettim ve ayrıldım. Resepsi-yon bölümünün kapısına yürüdüm, sonra masanın ardında duran Mary Alice McKinnon’a döndüm. Ne zaman arasam beni Binki-e’ye hemen bağlayan tatlı bir kadındı.

Çocuğu ona doğru döndürerek, “Mary Alice,” dedim. “Seni Bay Springer’ın oğluyla tanıştırmak istiyorum. Bu Lloyd Springer. Ba-yan McKinnon’a merhaba de, Lloyd.”

Çocuk başını salladı, Mary Alice ise ağzı açık kalmış, kıpkırmızı olmuştu. İyi bir aileden olduğu için bir iki kibar kelime söyledi, ama benim dürüstlüğümden etkilendiği kesindi.

Yola çıktığımızda, “Gördün mü, o kadar da zor değil,” dedim. “Haydi büfeden bir kola alalım.”

YEDİ

Küçük bir ara verip kendimize geldikten sonra, çocuğu berber götürdüm; Buddy'nin Berber Salonuna. Arlo Turner'la birlikte çalışan Buddy Whitesides'ın ön tarafta müşterilerini tıraş ettiği, saç kestiği iki sandalyesi vardır. Etrafta talk pudraları uçuşur; arka tarafta gri pazen bir perdenin ayırdığı bölmede Buddy'nin karısı Alva saçlarını herkesin gözü önünde kestirmek istemeyen kimseyle ilgilenir. Bana dünyayı verseniz o bölmeye girmem.

Biz içeri girdiğimizde Buddy ile Arlo tanımadığım çiftçi kıylıklı iki adamla uğraşıyorlardı. Kahverengi, paslı krom ayaklı sandalyelerden birinde ise Leonard Conover oturuyor, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Kapı çaldığında başını okuduğu dergiden kaldırdı, sonra dergiyi katlayıp yanındaki masanın altında ki rafa koydu.

“Ah Julia,” derken yüzü tatsızlaşmış ve kızarmıştı. “Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

“Ben de burada olmayı beklemiyordum. Ama geldim çünkü bu çocuğun saçlarının kesilmesi gerekiyor. Buddy...” dedim işyerinin sahibine dönerek, “Hanginiz bir çocuğun saçlarını daha iyi kesebilir?”

Buddy çocuğa bakarak başını salladı. “İkimiz de kesebiliriz, küçük sizin arkadaşınız mı?” “Öyle diyebiliriz,” dedikten sonra Leonard’ın yanına oturup küçük Lloyd’a oturması için sandalye gösterdim. “Nasılsın, Leonard? Mahkemede işler nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor. Çok işim oluyor.” Meraklı gözlerle sürekli olarak çocuğa bakmaktaydı. O arada bir şey söylemeliydim, çünkü bir yerde bir şeylerin duyulmasını istiyorsanız bunu berberde söylemeniz en iyisidir. Ama şimdilik susmayı tercih ettim.

“Evet,” diye Leonard devam etti, yüzünün rengi normale dönmeye başlamıştı. “Mahkemedeki işlerimin dışında kilisedeki işlerim çok vakit alıyor. Yeni planlarımız var, zaman gerektiriyor.” Vurgulamak için bir yandan başını sallıyordu.

“Hiç şüphem yok,” dedim. Leonard memur olarak çalışmaya başlamadan önce bile cin gibi biri değildi. Ellerimi kucağımdaki not defterimin üzerine koydum ve Buddy’nin gözünün içine bakarak ilk olarak bizi almasını ima etmeye çalıştım.

Leonard dikkatimi çekmek için sandalyesini bana doğru çevirerek “Biliyorsun Julia,” dedi. Oldukça azalmış gri saçları, omuzlarının zayıflığı, sandalyeye yayılma şekli dikkatimi çekti, LuAnne rahatsız olur mu diye düşündüm. Ancak bir kere evlendikten sonra sonuca göz yummak zorundasınızdır. Fısıldayarak konuşmasına devam etti, “Bu konuda bir şey söylememem gerekiyor, çünkü hâlâ plan aşamasında. Ama kilise o kadar büyüdü ki artık yeni bir binaya ihtiyacımız var. Düşünüyorum da, bu benim fikrim gerçi, artık Wesley Lloyd öldüğüne göre, sen de daha küçük bir yere taşınabilirsin. Evini kiliseye bağışlamayı düşünmelisin. O bölge otopark için bile olsa bizim çok işimize yarar.”

Döndüm ve ona baktım. Dişlerimi sıkarak, “Evimi yıkarak yerine haftada bir gün arabanızı park edeceğiniz otopark alanı mı yapmak istiyorsunuz? Leonard Conover, bu hiçbir zaman olamaz.”

Kalktı ve omzunu silkti, sonra tekrar sandalyesine oturdu. Leonard fikirlerine itiraz edilmesine alışık. “Sadece bir fikirdi biliyorsun, ev sana yakında çok büyük gelecek.”

Arlo müşterisinin ensesini tıraş ederken, Buddy kendi müşterisinin kulağındaki kılları kesiyordu, dikkatleri yaptıkları işten çok bizim üzerimizdeydi. Makası kaydırıp adamın kulağını kesecek diye aklım çıkıyordu. Berberlerdeki dedikodu ortamlarının aksine burada fazla konuşma yoktu. Buddy ve Arlo bizim ne konuştuğumuzu anlamaya ve Wesley Lloyd'a bu denli benzeyen bir çocukla ne işim olduğunu kestirmeye çalışmakla öylesine meşguldüler ki, başka bir şey düşünemiyorlardı.

"Bizi hemen alırsan iyi olacak, Buddy. Seni acele ettirmek istemiyorum, ama insanların yapacak işleri var," dedim. Başını salladı ve işini hızlandırdı. "Biliyorsun, biz mahkemede çalışmıyoruz," diye ekledim.

Leonard yanıma bir kere daha yaklaşmaya çalışarak "Julia," dedi. "Mahkemede ne yaptığıma dair hiçbir fikrin yok. Umarım öğrenmek zorunda kalmazsın. Ama unutma ki Wesley Lloyd seni hiçbir zaman böyle sorumluluklarla yormak istemezdi. Ardında bıraktığı işler bir insan -özellikle de bu tip emlak işleriyle hiç uğraşmamış biri, için çok fazla. İnan bana, ne dediğimi iyi biliyorum. LuAnne'nin senin girdiğin gibi bir yükün altına girmesini istemezdim," dedi.

Ona dikkatle baktım. LuAnne'in Yayıncılık Büyük Ödülü'yle uğraşması ne kadar olası ise Leonard'ın finans işlerinin içine girmesi de o kadar olasıydı.

"Sence bu işleri beceremez miyim?"

Leonard, Buddy ve Arlo'ya bakıp gülerek, "Şey," dedi. "Git-tikçe gençleşmiyorsun, Julia."

Bu bir bildiriydi.

Buddy müşterisinin üstündeki örtüyü aldı ve adamın ensesine talk pudrası dökmeye başladı.

Çocuğun elini tutarak, "Haydi gel, küçük Lloyd," dedim. "Bay Buddy şimdi seni alacak."

Küçük Lloyd'un sandalyeye oturmasına yardım ettim. Buddy sandalyesinin boyunu ona göre ayarladı. "Gözlüklerini çıkart,"

dedim sonra Buddy'e dönerek, "Çok kısa kesmeni ya da özel bir şey yapmanı istemiyorum. Saçlarını gözünün önünden ve ense-sinden alarak düzeltmeni istiyorum. En iyisi, babasının saçını kestigin gibi kes."

Çocuğun benzerliğini fark etmiş olmaları ve şüphelerinin benim tarafımdan teyit edilmiş olması, adamların donup kalmasına neden oldu. Arlo'nun çenesi düşmüş, gözleri yerinden uğramıştı. Müşteri neler olup bittiğini anlamaya çalışarak kaşlarını çatı. Leonard şoka girmiş bir şekilde sandalyesinde kaldı. Ağzını bir açıp bir kapayarak anlamsız sesler çıkarmaya başladı. Radyodan gelen bir şarkıcının sesi bu sıkıntılı sessizliği fazla bozmadı.

Elleri doktor gibi havada kalmış olan Buddy'ye "Haydi baş-la," dedim.

"Peki efendim tamam. Şu çocuğun saçını güzelce keselim." Garip hareketler yaparak bir tarak buldu, sonra onu yere düşürdü, başka bir tane aradı. En sonunda çocuğun saçını kesmeye başladığında bana acıklı bir şekilde gülümsedi.

Bazı insanlar gerçekler açıkça ortaya çıktığında nasıl davran-maları gerektiğini bilmiyorlar.

Eve dönerken tanıdık birkaç kişiye rastlayınca biraz gücüm azalmıştı. Gerçeği söylemek gerekirse berber dükkânında yaptığım şey son derece zor ve yorucu bir şeydi. Küçük Lloyd da kendini aynı şekilde hissediyordu. Eve gelene kadar ayaklarını sürüdü, hatta onunla bu konuda konuşmam gerekti.

Kaldırımında eve doğru giderken ona, "Ayaklarını kaldırarak yürü küçük Lloyd," dedim. "Elimi tut ve herkese gülümse, herkes ne kadar mutlu olduğumuzu anlasın."

Bana elini verdi ve "Ama mutlu olduğumu sanmıyorum," dedi.

"Evet, tabii annen gitti ve olup bitenlerden dolayı mutlu değildir. Ama iyi bir izlenim verelim ki, insanlar bizim iç işlerimize karışmasınlar ve hakkımızda fazla konuşmasınlar. Ha, aklıma geldi; sana oynayacak bir şeyler alalım. Neyle oynamayı seversin?"

Bir dakika düşündü, sonra, “Yap-bozun parçalarını yerleştirmeyi severim. Bir de müzik dinlemeyi severim,” dedi.

“Ben de bulmacaları severdim. Bir kaç tane alalım, sonra onlarla oynarız. Ne tür müzikten hoşlanırsın?”

“Hepsini severim, ama özellikle Tim McGraw ve Sawyer Brown’ı severim. Annem Dwight Yoakam’ı sever. Onun video filmlerini seyretmeyi sever.”

Anlattıklarından tek bir kelime bile anlamayarak, “Anlaşıyor,” dedim kendi kendime. “İşte geldik. İyi vakit geçirdik ve daha gün yarılanmadı bile.”

Hâlâ önümde uzun bir gün vardı, çünkü LuAnne kadife Victoria sandalyelerimden birinde kurulmuş oturuyordu. Biz içeri girer girmez yerinden kalktı, heyecanla ellerini çırttı.

Sanki yardıma ihtiyacım varmış gibi yanıma koşarak, “Julia! Ah Julia!” dedi. “Oh korkunç haberi duydum ve inanmadım. Doğru mu söyle bana. Ah Julia, başına gelmedik kalmadı. Nasıl dayanabiliyorsun bilemiyorum. Nasılsın bu arada?” Benimle konuşuyordu, ama meraklı gözleri çocuğa kilitlenmiş durumdaydı.

Başımdaki şapkayı çıkarmaya çalışarak, “Otursana LuAnne,” dedim. “Ben çok iyiyim, ama anlaşılan senin yardıma ihtiyacın var. Lillian sana bir şey ikram etmedi mi?”

“Ah, bir şey yiyemedim. Bu olanlar beni çok üzdü ve şimdi senin için çok üzülüyorum, Julia.” Kanepede yanımda oturarak ve yüzüme doğru eğilerek, “Bana olanları anlat,” dedi. “Neler oldu? Bu sabah duyduğum hikâyelere inanamazsın.”

İçimi çektim, “Ah, sanırım inanırım,” dedim. Dostlarımı öğrendiğince iyi tanıyordum. İki kelimeyi bir araya getiremeyen Leonard hariç, Mary Alice dahil, karşılaştığım tüm insanlar benim arkamı döner dönmez telefona sarılmışlardır. “Bu arada işte duyduğun dedikoduların konusu.” Kapının yanında duran küçük Lloyd’a baktım. “Bayan Conover’a merhaba de Lloyd, sonra mutfığa git; Lillian’dan sana yemek hazırlamasını iste. Umarım kola iştahını kapatmamıştır.”

Çocuk kafasını salladı ve odadan çıkmadan önce LuAnne'e bir şeyler mırıldandı. Davranışını düzeltmesini isterdim, ama LuAnne'nin davranışı daha kötüydü. LuAnne ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

"Eğer görmeseydim inanmazdım" dedi. "Birisi bana bu çocuğun seninle olduğunu söyledi, ben de onlara 'Hayır Julia böyle bir şey yapmaz,' dedim. Ne düşünüyorsun Julia? O çocuğu evinde nasıl tutabilirsin? Sana söyleyeyim eğer Leonard böyle bir şey yapsa, ben onu eve almazdım." Durdu, etrafa baktı ve fısıldadı, "O piçi!"

"Sen yapman gerekeni yap, LuAnne," dedim. "Ben de yapmam gerekeni yapıyorum. Şimdi sana bir şey soracağım. Sen Wesley Lloyd'un o kadınla birlikte olduğunu biliyor muydun?"

"Ah, Julia. Bunu herkes biliyordu. Yani..." cümlesini düzeltti. "Bu senelerdir konuşulan bir konu bu. Böyle hikâyelerin nasıl yayıldığını bilirsin."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü inanmamıştım." Zorlanarak bir kahkaha attı, ama ona nasıl baktığımı görünce hemen kesti. "Doğru söylüyorum, kimse inanmamıştı, gerçekten inanmadılar. Ya da belki sen biliyorsun ve önemsemiyorsun diye de düşünmüş olabilirler. Ann Landers eşlerin her zaman böyle şeyleri bildiğine inanır."

Başımı ellerimin arasına alarak kendi kendime, "Aman Tanrım!" diye mırıldandım.

Telefonun çaldığını ve Lillian'ın cevap verdiğini duydum. LuAnne de dahil olmak üzere kimseyle konuşmak istemiyordum. Ama o konuşmaya devam etti.

"Julia, herkes senin için üzülüyor. Hatta açık söylemek gerekirse, herkes acaba kafası karışık olduğu için durumu iyi değerlendiremiyor mu diye düşünüyor."

Başımı kaldırıp ona bakınca lafını çevirdi, "Ah, yani, demek istedim ki bazen hepimiz stres altına gireriz. Wesley Lloyd'un ölümü ve ardından üzerine binen sorumluluk seni yormuş olmalı.

Bir süre oturup her şeyini arkadaşlarına devretmelisin. Leonard geçen gün bu tip durumlar için hukuki çareler olduğunu söylüyordu.”

“Hukuki çareler mi? Sen neden söz ediyorsun, LuAnne?”

“Tabii ki senin sorunlarından söz ediyorum. Leonard her hafta böyle bir sorunla karşılaşılıyor ve vermek zorunda olduğu kararlar onu çok yoruyor.”

Başımı kanepenin arkasına dayadım ve gözlerimi kapadım. “Tanrım bizi koru,” diyerek LuAnne’in duyabileceği bir sesle dua ettim. Eğer ben kararlarımı Leonard Conover’a bırakacak kadar aptal olsaydım, sadece merhamete değil, şok tedavisine ihtiyacım olurdu.

LuAnne, “Bak Julia,” diye devam etti. “İstediğin her şeyi yapmaya hazırım. Sen istersen yukarı çık ve dinlen. Ben kapıya bakarım ve gelen gideni not ederim. İnsanlar nasılsın diye sana uğramak istiyorlardır.”

“Burada kimse ölmedi, LuAnne! Ve merakını tatmin etmek için gelen insanları karşılamaya hiç niyetim yok. Zaten kimseyle görüşmeyecek kadar meşgulüm, en iyisi sen evine dön ve Leonard’a bak.”

“Ama,” derken kalbinin kırıldığını fark ettim. Kötü çünkü benim de kalbim kırılmıştı. “Zor günlerinde bir arkadaş a ihtiyacın olur diye düşünmüştüm.”

“Benim asıl zor günlerim kocamın o kadınla birlikte olduğu günlerdi. O zaman arkadaş a ihtiyacım olabilirdi, ama bu kasabada benim hiç arkadaş ım yokmuş.”

“Üzgün olduğunun farkındayım Julia ve seni suçlamıyorum da.” Ayağa kalktı ve yanımda durup elini omzuma koydu. “Ben ve dua zincirimiz senin için dua ediyoruz. Dua zincirimiz yeni başladı.”

Fısıltıyla “Teşekkür ederim,” diye cevap verdim. Başka ne diyebilirdim ki? Presbiteryen Kadınlar Dua Zinciri, hastalık, kaza, ölüm, boşanma, doğum, gençlik sorunları, iflas ve her türlü soru-

na dair haberleri aktarırlar ve bir yıldırımdan daha hızlı yol alırlardı. Aslında ben de bunu bekliyordum zaten, dua edilmesi ya da aktarılması gereken bir şey olduğunda ben de dua zincirleri başlatmıştım.

LuAnne gittiğinde Lillian odaya girdi ve beni hâlâ kendimi toparlamaya çalışırken gördü.

Kucağıma bir tepsi koydu; “Sana biraz çorba yaptım,” dedi. “Küçük çocuğu mutfakta doyuruyorum. Sonra bana elmalı tart için elma soyacak. Haydi şimdi bir şeyler ye. Yemeğe ihtiyacın olacak, çünkü sonra kiliseye gitmen gerekecek. Kilisedekiler oraya gidebilecek kadar iyi misin, diye merak ediyorlardır. Rahip sana öğüt verecektir.”

“Sanırım biraz öğüde ihtiyacım var,” dedim. “Teşekkür ederim, Lillian. Bunu yiyip oraya gideceğim.”

Tüm hayatım boyunca Hristiyanıydım; hayatımın bir kısmında ise Presbiteryen olmuştum. Yetiştiriliş biçimim ve evlendiğim insan bana başka şans tanımamıştı. Başka bir şey istediğimden ya da beklediğimden değil. Buna rağmen ben de, Wesley Lloyd da öğüde ihtiyaç duyan insanlardan değildik. Oysa şimdi Papazın kırık kalbimi rahatlatmasını ve bana Wesley Lloyd’un üzerime bıraktığı yükü hafifletecek öğütler vermesini arzuluyordum.

Presbiteryen kilisesini sevmemin nedeni de bu. Biz işlerin dü-rüstlikle ve düzenle yapılmasını severiz. Kiliseye gittiğinizde tam olarak oradan ne alacağımızı biliriz. Sürprizi ya da eğlendirilmeyi sevmeyiz. Ve Tanrı biliyor ki şimdi de hiçbir şey değişmedi.

Rahip Ledbetter ondan bir ricamız olduğunda, durumu hemen fark eder ve yanlış bir davranışta bulunmazdı. Güç ve para sahibi insanlara yanaşma ve yaranmaya çalışma konusunda başarılıydı. İlahiyat fakültelerimizden çıkan yeni neslin çoğunun aksine o su katılmamış bir Kalvinistti. Başka bir deyişle, tıpkı Wesley Lloyd gibi fikirlerini destekleyecek İncil ayetlerini bulup kullanmakta ustaydı. O ve Wesley Lloyd hemen hemen her konuda hemfikirdi, eğer olmasalar bile bunun sorumlusu hiçbir

zaman Peder Ledbetter olmazdı. Wesley Lloyd'un kilisenin işleyişiyle ilgili zıt görüşlerden hoşlanmadığını hemen anlamıştı.

Ama yakın zamanda Peder Ledbetter'ın tavırlarında bir rahatlık vardı. Tavrı ve vaazları daha içtendi. Ne hissettiğini biliyordum, bu kendini saran bağlardan kurtulmanın verdiği rahatlıktı.

SEKİZ

Otoparkta bir süre yürüdükten sonra klimalı kiliseye girerek rahatladım. Koridordan geçip papazın süit ofisine girdim. Peder Ledbetter'ın sekreteri Norma Cantrell rahiple ne zaman konuşmak istesem bana lütufta bulunuyormuş gibi davranıyordu. Ofisine girdiğimde arkamdan baktı ve boynunu uzatarak koridoru görmeye çalıştı. Küçük Lloyd'u aradığını biliyordum, iyi ki onu evde bırakmışım diye düşündüm. Profesyonel gibi davranmaya çalışıyordu, ama tanıdığım en dedikoducu kişiydi. İşini sevmesinin nedeni de buydu, çünkü kasabadaki her Presbiteryen eninde sonunda pederle konuşmaya gelirdi. Peder Ledbetter'ı sekreterinin gereksiz konuşmaya eğilimli olduğu konusunda uyarmıştım; o da omzumu sıvazlayarak bu konuyu halledeceğini söylemişti. O günden beri ben ne zaman gelsem sekreter ofisten dışarı hışımla çıkıyordu, ama onun yerinde olan birinin ofisinden çıkmasına gerek yoktu. Böylece rahibin aslında ona güvendiğini anladım ve ben de pedere sırlarımı anlatmamaya başladım.

Yine de o benim rahibimdi ve Wesley Lloyd'u gömerken bana çok yardımcı olmuştu. Verdiği vaaz tam istediğim gibi olmuş,

Wesley Lloyd'un kilise ve toplum için yaptığı iyilikleri açıklamıştı. Bunlar beni çok gururlandırmıştı.

Ama bu ziyaretimde kendimi hiç gururlu hissetmiyordum, sadece kalbim kırık ve küçük düşmüştüm. Kaderimdeki çifte matemle ilgili olarak manevi rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Norma bir eliyle kabarık saçlarını düzeltirken diğer eliyle de gözlüklerine takılı olan inci kolyesine dokundu. Ne kadar meşgul olduğunu göstermek için eline bir kalem alarak, "İyi günler bayan Julia," dedi. "Papaz Ledbetter'ı mı görmeye geldiniz? Şu anda çok meşgul."

"Beni kendisi çağırdı, Norma. Bunu biliyor olmalısın, çünkü telefonu sen bağladın. Geldiğimi söyler misin, lütfen?"

Bana bir kilise içinde hiç yakışmayacak bir bakış attı, telefonu kaldırdı ve bir düğmeye bastı. Ofisinin kapısına iki adımda ulaşabiliirdi, ama hayır, o tuşlu telefonu kullanmadan edemiyordu.

Başını benden öte tarafa çevirerek ve neredeyse fısıldayarak "Bayan Springer burada. Beklemesini söyleyeyim mi?" diye sordu.

Sanırım beklediği cevabı alamadı, çünkü telefonu kapatmadan önce dudaklarını büzdü. O sırada Peder Ledbetter odasının kapısını açtı ve o her yere hâkim olan havasıyla odadaki atmosferi tamamen değiştirdi. Sanırım buna karizma deniyor. Bir kere sinde bu kelimenin anlamı konusunda bir vaaz vermişti. Hıristiyanlıkta karizmatik olmanın bir çok dilde konuşmak anlamına gelmediğini açıklamıştı.

Benim rahatlatmak amacıyla candan bir sesle, "İçeri gelin Bayan Julia," dedi. "Nasılsınız? Sizi pazar günü dışında burada görmek ne güzel."

"Pazartesi Kadinlar Kilise toplantıları için ve çarşamba duaları için de geliyorum," diye hatırlattım. Sadece pazar günleri mi geldiğimi sanıyordu?

Rahat bir gülümsemeyle, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Sadece şaka yapıyordum, Bayan Julia. İsterseniz oturun. Buyrun şu koltuğa oturun." Kapıyı kapadı ve oturmam için cumbanın ya-

nındaki koltukları gösterdi. Krem rengi ipek bir kumaşla döşenmiş güzel koltuklardı.

Oturdum ve Leslie Fay gömleğimin kollarını düzelttim. Bir papaz beni ne zaman görmek istese, kendimi sınırlı hissedirim. Bu, hiç yanlış bir şey yapmadığınız halde okul müdürünün odasına çağrılmanız gibi bir şeydir. Leonard Conover baklayı ağzından çıkarmış olduğu için, bana kilisenin inşaat planlarından söz etmesini bekliyordum. Ondan tek istediğim, Wesley Lloyd'un beni sokmuş olduğu tahammül edilmesi son derece zor durum için bana dua etmesi ve beni teselli etmesiydi. Bana acınmasına hazır bir durumdaydım.

Ellerini şakaklarına dayayarak, “Evet, Bayan Julia,” dedi. Gözlerime derin bir ilgiyle bakıyordu. Bacak bacak üstüne attı ve bana doğru eğildi. Size sözünü ettiğim karizmasını hissedebiliyordum; hitabet yönünün ne kadar güçlü olduğunu düşündüm. Papazlık görevini hakkıyla yerine getiriyordu ve kürsünün ardında hâkim bir figürdü. Kollarını uzatıp, sanki bir şeyin karşısındaki topluluğun üzerinde uçmasını engellemeye çalışıyormuş gibi, kürsünün iki tarafını tutmayı severdi.

Tekrar, “Evet Bayan Julia,” dedi. Sözlerinde acı vardı ve dudaklarının kenarları hüznle aşağı doğru kıvrılmıştı. “Sizin hakkınızda duyduğum şey de nedir?”

Kendimi suçlu hissediyordum, midem bulanıyordu, neden olduğunu bile düşünemeyecek durumdaydım.

“Bilemiyorum. Ne duydunuz?”

Yüzümü dikkatle inceleyerek, “Şey,” dedi. Sonra bir şeyi onaylarcasına başını salladı. “Bazı şeyleri hatırlamak zordur, değil mi? Ama kısa vadeli hafıza kaybı yaşlanmanın bir göstergesi sanırım. Bu şekilde Tanrı bizi dünyevi şeylerden uzak tutuyor.”

“Benim ne kısa vadeli ne de uzun vadeli hafızamla bir sorum var. Size ne duyduğunuzu sordum, çünkü bu kasabada dedikodular öylesine hızla yayılıyor ki, hangisini önce duyduğunuzu bilemedim.”

“Öyleyse size hatırlatayım; etrafta Bay Springer’ın oğlu olarak tanıttığınız çocukla ilgili olan dedikodular nedir?”

Bana Tanrı’nın evinin park yerine ihtiyacı olduğundan söz etmeyeceğini anlayıp rahatlayarak, “Ah, Peder,” dedim. “Duanıza ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsiniz, çünkü hayatımda hiç bu kadar büyük bir şok yaşamadım. Bay Springer’ın bu yönünü öğrenmek beni nasıl kırdı, tahmin edemezsiniz. Hayatımdaki en zor şey olmasına rağmen bu durumdaki bir Hristiyan’ın ne yapması gerekiyorsa onu yapmaya çalışıyorum.”

Yumuşak, anlayışlı bir sesle, “Anlıyorum,” dedi. Gösterdiği merhamet karşısında gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Meraklı ve densiz insanların karşısına çelik gibi bir ifadeyle çıkmayı başatabiliyordum, ama gördüğüm ilgi beni çökertmişti.

“Evet. Neler yaşadığınızı tahmin edebiliyorum. Yaşadığınız duygusal karmaşa olayları doğru bir şekilde değerlendirmenizi engelleyebilir. Çok dikkatli olmalısınız, Julia. Vicdansız insanlar sizin bu güvenilir tavrınızdan istifade etmek isteyebilirler, sanırım olan da bu zaten. Bu daha da büyük bir zihinsel karmaşa yaşamınıza neden olur. Bazı durumlarda Tanrı’nın bizim için neyi uygun gördüğünü bilemeyebiliriz. Ve bu durumda bizim gerçek Hristiyan tavrı olarak düşündüğümüz şey aslında öyle olmayabilir. İşte bu yüzden sizinle konuşmak istedim.”

Gözlerimi sildim, kafam karışmıştı. “Anlamıyorum,” dedim. “Ben Tanrı’nın benden istediği şeyi yaptığımı sanıyordum.”

“Evet, bu çok hassas bir konu, ama eminim ki bu konuyu birlikte açıklığa kavuşturacağız. Ve siz bu konuşmamızdan sonra her şeyi daha iyi halledebileceksiniz. Bakın Julia, Bay Springer burarlarda oldukça sayılan bir insandı. Kilisemizin de özellikle değer verdiği bir insandı. Yaptığı iyilikleri anlatmakla bitiremem. Bana öyle geliyor ki, onun adına leke sürecektir herhangi bir şey yapmaktan kaçınmalıyız.”

“Sizi anlayamadım,” dedim, halbuki iç organlarım şimdiden kötü olmaya başlamıştı bile.

“Demek istediğim etrafta dolaşarak o çocuğu Bay Springer’in oğlu olarak tanıtmak sizin gibi bir Hristiyan’a yakışmayacak bir tavır.” Nane şekerini kokan nefesini ve şekerin dişlerine çarparak çıkardığı sesi duyabileceğim kadar öne eğilerek, “Bay Springer’in itibarını zedelemeye çalışmak bir işe yaramaz,” diye devam etti. “Sanırım bunu yapmak üzeresiniz. Bildiğiniz gibi, kilisenin şu anda üzerinde bulunduğu toprağı Springer ailesi bağışladı ve bu kutsal yere çok fazla katkıları oldu.”

Ellerim koltuğun kenarlarına yapışmıştı, “Evet biliyorum,” dedim. Sonra ellerimi kucağımda kenetledim.

“Ayrıca kocanızın adına bir Pazar Okul Odası var, ilahi odalarında onun adı mühürlü.”

“Bunu da biliyorum,” dedim. Wesley Lloyd’un sadakat yemini ederken parmağıma taktığı yüzük avucumu kesiyordu.

“Ancak Julia, kurulun Aile Hayatı Merkezi diye bir bina yapmayı planladığını bilmiyorsunuz, sanırım. Burada yapılacak etkinlikler sayesinde üyelerimizin aile bağları daha da güçlenecek. Kiliseyi hayatımızın merkezine koyabilmek için bir jimnastik salonu, gençler için video salonu, çalışma odası ve birkaç olasılık daha planlıyoruz,” diye devam etti. Durdu ve beni inceledi. Sesini iyice alçaltarak, “Ve adını Wesley Lloyd Springer Etkinlikler Merkezi koymayı planlıyoruz.”

Buna inanmadım. Etkinlik merkezinin önünde burnu akan, kirli gözlüklü küçük Lloyd’un yüzü ile Wesley Lloyd’un yüzünü birbirine karışmış yağlıboya bir portre olarak düşündüm. “Sanırım Bay Springer’in daha önce içinde bulunduğu etkinlikleri düşünerek adını böyle bir şeye karıştırmamalısınız,” demeyi başardım.

Çocukmuşum gibi beni azarlayarak, “Julia! Julia!” dedi. “İşte ben de bundan söz ediyorum. Burada söylemekte olduğum şeyin önemini anlayamıyorsunuz. Bu anlayışsızlığınız zamanla daha da artacak. Bütün yetkinizi güvenilir bir avukata devretmeyi düşünseniz iyi olacak, yoksa bütün bu karmaşık işlerle sizin ilgilenmeniz gerekecek.”

“Bütün işlerimle Sam ilgileniyor.”

“Biliyorum, ama mülk işleri hallolduktan sonra her iş size kalacak. Ve açıkçası Julia, bu yükü taşımak isteyeceğinizi sanmıyorum. Hatta daha da açık söylemek gerekirse, ben taşıyabileceğinizi tahmin etmiyorum.”

Gerçek düşüncesi buydu. Ben de bununla baş edebileceğimi sanmıyordum. Sonsuza dek Sam’e yüklenemezdim. Binkie’nin işleri de gittikçe artıyordu, zamanla Wesley Lloyd’un işlerini almak istemeyebilirdi. Söylediklerini anlıyordum.

“Kimi tavsiye edersiniz, Peder?”

62

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, “Tavsiye edeceğim bir avukat değil,” dedi. “Avukatlar insanı zor durumda bırakırlar, sana sorunun önce bir kısmını, sonra diğer kısmını önüne sürerler ve senden son kararı vermeni isterler. Bunun her dakikası için de para alırlar. Öncelikle Hristiyan olan birini düşünmeniz gerek. İkincisi bu kişi güçlü, kişilikli bir aile babası olmalı. Himayesi altındaki kişileri koruduğunu ispat etmiş bir kişi olmalı. Benim tavsiyem bu kilisede kendini çalışkanlığı ve tutarlılığı ile ispatlamış biri olması. Şu anda bilmeyerek evinize almış olduğunuz çocuk gibi, hilekârlık ve açgözlülükle Springer malikânesine sızmaya çalışanları önceden fark edebilecek biri gerek.”

“Sanırım hâlâ sizi anlamıyorum,” dedim. “Demek istediğiniz yüzüne bakan herkesin babasının kim olduğunu anladığı bu çocuğu ret mi edeyim? Sizce bu konuda yalan mı söylemeliyim?”

“Ah!” diyerek güldü. Ağır sözlerim karşısında başını salladı. “Yalan söylemek değil, Julia. Bu konuda yorum yapmamak yalan söylemek anlamına gelmez. Bay Springer hayatında çok güzel şeyler yaptı ve ömrü yetseydi daha da yapacaktı. İnsanların zayıf yönlerini görmezlikten gelebiliriz sanırım. Her şeyden önce bir Hristiyanın günahları af olur.”

Artık tepem atmak üzereydi. Sürekli olarak onu yanlış anladığımı düşünüyordum, ama her ağzını açışında daha da inanılmaz bir şey söylüyordu. “Bu çocuğun varlığını reddetmemi istiyorsunuz, öyle mi?”

“Aslında kesin olarak kimin çocuğu olduğunu bilmiyoruz, değil mi?” Bir dakika boyunca düşünceli bir ifadeyle yüzüme baktı. “Sizin için endişeleniyorum, Julia, gerçekten endişeleniyorum. Korkarım ileride ortaya çıkacak sorunları göz ardı ediyorsunuz. Bana öyle geliyor ki, sizin kendinizi korumak için manevi bir rehber ihtiyacınız var. Örneğin çocuğun ileride Springer malikânesinden hak isteyebileceğini düşündünüz mü? Evet, iyi bir avukat tüm Springer malikânesini sizden alıp o çocuğa verebilir. Eğer buna izin verecek olursanız bu kime hizmet etmek olur?”

Şimdi anlamıştım. Bir papaz ne zaman hizmetten dem vursa, sizin paranızdan, ama kendi planlarından söz etmektedir. Özelikle kendi inşaat planlarından. Bağış için uzatılan tabakların boyutunun ne kadar ileri gideceğini tahmin etmek güçtür. Yakın bir zamanda Chapel Hill’de bir kiliseye ATM makinesinin takıldığını duymuştum. Ancak o zaman bile, Wesley Lloyd, orası Chapel Hill, derdi.

Kendi endişelerime geri dönerek, “Size bir şey sorayım, Peder,” dedim. “Siz Wesley Lloyd’un bu zina durumundan haberdar mıydınız?”

Sandalyesinin ardına yaslanıp gülerek, “Şey,” dedi. “Sanırım tartışmamız gereken konu bu değil. Dedikodular sizi rahatsız ediyordur eminim, ama bunlar bizim dışımızda. Sizce de öyle değil mi?”

“Demek biliyordunuz.”

“En iyisi size ciddi bir öğüt vereyim, Bayan Julia,” dedikten sonra yine öne eğilerek, kollarını dizlerinin üzerine koydu ve ağırbaşlı bir tavır takındı. “Bazı erkeklerin hayatta yükleri çok fazladır. Çok büyük ve önemli sorumlulukları vardır. Biz bunu anlayamayız, ama bir çok açıdan onların standartları bizden farklıdır. Davut ve eşlerini düşün. Tanrı onu affetti. Burada ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Normal bir insandan daha fazla kapasitesi olan bu insanları hoş görüp affetmeliyiz.”

Şimdiye dek Papaz’ın teninin ne derece kalın olduğunu ya da

gözlerinin birbirine ne kadar yakın olduğunu nasıl fark etmedim bilmiyorum. “Ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedim. “Size göre zengin erkeklerin fakir erkeklerin işleyemeyeceği günahları işlemeye hakkı var. Ve ayrıca kilise için istediğiniz paranın o küçük çocuğa gitmesinden korkuyorsunuz. İyi anlamış mıyım?”

Hâlâ karşısında bir budala varmış gibi gülerek, “Hayır, hayır,” dedi. “Meseleyi böyle görmemelisiniz. Ben sadece sizin ve Bay Springer’ın adını korumaya çalışıyorum. Ve ayrıca kilisenin adını da. Bay Springer Abbotsville Baş Kilisesi’ne çok yakındı; onun adına gelecek bir leke bize de gelmiş demektir. Bu noktada dayanışma içinde olmalıyız, Bayan Julia. Bu konuda Tanrı’nın isteğine uyduğunuz zaman kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Aslında birlikte dua etmeye ne dersiniz?”

Yüzünü duvara doğru çevirdi ve gözlerini kapadı. Ağzını açıp dua etmeye başladığında ayağa kalktım ve dışarı çıktım.

Norma’nın ofisine girdiğimde arasına bir peçete sıkıştırarak çabucak çekmecesini kapadı. Odayı şekerli çörek kokusu doldurmuştu.

Korkunç bir sesle, “Bitti, öyle mi?” dedi. “Ben daha çok konuşursunuz sanıyordum.”

Ofisinin yanından geçip dışarı çıkarken, “Öyle düşünme, Norma. Papaz zina taraftarıyken konuşacak fazla bir şey olmuyor,” dedim.

Dönüp baktım ve ağzının açık kaldığını gördüm. “Gömleğinin önü şeker olmuş,” dedim ve dışarı çıktım.

DOKUZ

Titreyen bacaklarla, otoparkı ve sokağı geçip evimin ön verandasına çıkan merdivenleri nasıl tırmanabildiğimi bilmiyorum. Kafamın bir yerinde, her attığım adımda, sıcak asfaltın ayakkabımdan içeriye sıcaklık verdiğini hissediyordum. Bir UPS kamyoneti geçerken sokağın kenarında bekledim, ama kafamdaki uğuldama herhangi bir şeye konsantre olmamı engelliyordu, sadece balkonumdaki sallanan koltuğa ulaşmak istiyordum.

Verandaya çıkar çıkmaz kendimi koltuğa attım. Verandanın bir tarafı asma dallarıyla örtülü olduğu için, burada beni kimse göremezdi. Ben de böylece birkaç dakika yalnız kalıp kendime gelebilirdim.

Duyduklarıma inanamıyordum! Bir din adamı nasıl olup da böyle şeyler söyleyebiliyordu. Onca kişi dururken, Wesley Lloyd'u, kendisi gibi başkalarının yatağında eğleşen Davut'la karşılaştırıyordu. Yine de bana onu affettirmezdi. Eğer affettiriyorsa, o zaman vaazlarda dinlediğim, İncil'de okuduğum ve tüm yaşamım boyunca inandığım her şey boş demektir.

Ellerimi sallanan koltuğun kenarlarına koydum ve ayaklarım-

la ittim. Sallanırken düşündüm, sallandım ve tekrar düşündüm; durumumu değerlendirdim. Şimdiye dek Papaz'ın beni böyle bir durumda desteklemeyeceğini hiç düşünmemiştim. Kaç kere onun doğru olanı uygulamanın zor olduğunu vaaz ettiğini dinlemiştim. Doğru olanı uygulamak günahkâr bir kalbin doğal yapısına tersti. Buradan yola çıkarak çocuğu kabul etmenin doğru bir davranış olduğunu anlamıştım, çünkü bu yapılması en zor şeydi. Papaz Ledbetter'ın da bunu görmesi ve beni desteklemesi gerekirdi.

Sallanarak, kendi kendime, önemli değil, dedim. Kilise üyelerinden çoğunun da Ledbetter'la aynı tarafı tutacağını biliyordum. Bu topluluğa boşuna cemaat denmiyordu. Bu nedenle o binaya ibadet için giderken yanıma küçük Lloyd'u da alacaktım. Pazar gününe birkaç gün vardı, kendimi Pazar'a hazırlamaya karar verdim. Bu sırada fazla vaktim olmasa da, çocuğu yetiştirme görevimden kaytarmayacaktım. Kilise beni yalnız bırakabilirdi, ama yine de orası benim kilisemdi ve ben orayı terk etmeyecektim. Papazlar gelip geçicidir ama biz Presbiteryenler ibadetlerimize devam ederiz.

Sonunda kalktım ve mutfağa geçtim, hâlâ dizlerim titriyordu. Lillian bana baktı ve kahve hazırlamaya koyuldu.

“O rahip bir işe yaramadı değil mi?” derken ikimize de birer fincan kahve koymuş, masaya getirmişti.

Bir sandalyeye geçip rahatlayarak, “Daha da kötüsü,” dedim. “Her şeyi daha da fazla karıştırdı.” Ona konuşmamızı özetledim. “Ve onun öğüdünü tutmamın Tanrı'nın isteği olduğunu söyleyecek kadar ileri gitti!” diye ekledim.

“Kanunlar, kanunlar.” Lillian acımı paylaşıyordu. “Papazlar bazen Tanrı'nın neyi istediğini hiç bilmiyorlar. Öyle görünüyör ki, kendi isteklerini Tanrı'nın istekleriyle karıştırmakta üstlerine yok. Buna pek çok kez tanık oldum. Sana Shiloh AME Zion Kilisesi'ndeki papazı anlatmıştım hatırladın mı? Korodaki baş şarkıcı ile flört etmişti. Her ikisini de kiliseden attırdık, şarkıcının kocası papazı öldürmek istedi. Papaz ise kalkmış kendisini Tanrı'nın yönlendir-

diğini iddia ediyordu.” Arkasına yaslandı ve güldü. “Hepimiz onu neyin yönlendirdiğini biliyorduk.”

Kahve fincanımla oynayarak güldüm. “Erkeklerin çoğunu yönlendirenin bu olduğuna gittikçe daha fazla inanmaya başladım.” Bunu söylerken böylesine dünyevi konulardan söz ettiğimiz için utanmıştım.

Birdenbire, “Çocuk nerede?” diye sordum, evde aramam gereken başka birinin olmasına henüz alışamamıştım.

“Onu dinlenmesi için yukarıya gönderdim,” dedi. “Biraz kırgın görünüyor. Umarım hasta falan olmuyordur.”

Hayatımda başıma gelebilecek başka bir güçlüğü düşününce, “Ah olamaz,” dedim. “Hemen eczaneye gidip ona bir vitamin alacağım. Bunu daha önce yapacaktım. Gitmişken Western Auto’ya da uğrayayım, bakalım bahçeye koyabilecekleri bir salıncak setleri var mı?”

Lillian, “Çocuk salıncak için çok büyük,” diye fikrini belirtti. “Ayrıca Memur Bates bu sabah eve geldiğinde bir sakıncası yoksa ağaca otomobil lastiğinden bir salıncak takacağını söyledi.

“Ah, elbette, bence bir sakıncası yok,” dedim. Oysa birkaç gün önce bahçemde bir salıncak olması fikri, benim için, ön bahçemin etrafına, üzerine kırmızı ateş çiçekleri ekilmiş beyaz bir duvar örülmesiyle aynı anlama geliyordu. “Eğer isterse lastik bir salıncak olabilir. Lillian, sanırım gidip biraz dinlensem iyi olacak. Bugün beni çok yordu.”

Bütün gece çalışan Memur Bates’i rahatsız etmemek için parmaklarımın ucuna basarak yukarı çıktım. Merdivenin en üst basamağına geldiğimde misafir odasının kapısının aralık olduğunu gördüm. Hiç düşünmeden kapıyı ittim. Asıl amacım çocuğu kontrol etmek değildi, çünkü uyuyup uyumadığı beni ilgilendirmiyordu.

Yatağı boştu, ilk aklıma gelen annesini bulmak için kaçmış olabileceğiydi. İkinci düşüncem ise, çocukla ilgili kaldıracabileceğimden çok daha fazla sorun yaşamış olduğum ve şerifi çağırma-yı kaldıramayacağım oldu.

Koridorun diğer ucundaki Memur Bates'in odasına yöneldim. Onu uyandırmakta hiç tereddüt etmeyecektim. Ancak tam Memur Bates'in odasının önünde, küçük Lloyd'un kesekâğıdına sarılmış olarak yerde uyuduğunu gördüm. Onu uyandırmak istedim ama sonra vazgeçip odasından battaniye ve yastık getirdim. Yastığı başının altına koydum, battaniyeyi de üstüne örttüm. Uyanmadı bile. Sonra kendi odama gidip kapıyı kapadım. İsteddiği yerde uyuyabilirdi. Babası da öyle yapmıştı.

Ama uyuyamadım. Gözlerimi bile kırpmadım. Her gözümü kapayışında kendimi bir Pazar günü o çocukla kiliseye giderken görüyordum; herkes boynunu uzatıyor ve ellerini ağızlarına götürüp dedikodu yapıyorlardı. Ne söylediklerini biliyordum. Herkes Julia Springer'in sonunda cezasını bulduğunu söylüyordu ve herkes mutluydu. Utanılacak hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bu fikir beni korkuttu. İncil, babaların işlediği günahın cezasını çocukların çektiğini söyler, ama ne yazık ki eşlerle ilgili hiçbir yorum yoktur. Yatakta yattıkça gerginleşmeye başlamıştım. Bu yüzden kalktım ve aşağıya indim.

Lillian'a, "Ben biraz dışarı çıkıyorum," dedim. "Evden dışarı çıkmaya ve biraz düşünmeye ihtiyacım var."

"Peki, dikkatli ol," dedi. "İstedığın yere gidecek kadar iyi bir şoför değilsin."

Bu söze bir cevap gerekmiyordu, ben de vermedim. Yeni arabamı garajdan çıkardım yola çıktım. Gidecek belli bir yer olmadan araba kullanmak, benim için yeni bir deneyimdi ve Wesley Lloyd eve gelmeden önce evde olmak gibi bir kaygım da yoktu. Bu yüzden kasaba dışına çıktım. İki şeritten daha az trafik olanı seçerek yola devam ettim. Tarlalara ve meyve bahçelerine bakarak yavaş yavaş ilerledim. Hiç gitmediğim yerlere gittim. French Broad Nehri ve Briar Körfezi boyunca küçük yerleşim birimlerine rastladım. Çiftlik kamyonetlerinin peşinde ağır ağır yol aldım. Tarlalarda havayı kırmızı bir tozla boyayarak çalışan traktörler gördüm. Kasabanın etrafını gezdim. Merkeze girmedim çünkü

kafamın bir yerinde geri dönmek vardı. Şehirlerarası yolda hiç araba kullanmamıştım çünkü ne zaman bir yere gitsek her zaman arabayı Wesley Lloyd kullanmıştır. Bu onun işiydi. Benimki ise haritaları katlamaktı.

Ama şimdi tek yapmak istediğim buydu; bu hızlı yolda kafamdaki tüm sorunları atana dek araba kullanmak.

Etrafımdaki ayrıntılara fazla dikkat etmiyordum. Meyve yüklü elma ağaçlarını ya da beni geçen araba ve kamyonetleri hiç umursamıyordum. Kafam kederli bir şekilde olasılıkları değerlendiriyor ve Wesley Lloyd'un bana bıraktığı karmaşanın "*peki eğer*"lerini değerlendiriyordu.

Graven Gap ile Jessup yollarının kesiştiği dört yol ağzında durdum, hiç trafik olmadığı için bir iki dakika arabayı boşta bırakıp hangi yöne gideceğime karar vermek istedim. Batı'da güneş, dağların ardından mora dönüşerek batıyor, yol boyunca ağaçların gölgelerini uzatıyordu. Şehir dışında kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım. Eve dönmem gerekiyordu.

Birden derinden bir gürleme sesi duydum. Korkmuş ve şaşırmıştım. Düşünebildiğim tek şey ilaçlama yapan bir uçağın yola inmek üzere olduğu ve arabamın onu engeller şeklinde yolunun üzerinde bulunduğuydu.

Sesin nereden geldiğini anlamak için bir sağa bir sola baktım. Sonra aynadan arkaya baktım ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Koskoca bir kamyonun krom ızgarası tam arkamda tamponuma dokunuyordu. Küçük arabamın üzerinde bir kule gibi duruyordu. Daha iyi görebilmek için uzandım, ama kamyonun ön camı karanlık olduğu için içerisini zorlukla görebiliyordum. İki kişi olabilirlerdi; yine de bundan emin olamadım. Yolu kapattığım için hemen arabayı kavşağa doğru sürüp sağa dönüş yaptım ve şehre yöneldim. Kamyon da birkaç metre arkamdan beni takip etti. Artık onu daha rahat görebiliyordum. Siyah renkli kamyonun sürücü kabini üzerinde yan yana sıralanmış sarı ışıklar vardı. Fakat asıl ürkütücü olan, kamyonu yoldaki her şeyden yüksekte tutan

anormal büyüklükteki tekerleklerdi. İnsan böyle bir şeye neden ihtiyaç duyabilirdi ki?

Arkadaki şoförün beni geçmek istediğini düşünerek yavaşladım. O da yavaşladı. Sonra biraz hızlandım, ama yine de sınırı aşmadım, korktuğumu düşünmesini istemiyordum. Aslında korkmamıştım, çünkü beni takip etmesine bir anlam veremiyordum. Hava kararıyordu, farlarımı yaktım. O da yaktı, fakat onunkiler taksilerdeki gibi sarıydı ve ayrıca sis farları vardı.

Hava karardıkça kamyon geceye karıştı. Aynadan tek görebildiğim çok aşağıdaki farlarıydı. Bundan hoşlanmamıştım. Kendimi yalnız hissediyor ve korkuyordum. Oysa kamyon beni takip etmenin dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Abbotsville'e giden otoyola çıkıncaya kadar kamyon beni izledi. Biraz trafiğe karışınca diğer arabaların arasında olmak beni rahatlattı. Sonra Wal-Mart's'in oraya çektim. Birkaç kez arkama baktım ama kamyon gözden kaybolmuştu. Boşuna endişelenmiştim. Büyük olasılıkla bir delikanlı, sevgiliyle birlikte sinemaya yetişmeye çalışıyordu ve benim farkımda bile değildi. Aynı yöne gelmemiş tümüyle rastlantıydı.

Yine de eve doğru giden yola girdiğimde tuhaf bir şekilde rahatladım. Evin ışıklarını görünce keyfimin yerine geldiğini hissettim. Orada beni bekleyen yalnızca boş ve yalnız bir ev değildi artık.

Lillian, Memur Bates'i ve küçük Lloyd'u çoktan doyurmuştu bile. Yemek yerken, onun geç gelmemle ilgili şikâyetlerini dinlemek zorunda kaldım. Benim için endişelenmişti, kızgınlığını ifade etmesini dinlerken, birinin bana değer verdiğini görmek beni rahatlattı.

"Neredeyse Memur Bates'ten senin için bir arama emri çıkarmasını isteyecektim," dedi.

"Çok fazla televizyon seyrediyorsun, Lillian. Peki Memur Bates nerede? Onun neler bulabildiğini merak ediyorum."

"Ne konuşacağınızı biliyorum, ama o çocukcağz ikinizin onun

ailesinden söz etmenizden hoşlanmıyor,” dedi. Bu sırada dolaptan bir kutu dondurma çıkarıyordu. “İçinde parça çikolata olan dondurma seviyor.” Bir kaba dondurmadan bir kaba koca bir kaşık koydu ve oturma odasında Baywatch dizisini seyreden Memur Bates’le ve küçük Lloyd’un yanına gitti. Aslında televizyonu kapatmam gerekirdi, çünkü dizideki yarı çıplak kadınlar çoğunlukla ahlakını bozabilirdi. Ama kendimde o enerjiyi bulamadım.

Memur Bates mutfığa geldi ve karşıma oturdu. “Evet, Bayan Julia. Henüz bir şeyler bulabildim mi bilemiyorum, ama soruşturmam devam ediyor. Baktığım hiçbir arşivde Hazel Marie Puckett diye biri yok. Ama epeyce Puckett var. Yüzbaşıma Puckett’leri tanıyıp tanımadığını sordum. O da bölümdeki herkesin onlardan birkaçını tanıdığını söyledi. Anlaşılan her zaman başı belaya giren ailelerden biri. En azından aileden birilerinin sürekli sorunları oluyor.”

“Ne tip sorunlardan söz ediyoruz?”

“Yerel karışıklıklar örneğin. Alkollü, düzensiz yaşam, kavga- lar, huzuru bozmak, gerisini siz düşünün. Yıllar önce içki kaçak- çılığı yapmışlar, şimdi ise marihuana ile uğraşıyorlar. Ülkenin güneybatısından Benson Gap tarafından gelmişler. Orada birbi- riyle yakınlığı olan birkaç aile var, eğer komşularıyla kavga etmi- yorlarsa, birbirlerini dövüyorlar. Yüzbaşım onları pek yakında be- nim de tanıyacağımı söyledi.”

“Tanrım,” dedim. “Beklediğimden daha kötü.”

Başını sallayarak, “Aslında değil. Unutma bu kadın hakkında hiçbir şey bulamadım. Böyle ailelerde her zaman temiz kalan in- sanlar vardır. Kadının tutuklanmışlığı, sabıkası filan yok.”

“Wesley Lloyd’un her perşembe günü bu aileden biriyle bir- likte olduğuna inanamıyorum. Sen onu tanı mıydun, bu kesin-likle onun yapabileceği bir şey değildi.” Zaten yaptığını duydu- ğum hiçbir şey onun yapabileceği türden şeyler değildi. Birini hiç tanı mamışsınız gibi.

“Siz bana Puckett’in yaşadığı bir evden söz etmemiş miydi- niz?”

“Evet!” dedim. “Wesley Lloyd 10 yıldır yaşadığı evi bile ona bırakmamış. Belki de bir komşu filan bize bilgi verebilir.” “Avukatınızı arayın. Eğer her şey size kaldıysa bunun bir listesi olmalı. Çocuğun yardımıyla hangi evden söz ettiklerini bulabiliriz. Gerçi denedim, ama bir yere varamadık. Sadece şehir dışında olduklarını ve okula otobüsle gittiğini söyledi. Eğer onu yanımıza alıp gidersek evi bize gösterebilir.”

“Sence bir çocuk nerede oturduğunu bulabilir mi?” diye sordum.

“İçimde annesinin, onu sadece eve yakın yerlerde tuttuğuna dair bir his var,” dedi Memur Bates. Elinde tuzluğu çeviriyor, bir yandan da bu soruna bir çözüm düşünüyordu. “Annesi, alışverişlerinin çoğunu Delmont civarından yapmış gibi görünüyor ve çocuk da tabii ki şu kasaba okullarından birine gitmiştir. Kadının Abbotsville’in dışında kalmak için çaba harcadığı kesin.

“Keşke Wesley Lloyd, Abbotsville’in içinde kalmış olsaydı.” Tabagımdaki bezelye taneleri ile oynuyordum, aslında hiç aç değildim, tüm amacım ellerimi bir şeylerle oyalamaktı. Memur Bates ya da başka biriyle, kocamın yaptıkları ve bunları benden saklamak için bu kadar uzaklara gitmesi hakkında konuşmak gerçekten utanç vericiydi. Tabii saklanmak istediği tek kişi ben değildim, kendisinin iyi ve güvenilir bir adam olduğunu düşünen herkesten saklanmıştı.

“Yarın öğleden sonra erken kalkacağım,” dedi Memur Bates, “Avukatınızı arar, Bay Springer’ın sahip olduğu mülklerin listesini alırsınız, sonra Bud’ı alıp evi aramaya başlarız.”

“Pekâlâ,” dedim. “Kadının daha önce yaşadığı yeri bulmanın bana ne gibi bir yararı olacak bilmiyorum, ama hiç değilse suç mahallini görmüş olurum.”

ON

Binkie'den aldığım liste, kasabada bulunan mülklerden ayıklanarak verilmişti ve yeterince uzundu. Memur Bates arabamı kullanıyordu, ben yanında oturuyordum; Küçük Lloyd ise kesekâğıdına sarılmış arka koltuktaydı.

“Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum,” dedi kemerini bağlarken. “Evimi beğeneceksiniz, gerçekten güzeldir.”

Yan gözle Memur Bates'e bakarak, “Eminim öyledir,” dedim. O ise tüm dikkatini araba kullanmaya vermişti. Evi kimin ve neden aldığı ile ilgili hiçbir laubalilik istemiyordum. Memur Bates zaten sırtıtmıyordu, ama belli de olmazdı. Sırtımı arkaya yasladım ve “Bize yolu gösteremeyeceğinden emin misin?” diye sordum.

Küçük Lloyd pencereden dışarı bakarak, “Buralara, daha önce hiç gelmediğimden eminim,” dedi. Memur Bates bizi önce Benson's Gap yönüne ve nehir boyunca birkaç yerleşim yerine götürdü. Bu çocukla ilgili bir şeyler yapmalı ve ona insanlarla konuşurken yüzlerine bakmayı öğretmeliydim. Ama belki de yüzleşmek istemediği sadece bendim ve bu da anlaşılabilir bir şeydi, çünkü ben de onun yüzüne bakmakta zorlanıyordum.

Yol boyunca, boyasız çiftlik evlerine baktık. Eski kanepeler konulmuş çardakları ve avlularında duran paslı çiftlik makineleriyle çok sayıda bu tip ev vardı. Memur Bates her birinin önünden geçerken, küçük Lloyd iyice bakabilsin diye yavaşlıyordu.

“Bu sana tanıdık geliyor mu?” diye sorup ekliyordu. “Sence yaklaşıyor muyuz?”

Küçük çocuk her defasında, hayır anlamında kafasını iki yana sallıyordu, ta ki birkaç ahşap evin olduğu bölgeye gelene kadar. Evlerin ortasında bir market ve tepesinde tozlu bir bayrağın gevşek gevşek sallandığı bir postane vardı.

Çocuk, “İşte orada,” diye bağırdı bir evi işaret ederek.

“Hangisi Bud?” diye sordu Memur Bates.

“Orada! En sondaki ev. Belki annem içeridedir.” Heyecanla arkadan ön koltuğa doğru eğildi, böylece otomobilin ön camından daha iyi görebilecekti. Sık aralıklarla ağzından nefes alıp veriyordu; gözlüğünün camları buğulanmıştı.

Bizi, verandası oymalı, küçük beyaz bir eve çıkaran tozlu bir ara yola girdik. Evin etrafı hem ön, hem de arka bahçeyi içine alan bir çitle çevrilmişti ve kocaman bir meşe ağacının gölgesi her yeri kaplıyordu. Tam önümüzde bir kapısı eve açılan iki arabalık kapalı bir garaj vardı. Memur Bates arabayı durdurdu ve üçümüz de yerimizde oturup motorun dururken çıkardığı sesi dinledik. Her şey çok sessizdi, dışarıda hiçbir hareket yoktu, yoldan da bir ses gelmiyordu. Kocaman birçok kez bu yoldan geçip garaja girdiğini ve şu anda ensemde nefesini hissettiğim çocuğa sahip olduğu bu evden içeri süzülüğünü düşünmek beni incitiyordu.

“İşte benim evim,” dedi. “Güzelmış mi?”

“Güzel, değil mi?” diye düzelttim.

“Tamam. Değil mi?”

Derin bir nefes aldım ve “Evet, bakalım evde kimse var mı?” dedim.

Arabadan çıktık, Memur Bates küçük Lloyd’un da çıkabilmesi için koltuğunu öne eğdi. Çocuk hemen evin önüne doğru ko-

şup, “Anne! Anne ben geldim!” diye seslendi. “Umarım cevap alır,” diye düşündüm.

Küçük Lloyd ön kapıyı açıp içeri girdi, biz de onu takip ettik. Eşiğe girdiğimizde, evin içinde koşuşurken çıkardığı ayak seslerini ve her defasında biraz daha titrek bir sesle annesine seslenişini duyabiliyorduk. Umutsuzluğa kapılmıştı herhalde. Onu suçlamazdım. Ev bomboştu; ne bir mobilya ne de bir giysi vardı.

Çocuk girişe geri geldi, yüzü bir umutsuzluk portresi gibiydi. Onu terk edip giden kadına bu kadar kızgın olmasaydım küçük Lloyd için üzüntü duyabilirdim.

“Buraya gel, Bud,” dedi Memur Bates, çocuğu kendine doğru çekerek. “Annen sana Raleigh’ye gideceğini söylemişti, hatırladın mı? Orada eğitim görüyor; sonra geri gelip seni alacak. Eşyaları da yanında götürmesi çok normal, belki de dönünce birlikte kullanmanız için onları bir depoya saklamıştır. Hadi, ağlama artık. Bunun hiç anlamı yok.”

Evet, belki de, diye düşündüm. Kadının çocuğunu bu şekilde yabancılara terk etmesi için iyi bir nedeni olmalıydı.

“Madem buradayız, sanırım etrafa bakmamız iyi olur,” dedim. Odaların büyüklükleri dikkate alınırsa, Küçük Lloyd babasının iyi biri olduğunu ne kadar düşünürse düşünsün, adamın aşk yuvasına fazla para akıtmadığı kesindi. Onu bu evin içindeyken gözümde canlandırmaya bunca çaba harcıyor olmasaydım, kocamın cimriliği karşısında utanç duyabilirdim.

Evin geri kalan kısmı da giriş kadar boştu. Mutfak aletleri bile çıkarılmıştı. Memur Bates tüm dolapların içini ve bir tavan arası olup olmadığını anlamak için, tavanı kontrol etti ancak hiçbir şey bulamadı ve garaj yoluna doğru yürümeye başladı.

“Siz orada kalın,” dedi, çocukla ben onu takip etmeye başladık. “Arabaya geri dönün, ben bir dakika içinde geleceğim.”

Boş bir evden sonra boş bir garaj ilgimi çekmeyecekti, bu yüzden elimi küçük Lloyd’un omzuna koyup onu geri çevirdim. Çocuk ne kadar çabuk oradan çıksa o kadar iyi olur, diye düşündüm.

Pencereleri açık olan arabaya girip oturduk ve öğleden sonra sessizliğinde Memur Bates'i beklemeye başladık. Hava sıcak ve nemliydi. Küçük Lloyd arka koltukta ağlayarak burnunu çekiyordu. Ona çantamdan bir kâğıt mendil verdim, ama söyleyecek bir şey bulamıyordum. İkimizin de kendimize ait sorunlarımız vardı.

"Ya annem hiç geri gelmezse?" diye sordu, gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

"Dönecektir. Ben olsam bu konuda endişeye kapılmazdım," dedim, ama gerçekte ben de endişeliydim.

"Yani," dedi ve durakladı, çenesi üzüntüyle titriyordu. "Demek istediğim, ya eğer başına bir şey gelmişse ve geri gelemezse? O zaman ben ne yaparım?"

Sanırım bu durumda benim onu dışarıya, soğuk sokaklara bırakacağımı düşünüyordu. Bu saçma fikri de nereden edinmişti?

"Bu kadar üzülme," dedim. "Eğer annenin başına bir şey gelmişse ki, hiç sanmıyorum, daha iyi şartlar sağlanana kadar benimle birlikte kalırsın. Bu yüzden bu konuda endişelenmen gereksiz."

Onu rahatlattığımı umuyordum, ama bu çocuk ne kadar acınacak durumda olursa olsun, uzun vadede bir çocukla nasıl ilgilenebileceğime dair bir fikrim yoktu. Garajdan çıkıp arabaya doğru yürüyen Memur Bates'i görünce rahatladım. Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Düşünceli bir hali vardı.

"Garajda bir şey var mı?" diye sordum, o arabayı yola doğru geri geri çıkartırken.

"Şey, araba yok. Sadece boş benzin bidonları ve birkaç paçavra var." Parmağını dudaklarına doğru götürüp susmamı işaret etti, bir yandan da dikiz aynasından arka koltuğun köşesine büzülmüş olan çocuğu kontrol ediyordu. "Bayan Julia, yolun aşağısındaki markette durup birer kola almayı düşünüyorum. Hava çok sıcak tıpkı..." dedi, sonra bir an gülümsedi; "oldukça sıcak," dedi.

"Olabilir" diye karşılık verdim. "Kola içebilirim, sanırım küçük Lloyd da isteyecektir."

Memur Bates arabayı dükkânın önünde bir ağaç gölgesine park etti. Paslı teneke levhalarda Winston sigaraları ve Peeler sütlerinin reklamı vardı. Kapının üstüne, el yazısı ile markette taze çiftlik yumurtası ve evde yetiştirilmiş domates bulunduğunu belirten bir kâğıt asılmıştı. İçeceklerimizi beklerken dışarı çıktım ve rüzgârın eseceğini ümit ederek ağacın altındaki çimenliğe oturdum. Hava gerçekten sıcak ve ağırdı. Çantamdan son Pazar Bülteni'ni alarak okumaya başladım. Küçük Lloyd arabada kalmış, hüzünlü gözlerle dükkâna bakıyordu.

Memur Bates ona camdan buzlu içeceğini uzattı ve sonra yanıma gelip oturdu.

"Bayan Julia," dedi, yüzüne dikkatle bakmamı sağlayan bir ses tonuyla. "Çocuğu alıp şehre bensiz dönmeniz gerekecek. Ben burada Şerif Frady ve diğerlerini bekleyeceğim. Daha sonra onlarla beraber dönerim."

"Ne? Earl Frady neden buraya geliyor?"

"Onu ben çağırdım," dedi gözlerime bakarak. "Garajda, benzin bidonlarının yanında bir şey gördüm, inşallah yanılıyorumdur, ama bana kan gibi geldi."

Dönüş yolunda kafamda sürekli endişeler vardı.. Eve vardığımızda garip bir şeyler olduğunu anladım. Lillian, elleri yüzünde, ön merdivende oturuyordu. Beni görür görmez fırladı.

"Şimdi ne oldu?" diye endişeyle mırıldandım.

Ben daha kontak anahtarını çıkarmadan arabanın camına gelmişti. Yüzündeki ifade bana garajdaki kan izini unutturmaya yetti.

"Ah, Bayan Julia," diye ağlıyordu, ben arabadan çıkarken, "Buna asla inanamayacaksınız... Ne yapacağımı bilemedim! Eve girmek için sizin gelmenizi bekliyordum. Ah, hiç böyle..."

"Neler oluyor Lillian?" Elimi omzuna attım. "Senin neyin var?"

"Sadece markete gitmiştim, her zaman yaptığım gibi ve kapıları kilitlemiştim. Bilirsiniz kapıları hep kilitlerim. Geri döndü-

ğümde önce hiçbir şey anlamadım, çünkü mutfakta hiçbir garip-lik yoktu. Ama ön salona gittiğimde gözlerime inanamadım.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Birisi eve girmiş, işte bundan söz ediyorum! Ve her yeri ka-rıştırmış. Ön salonun altını üstüne getirmiş. Daha fazla bakama-dım. Beklemek için dışarı, merdivenlere çıktım. *Çözümlememiş Sırlar*, birisi evinize girerse sakın bir şeye dokunmayın, der.”

“Tanrım!” Tüm bu olanlar beni fazlasıyla ürkütüp heyecan-landırıyordu. Elimle arabaya tutunarak güç almaya çalıştım. “Bu-raya gel, küçük Lloyd ve elimi tut. En iyisi ne kadar zarar var, gidip bir bakalım.” Bana elini verdi. Kim bilir kaç kez eliyle bur-nunu sildiğini düşünmemeye çalıştım. Kesekâğıdı diğer elindey-di. “Hadi Lillian.”

“Hiçbir şeye dokunmamalıyız,” diye beni uyardı.

“Bir şeye dokunmayacağım. Sadece evin nerelerine kadar gir-diklerini ve bir şey çalıp çalmadıklarını öğrenmek istiyorum. Ayrıca şerifc haber vermemiz için telefon gerekli.” Fakat şerif, kasabanın diğer ucunda, Memur Bates ile beraberdi.

Lillian haklıydı. Ev korkunç bir durumdaydı. Çekmeceler için-dekilerle birlikte yerlere atılmış, kâğıtlar birbirine karışmıştı. Kanepenin minderleri yerlerdeydi ve sandalyeler devrilmişti. İş-lemeli yastıklarım odanın öteki ucuna fırlatılmış ve lambanın dü-şüp kırılmasına sebep olmuştu.

“Ah!” dedim bir sandalyeye tutunarak,” *Rüzgâr Gibi Geçti* lambam! Bunu kim yaptı? Böyle bir şeyin sorumlusu kim olabi-lir?”

Üst kata çıktık, yatak odalarına doğru yaklaştığımızda endişem daha da arttı. Çekmecelerdeki kıyafetlerim halıya ve yatağa bo-şaltılmış, çamaşırlarım her yana dağılmıştı. Dolaptaki tüm kıya-fetler çıkartılmış, ayakkabı ve şapka kutuları boşaltılmıştı. Hatta banyo dolapları ve çarşaf çekmeceleri bile darmadağın edilmişti. Birisi koluyla her şeyi süpürmüş ve her yere bir şeyler fırlatmış gibi görünüyordu. Sabunlar, banyo köpükleri, pudralar, kolonya,

havlular, bornozlar, her şey yerlere atılmış ve üzerinde yürünmüştü. Koca bir tuvalet kâğıt rulosu, içinde hijyenik malzemele- rim olan kırmızı torbayla birlikte klozete atılmıştı. Jean Nate li- mon kokusunun altından berbat bir koku hissediliyordu. Beyaz Royal Cannon havlularımın üzerinde -ne olduğunu tahmin edebi- leceğiniz- iğrenç bir küme duruyordu.

“Olamaz!” diye çığlık attım, elimle ağzımı kapatarak. “Buna inanamıyorum.” Küçük Lloyd’u kapıdan geriye çektim. Bir insa- na yapılan bu tür bir aşağılanmaya tanık olması gereksizdi.

“Bu, benim hayatımda gördüğüm en korkunç şey,” dedi Lillian. “Ne biçim bir insan bunu yapabilir? En iyisi polis çağıralım.”

“Çağıracağım,” dedim, küçük Lloyd’u odadan çıkartırken. “Ama önce diğer odaları da kontrol edelim.”

Diğer odalar da aynı durumdaydılar. Küçük Lloyd’un odası benimkinden de kötüydü, daha kötüsü olabilirse tabii. Şilte, ya- taktan çekilip yere atılmış. Kıyafetleri etrafa saçılıp karton valizi yırtılmış ve üzerinde yürünmüştü. Orada durmuş bu vahşeti ince- liyorduk ki, birden küçük Lloyd’un elimi daha sıkı tuttuğunu fark ettim.

“Çok korkuyorum,” dedi.

“Korkma,” dedim. “Hadi mutfağa gidelim. Ben polis çağıra- yım. Küçük Lloyd, sakın üzülme. Bunu yapan aşağılık ve şeytan ruhlu bir kişi ama bir daha yapamayacak. Sakın korkma. Bu me- seleyi halledeceğim.”

ON BİR

Ben şerifin ofisini ararken, Lillian telaşla mutfakta dolanıp önlüğünü sıktı durdu. Alışverişe gittiği için kendini suçluyor ve durmadan ağlayıp özür diliyordu. Küçük Lloyd gözleri korkudan büyümüş bir şekilde benim yanımda oturuyordu.

“Birini gönderiyorlar,” dedim telefonu kapatırken ve ağzımdan kızgın bir şekilde şu sözler döküldü. “Onlara Memur Bates ile de bağlantı kurmalarını söyledim. Şimdi, Lillian, otur ve kendine gel. Bu senin suçun değildi. Bu konuda tek bir söz bile duymak istemiyorum artık. Bana sanki birisi özel bir şey arıyordu gibi geliyor. Belki de bunu yapan sadece eşyalara zarar vermek isteyen biri. Ben eksik bir şey göremedim, ya sen? Televizyon yerinde duruyor, gümüşlerim de burada. Çekmecedeki kâğıtları incelemem gerekecek, ama kimsenin iptal olmuş çekleri isteyeceğini sanmam. Otursana, Lillian. Beni endişelendiriyorsun. Bunu kim yapabilir, onu düşünelim. Sence eksik bir şey var mı? Peki içeri nasıl girmiş olabilir diyorsun?”

En sonunda oturmaya karar verdi ve yüzünü önlüğüne sildi. “Sanırım arka merdivenlerden yukarı çıkmış. Memur Bates’in odasının camının kırıldığını görmedin mi?”

“Haklısın. Gördüm, ancak banyomda işe yarayabilecek ne vardı diye düşünüyorum.”

Kısa süre içinde evin içinde inceleme yapmak ve rapor hazırlamak için iki görevli geldi. Bana yaşımı sordular desem inanır mısınız? Sanki bunun olanlarla bir ilgisi varmış gibi! Hemen sonra Memur Bates ile birlikte Şerif Earl Frady geldi, herkes hikâyeyi baştan anlatmak zorunda kaldı. Bana en az on kere eksik bir şey olup olmadığı soruldu, onlarla birlikte evin içinde dolaştıkça hiçbir şeyin alınmadığından daha da emin oluyordum. Sabrımın son noktasındaydım, içeri giren polis memurlarının haddi hesabı yoktu. Birbirleri ardınca soru soruyorlardı. Sonra bir tanesini kolunun altında büyük bir plastik torba ile giderken gördüm. Memur Bates havlularımı geri isteyip istemediğimi sordu, ona istemediğimi söyledim. O şeyi banyomdan çıkardıkları için minnettardım, Lillian’ın da öyle düşündüğünü biliyordum.

Hepsi gittiğinde dayanabileceğimden çok daha fazla heyecan yaşamıştım. Lillian evdeki pisliği temizlemek için iki torununu çağırırdı; gelmelerine çok sevindim. Memur Bates temizlik boyunca yüzünde endişeli bir ifade ve elinde bir fincan kahveyle mutfakta bekledi.

Küçük Lloyd’a bahçeye çıkıp oynamasını söyledim. “Bütün gün evde tıkıldın kaldın, bir süre dışarı çıkman gerek.” Kilerden ona bir şeyler baktım; “Al şu kurabiye paketini. Bu gece fazla yemeğimiz yok,” dedim.

Kalın camlı gözlüklerinin ardından bana bakışı irkilmeme sebep oldu. Gözleri Wesley Lloyd’unkilere o denli benziyordu ki, sanki kocamın benimle tanışmadan önceki haline bakıyordum.

Kurabiyeleriyle dışarı çıktığında Memur Bates’e döndüm. “Burada neler oluyor? Önce çocuğun evinde kan buluyorsun, sonra da bu eve zorla giriliyor. Her arkamı döndüğümde kötü bir şeyler olacakmış gibi hissetmeye başladım. Sence eve giren kişi senin daha önce tutukladığın biri olabilir mi?

“Sanmıyorum, Bayan Julia. Burada kimseyi kızdıracak kadar

uzun bir zaman kalmadım. Ama Bud'ın evinde bir suçun izleri var. Analizler o lekenin kan lekesi olduğunu doğruluyor. Laboratuardan bilgi gelene dek, bu kanın insana mı hayvana mı ait olduğunu bilemeyiz. Çok fazla değildi, duvarda biraz vardı; yerde de küçük bir gölcük oluşmuştu ve hâlâ ıslaktı. Garaj kapalı olduğu için kurumamış olabilir, ama yeni gibi görünüyor. Başka kötü haberlerim de var. Eğer insan kanıysa, Şerif Frady'ye Bud'ın sizinle birlikte olmasının gerekçesini açıklamanız gerekecek. Annesini aramamız gerekecek, bunun için her yolu deneyeceğiz. Evin son kiracısı olduğuna göre, öncelikle onun kanı olmadığından emin olmamız gerek. Bildiğimiz kadarıyla onu buralarda en son gören sizsiniz. Onun izini bulmaya çalışmak size biraz sorun yaratacak.”

“Pekâlâ,” dedim. Wesley Lloyd'un başıma açtığı sorunlardan sıkılmış olarak mutfak tezgâhına yaslanmışım. “Biliyorsun, buraya geldiğinde yanında biri vardı. Arabayı kullanan o değildi, demek ki onu en son gören ben değilim.”

“Biliyorum. Ama onun kim olduğunu bilmiyoruz. Buradan direk Raleigh'ye mi gitti, yoksa evine mi uğradı bilmiyoruz. Bud'ı buraya getirmeden önce garaj duvarında kan var mıydı, yoksa çocuğu bıraktıktan sonra mı oldu, bu soruların cevaplarını bilemiyoruz. O kadını bulana kadar hiçbir şey bilemeyiz. Ben sadece hazırlıklı olmanızı istiyorum. Soruşturmayı yapan polislerle onların hepsini anlatmanız gerekecek. Bud'ın annesinin garajındaki kanı biliyor olabileceği olasılığına da hazırlıklı olun. Belki de kan kendisine aittir. Her şey olabilir.”

Tezgâha yaslanarak, “Aman Tanrım!” dedim. “Ona bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” İlk aklıma gelen, bu çocuğun sonsuza dek başıma kalacağı olmuştu, ama böyle düşündüğüm için kendimden utandım. Daha 3 saat önce çocuğu tam aksine ikna etmeye çalışmışım. Bu durumda asıl düşünülmesi gereken kişiyi, yani kadını düşünerek, “Zavallı kadın,” dedim.

“Üzülmek için çok erken. Şimdi hırdavatçı dükkânına gidip

kapılar için birkaç kilit daha alacağım. Ve yukarıda kırılan camın yerine yeni cam alacağım.”

“Köşedeki hırdavatçıya git ve benim hesabıma yazdır.”

Sonra Lillian’la iki torununa yardım etmek için oturma odasına geçtim, ama bana ayak altından çekilmemi söylediler. Ben de arka bahçeye gidip küçük Lloyd’un yanına oturdum. Ellerimi kucağıma koydum ve iç geçirdim.

“Biraz kurabiye ister misiniz efendim?” Çocuk paketi bana doğru tutuyordu.

“Bir tane alayım,” dedim. “Bana efendim değil Bayan Springer de. Duyan da benim kim olduğumu bilmiyorsun sanır.”

“Hayır efendim. Yani evet efendim.” Bir kurabiye küçük parçalara böldü, sonra ortasındaki kısmı bırakarak etrafını yedi. Büyük Wesley Lloyd’un da ilginç yeme alışkanlıkları vardı.

Onu seyretmek beni heyecanlandırmıştı, “Oyun oynamak ister misin,” dedim.

“Hayır efendim. Şu anda canım istemiyor.” Konuşurken başını bana doğru çevirmişti, ama yine de gözlerimin içine bakmıyordu.

Kendimi daha fazla konuşabilecek gibi hissetmediğim için kurabiyeleri yemeye devam ettik ve ağaçlardaki kuşları dinledik.

Çok zaman geçmeden arka kapıdan Lillian başını uzattı, ve beni içeri çağırdı. “Misafirin var,” dedi. “Bayan Conover, Bay Sam ve Papaz, hepsi seni görmeye gelmişler.”

İçimi çekerek kalktım. Küçük Lloyd’a dışarıda kalmasının iyi olacağını söyledim. Eğer hâlâ öğrenmediyseniz sözlerimi ciddiye alın. Buralarda haberler çok hızlı yayılır inanın. Şu 900’lü hatların Presbiteryen Kadınlar Kilisesi’ne bağlı olduğunu duysam şaşırmam.

Lillian ve iki torununun temizliğe ilk oturma odasıyla başladığına sevindim, çünkü şu anda misafir ağırlayacak kadar derli toplu görünüyordu. Hepsi oradaydı: sandalyesinde rahatlıkla oturan Sam, her zamanki heyecanlı tavrıyla sürekli konuşan LuAnne ve

camın kenarında sanki hırsızın tekrar davet edercesine duran Peder Ledbetter.

Peder Ledbetter ve LuAnne bana doğru geldiler. İki birden aynı anda nasıl olduğumu, olayın nasıl gerçekleştiğini, yapan kişinin kim olduğunu filan sordular. Odaya girdiğimde Sam ayağa kalktı. Ama sanırım onlara katılmakta tereddüt ediyordu.

“Herkes çok iyi,” diyerek onları rahatlatmaya çalıştım. “Buyrun oturun, ilginize çok teşekkür ederim. Ama önemli bir şey yok. Serserinin teki anlaşılan.”

Peder Ledbetter, “Ona şüphem yok,” diye fikrini söyledi. “Kimse ahlak kalmadı. İncil’in söylediğine göre her şey iyiye gideceğine kötüye gidecek. Yeni milenyumda yaklaştıkça bu tip ahlaksızlıklar daha da artacak. Bayan Julia, her şeyin başı ailenin parçalanması. Bu yüzden o çocuğu kendi ailesine geri vermeniz zorunlu. Bir ailenin parçalanmasına neden olmak istemezsiniz, değil mi? Benim tavsiyem o çocuğu kendi akrabalarının yanına göndermeniz. Bütün bu sorunlar onu annesinden almaya karar vermenizle başladı.”

Sam kaşlarını çattı; ağzını açıp kapattı sonra sanki kendisini denetim altına almak istercesine papazın yanından uzaklaştı. Evime zorla girilmesinin küçük Lloyd’la olan ilişkisini merak ederek derin bir nefes aldım. Ama papazı bir çocuğu annesinden ayırma konusunda ikna etmenin zorluğunu anlayarak sadece başımı salladım, yapacak başka bir şey yoktu.

“İlginize teşekkür ederim, Peder, ama aileyi ilk bölen kişinin ben olmadığımı sizlere hatırlatmak isterim,” dedim.

“Ama bu konu hepimizi ilgilendiriyor. İncil’de sözü geçen aile değerlerini korumak hepimizin görevidir.”

Kendi evimde yaşanan bir aile meselesinden ve başka ailelerdeki parçalanmalardan neden beni sorumlu tuttuğunu anlayamıyordum. Onu yeterince dinlemiştim.

“Sizin söz ettiğiniz, şu İncil’e uyan aile hangisi?” Gerçekte böyle bir aile var mıydı ki?

LuAnne, elimi tutup okşayarak “Ah Julia!” dedi. “Çok üzgünsün.”

“Tabii üzgünüm, LuAnne,” diye karşılık verdim. “Birisi evime girip evrakımı, iç çamaşırlarımı, çekmecelerimi karıştırmışken nasıl olmamı beklerdin? Sam, otursana. Bunda komik olan hiçbir şey göremiyorum.” Bunu söyledim, çünkü her ne kadar endişeliyse de, gözleri gülüyordu.

“Ben de komik bir şey görmüyorum,” dedi. Fakat iç çamaşırlarımın karıştırılmasını komik bulduğunu anlamıştım. Çekmecelerimin karıştırılması da komikti. İşte Sam böyleydi. “Bu konuda Coleman ne diyor, Julia?”

“Soruşturması işe yarıyor. Ancak henüz bir şey söylemek için erken. Yalnız şunu söyleyeyim evde bir polis memurunun yaşıyor olması bu hırsız caydırmaya yetmemiş.”

Sam bana, “Doğru söylüyorsun,” derken, gözleri uzaklara bakıyordu, olayı tekrar gözden geçirdiğini anladım. Büyük olasılıkla benim vardığım sonuca varıyordu. Bu eve girecek kadar gözü kararmış biri, bir şeyi çok fazla istiyordu.

LuAnne ve Peder Ledbetter’ı her şeyin yolunda olduğu konusunda rahatlattıktan sonra yolcu etmek için verandaya çıktım. Bir an önce gitmelerini ve Sam’le yalnız kalıp rahatça konuşabilmek istiyordum. LuAnne, Leonard’ın yemek için kendisini beklediğini, ama tekrar geleceğini söyledi.

Kendimden çok emin bir şekilde, “Buna gerek yok, LuAnne,” dedim. “Bu gece erken yatacağım. Bugün çok büyük bir kargaşa yaşadım. Yarın kilisede görüşeceğiz zaten.”

LuAnne, Ledbetter’ın pek gitmek istemediğini anlayınca, onun kendisini bırakmasını istedi. Papaz, Sam’in oturma odasında beni beklediğini bildiği halde, hâlâ bir şeyler anlatma çabasındaydı.

Sesini kötü haber veren bir doktora benzeterek, “Bayan Julia,” dedi. “Sizi bu çocuğu bırakma konusunda tekrar uyarmalıyım. Bu olay size bir uyarı olmalı. İşin içine ne denli bulaştığınızı farkında değilsiniz, kendinizi tehlikeye atıyor olabilirsiniz.”

Bir an için ona derdimi açmayı ve öğütlerine uymayı istedim. Ancak onun için neyin önemli olduğunu biliyordum ve bu benim için önemli olanla uyuşmuyordu. Bazen, hatta çoğu kereler doğrunun ne olduğunu kimsenin bize söylemesi gerekmeden biliriz. Ben de küçük Lloyd'u himayem altına almamın doğru olduğunu biliyordum. Garajda bulunan kanın ya da evimin şu anki durumunun onunla ilişkisi olup olmadığını önemsemeden bundan emin dim.

Papaza, "Bu küçük çocuğun evime girenlerle en ufak bir ilgisi yok. Bunun serserilerin işi olduğu açıkça ortada. Ayrıca olay olduğunda o benimle ve Memur Bates'le birlikteydi. Bu ikisi ayrı olaylar," dedim.

"Ben çocuğu suçlamıyorum, Bayan Julia. Tek söylemek istediğim, bir kere yanlış bir yola girersek, kendimizi tüm kötülüklerle açık hale getiririz. Siz bu çocukla annesi arasına giriyorsunuz ve bu yanlış. Aileleri birbirinden ayırmamak için elimizden geleni yapmalıyız. Aynı fikirde değil misiniz?"

Hayır, değildim. Ayrılması gereken aileler duymuştum, zalim babalar, ayyaş anneler, uyuşturucu kullanan erkek arkadaşlar, dövülen eşler gibi. Papaz Ledbetter kürsünün ardında, bu konularda dua eder ve aile değerlerinin korunmasıyla bu durumların iyileşeceğini söylerdi. Benim düşünceme göre, bunları düzeltecek tek şey bir beysbol sopasıydı.

"Sam beni bekliyor, Peder," dedim. "Sanırım Wesley Lloyd'un bazı işlerini konuşmak istiyor. Geldiğiniz için teşekkür ederim." Döndüm ve eve girdim.

Kapıyı arkamdan kapatarak sordum, "Sam, sence bu çocuğun ailesini ben mi parçalıyorum?"

Bana güldü. "Julia, çocuğun babası öldü ve annesi de onu terk etti. Ledbetter'ın kafanı karıştırmasına izin verme. Çocuğun Sen, Lillian ve Coleman dışında bir ailesi yok. Kafanı kullanmalısın, canım."

"Deniyorum, Sam. Ancak şu anda bu çok zor." Ona garajda

bulunan kandan söz ettim ve Bates'in şerife her şeyin açıklanması gerektiğini söylediğini anlattım. "Sanırım, Sosyal Hizmetler Kurumu küçük Lloyd'u bir yere yerleştirmeye çalışacak. Ayrıca devlet de olaya müdahale edecek. Eğer ben Wesley Lloyd'un servetiyle günümü gün ederken bu çocuğun sürünmesine izin verirsem bu insanlar ne diyecekler? Çocuğa kimin baktığı umurlarında bile değil."

Sam, "İş bu noktaya geldiğinde bunları düzeltmek mümkündür," dedi. "Eğer kanunlara bağlı kalmakta ısrar ederlerse, çocuğu sen de evlat edinebilirsin. Şimdilik bunları düşünmeyelim. Pazartesi sabahı bu konuda neler yapabileceğimizi Binkie'yle konuşurum."

"Neyse, bu beni biraz olsun rahatlattı. Bunun dışında da düşünmem gereken bir dolu konu var. Herkese evime girenlerin ser-seriler olduğunu söylüyorum. Ama Sam, gerçekte öyle düşünmüyorum. Memur Bates de öyle düşünmüyor. Ne olabileceğini de bilmiyorum. Değer verdiğim her şey geride kaldı." Kafamı geriye, yasladım ve tavana baktım. "Bilmek istediğim, neden şimdi. Bu evde daha önce olmayan ne vardı?"

Sam şapkasını elinde çevirirken, çatılmış kaşlarının altından bana baktı. "O çocuk dışında hiçbir şey, Julia."

ON İKİ

Gece boyunca kafama üşüşen endişeli düşünceler yüzünden, küçük Lloyd'u çok uykusu gelip de merdivenleri ayaklarını sürüyerek çıkabilecek hale gelinceye kadar, yatırmadım. Hepimiz bir odadan diğerine yanımızda biri olmadan gitmeye korkuyorduk. Çocuk için korkmuyormuşum gibi yapıyordum, ama gerçeği söylemek gerekirse, evime bir yabancıнын girmiş ve eşyalarımı karıştırmış olması beni dehşete düşürmüştü.

Lillian gece kalmayı teklif etti, ama onu evine yolladım. Evde başka bir olay olması ihtimalinin yok denecek kadar az olmasına rağmen, benim evimde gözlerini kırpmaya bile korkuyordu. Özellikle öğleden sonra gelen gidenlerden sonra olay kapanmıştı. Memur Bates'in bana kendisinin ve görevdeki tüm memurların etrafta devriye gezdiklerini söylemesi, kendimi daha iyi hissetme-yardımcı olmuştu. O gece birkaç defa evin ve bahçenin etrafında parıldayan bir ışık gördüm. Devlete vergi için ödediğim dolarlar bu kez bana çalışıyordu, çok minnettardım.

Kapıları altı yedi kez kontrol ettikten sonra merdivenlerden çıkarken, küçük Lloyd'un, benim birazdan yapacağım gibi, uya-

nık yatıp evdeki her sesi dinlemiyor olmasını diledim. Her ikimizin de kapısını açık bıraktım ki, kendisini güvende hissetsin. Ama sabaha doğru kalktığımda, onu odamın yanındaki koridorda yerde yatarken buldum. Çocuk sert yerleri seviyor olmalıydı.

O sabah Pazar okulu hakkında kararımı verdim. Küçük Lloyd'un, ailelerinden duydukları dedikoduları birbirine aktaran 9-10 yaşındaki çocuklarla birlikte olmasının gerekmediğini düşündüm. O da benim kadar kötü bir hafta geçirmişti. O sabah LuAnne'nin Lula Mae Harding sınıfında olduğunu biliyordum. Herkese çocuğu anlatabilecek, evime zorla girilmesi olayını grafiklerle ayrıntılı bir şekilde açıklayabilecekti. Lula Mae Harding sınıfı üyeleri, dualarının kabul olması için her ayrıntıyı bilmeleri gerektiğine inanırlar. Sanki Tanrı'nın bizim bildiklerimize ihtiyacı varmış gibi.

Küçük Lloyd'un kıyafetlerini karşıma dizdim. Bir kısmını Bates'in tavsiyesi üzerine ona ben almıştım. Hâki pantolon, beyaz gömlek, mavi spor ceket, kırmızı-mavi çizgili kravat. Kravatı kendi başına takamadı ama giysilerinin hepsini giydi. Kravatını ben bağladım, sonra geriye çekilip yaptığım işe baktım. Kravatın tek ucu kemerinin altında diğeri ise göğüs kemiğinde kalmıştı.

"Böyle olmayacak," diyerek kravatı çözdüm.

Çocuk "Öbürünü takabilirim," dedi.

"Şu lastikli şeyi mi diyorsun? Hayır, onu takma. Kiliseye giderken en iyi kıyafetini giymelisin." Kıyafetleri hakkında başka bir şey söylememek için sustum, yoksa onları seçen hakkında konuşacaktım. Çocuk bundan sorumlu tutulamazdı.

"Başını yukarıda tut, tekrar bir deneyelim." Kravatın iki ucunu tekrar ölçerek bağlamaya çalıştım. "Bence bunun kendine göre bir yöntemi olmalı."

Bu tersliğin üzerine güzel bir şey söylemek istercesine, "Ama gerçekten güzel," dedi.

"Evet öyle. Sana da çok yakıştı." Kravatı son bir kere sıkarak "İşte oldu!" dedim. "Aynaya bak. Sanırım güzel oldu."

Aynada bir süre kendine baktı, kravatına dokundu. Yüzünde bir hâkim kadar ciddi bir ifade vardı.

Sonunda, “Keşke annem de görebilseydi,” dedi. “Güzel şeyleri sever. Teşekkür ederim, Bayan Springer.”

“Rica ederim. Hadi geç kalmadan gidelim.”

Ceketini eline verdim, sonra şapkamı düzeltmek için durdum. Kiliseye giderken şapka takmanın demode olduğunu biliyordum ama Peder Ledbetter’a göre bana uysal bir hava veriyordu.

“Unutmadan,” diye devam ettim. “Bir kilisede nasıl davranılır biliyorsun değil mi?” Sanırım çocuk kiliseye hiç gitmemişti.

“Evet, efendim, biliyorum.” Gözlükleri burnundan aşağıya doğru kayarken kaşlarını çatı. “Uslu dur. Sessiz ol. Dikkatle dinle. Ve doğru dürüst davran.”

Bana bakarak onay bekledi. “Çok güzel,” dedim. “Bunlar güzel öneriler.” Sonra kendimi düşündüm. Hayatım boyunca uslu durmuş, sessiz kalmış, dikkatle dinlemiş ve güzel davranışlar sergilemişim. Ama bakın, şimdi neredeydim? “İkinci öğüt: Yaşın geldiğinde kendi istediğin gibi düşünmeni istiyorum. Şimdi hazır mısın?”

“Evet, efendim.”

Karşılaşacağımız şeyleri düşündükçe, ben hazır mıydım, ondan emin değildim. Ama yolumuzu belirlemiştim, ve sonunu görmeye kararlıydım.

Merdivenlerden inerken, “Unutma,” dedim. “Herkes karşı karşıya ol, ama kimsenin sorularını cevaplandırma. Konuşmaları bana bırak.”

“Peki efendim.”

Arkamızdan kapıyı kapadım, sonra verandadan yürüyüp merdivenlerden indik.

Kolundaki bir ipliği aldım ve “Dedikoduya çok meraklı insanlar var, bizi rahatsız etmelerine izin verme.”

“Tamam, efendim.”

Caddeye ulaştığımızda omzuna elimle dokunarak onu durdurdum. “Caddeyi geçmeden önce sağına soluna bak.”

“Peki, efendim.”

Yönlendirmek ve eğitmek açısından çocuğun yumuşak başlı, uysal bir çocuk olduğunu söylemem gerekir. Ancak bu, içerisinde iki yüz kişinin meraklı bakışlarla beklediği kiliseye doğru giderken sınırlarımı yatıştırmak için yeterli değildi.

Yaya kaldırımında yürürken, otoparka peş peşe arabalar geldi ve insanlar kilisenin içine akın etmeye başladılar. Kilisede hayır işleriyle uğraşan grup ağırlıkta olmak üzere, üç beş kişi arka kapının etrafında, ayinden önceki son sigaralarını içiyorlardı. Burada, sigara izmaritleri yüzünden neredeyse kurumuş ve çöp yığınının ortasında ezilip kalmış kutsal bir çalılık vardı.

Pazar sabahları, sadece resmi ayinlerde kullanılan ana kapıdan girmek için ön taraftan dolaşırdım. Ancak köşeye ulaştığımızda, neredeyse dönüp eve gidecektim. Wesley Lloyd’un defnedilmesinden tam bir hafta sonra, Peder Ledbetter kapının üstüne gösterişli bir pano taktırmıştı. Bunu çok uzun süredir istiyordu ama Wesley Lloyd bizlerin Presbiteryen olduğumuzu söyleyerek sorun çıkarmış ve vaazların konusunu ilan eden bir panonun uygunsuz ve kabul edilemez olduğunu ileri sürmüştü. Ancak bundan böyle Wesley Lloyd yoktu ve Papaz’a karşı fikir ileri sürecekti ya da herhangi bir konuda “hayır” diyebilecek hiç kimse kalmamıştı. Ve işte pano oradaydı. Haftada bir değiştiriliyordu; papazın adı ve vaaz konusu yazılıydı; herkes de bundan memnundu. İtiraf etmeliyim ki bu dişlerimi sıkırmama neden oluyordu; hele Papaz Ledbetter’in o sabahki vaaz konusu! “*Ailenin Temel Taşı olan Kadınlar*”.

Ancak her şeye rağmen, mermer zeminli nişe girerek, Küçük Lloyd’u önden dördüncü banktaki her zamanki yerime götürmek için hazırlandım. Aynen Wesley Lloyd’un koluna girdiğim gibi elimi sert bir şekilde omzunun üzerine koydum. Bu kısmen çocuğu arkamdaki itişip kakışmadan korumak, kısmen de eğer giysisinin koluyla burnunu silmeye kalkarsa müdahale etmek içindi. “Küçük Lloyd, başını kaldır,” diye fısıldadım.

Koltuklar arasındaki koridordan ilerledik, tıpkı Wesley Lloyd'la birlikte yaptığımız gibi. Bu sefer, başımı sağa sola döndürmesem bile insanların boyunlarını uzatıp beni görmeye çalıştıklarını biliyordum; fısıldaşmalarını da duyabiliyordum. Yan tarafta LuAnne Conover'ın başını kaldırarak yerinden fırladığını gördüm. Mammie Harrison da bir kütük kadar sağır olan kocasına öfkesinden köpürmüş bir şekilde, fısıldayarak bizi işaret ediyordu. Kiliseye giriş saati mi önceden hesapladığım için, hiç kimsenin bizimle konuşma şansı yoktu. Oturur oturmaz, koronun söylediği ilahilerle tekrar ayağa kalktık. Peder Ledbetter da siyah cüppesiyle kürsüye adımını attı.

Bu ayine katlandım, demek, duygularımı doğru ifade etmek olur. Küçük Lloyd ilk on beş dakikadan sonra huzursuzlanmaya başladı, ben de ona bir kalem bulup, kâğıt üzerine bir şeyler çizmesini fısıldadım. Sonra da bir Life Saver ve kâğıt mendil verdim.

Peder Ledbetter, annelerin ve kadınların üzerine düşen görevlerden söz etti; sonra da bütün bir hafta boyunca anne olmayan ama annemiş gibi davranmaya kalkışan kadınlar için hissettiği büyük sıkıntıyı anlatmaya başladı. Kullandığı her kelimeyle beni hedef aldığının farkındaydım. Orada oturmuş, Hristiyan kadınlarına dünya tarafından nasıl leke sürüldüğünü, İncil'in hükümlerini nasıl terk ettiklerini, nitelikli olmadıkları mali ve benzeri konularda nasıl kararlar aldıklarını, yaratılışlarına aykırı sorumluluklara nasıl soyunduklarını uzun uzun anlatırken ben gözlerimi ona dikmiş dinliyordum. Bütün bu olup bitenler kiliseyi bugüne kadar başına gelen en kötü krize doğru sürüklüyordu.

Gözlerimi üzerinden ayırmadım, o ise ilk birkaç dakikadan sonra her yere baktı, ama bana bakmadı. Kürsüde olan oydu ama ben onu daha iyi görüyordum. Birkaç kez konuştuğu yeri kaybetti ve tekrar etmek zorunda kaldı. Ve konuşmasının en heyecanlı bölümüne gelince ikinci bir soluk aldı.

“Benim bu noktaya kadar tüm söylemlerim,” diye el kol hareketi yaparak bağırırdı; sanki konuşmasını bitirmek üzereymiş gibi

not kâğıtlarını toparlayarak, “Son zamanlarda uygulamaya konan hareketi iyice düşünüp taşınmamız ve dua etmemiz için gereken esasların temelidir. Bu hareket aziz kilisemizde homoseksüelliğin kabulünü ve *onaylanmasını* amaçlamaktadır. Aynı zamanda İncil üzerine kurulu inançlarımızı bir kenara atmak isteyenlerin son girişimidir. Sevgili kardeşlerim, bu, liberallere bir fırsat verdiğimiz takdirde varabilecekleri boyutun belirtisidir. Bunun ilk adımı, yirmi beş yıl önce Parlamento’da kadınların kilise görevli-leri ve papaz olmalarına izin verilmesiyle başladı.”

Konuşmasına ara verdi ve yukarıdaki balkona, her yere bakarak tüm cemaati gözden geçirdi. İğne düşse sesi duyulurdu.

“Ve biliyorum ki,” diye devam etti, ses tonunu dikkatlerimizi toplamak için alçaltarak, “Bazılarınız sözlerimi tam olarak içinize sindiremeyeceksiniz. Özellikle de bu kilisede görevli olarak çalışan kadınlar. Fakat mümkünse beni anlamaya çalışın. Sizlere, Kutsal Kitabımızın öğretisine gerekli önemi vermezseniz yalnızca neler olabileceğine dair bir örnek veriyorum. İster beğenelim ister beğenmeyelim, kutsal kitaplarda yalnızca erkeklerin kıdemli papaz olabileceği ve kilise işlerini yönetebileceği öğretilir. Bir kilise görevlisinin yalnızca bir eşi olması gerektiğini yazar. Bu, kadınların kilise yönetemeyeceğinin ve kıdemli olamayacağının net bir belirtisidir. Bir de kadınların hiçbir şey öğretemeyeceğini ve erkeklerin otoritelerini gasp etmelerine müsaade edilmeyeceğini, onların sessiz kalmaları gerektiğini yazar. Şimdi bunu kabullenmekte zorlanabilirsiniz, çünkü şu bir gerçek ki, kadınlar başından sonuna kadar tüm birimlerimizdeki görevlerde çok iyi ve inançlı hizmetler vermişlerdir. Fakat önemli olan nokta bu değildir. Önemli olan nokta, bizim Rabbimizin kutsal sözleri doğrultusunda hareket etmemiş olmamızdır. Ve bakın bunun sonuçları ne oldu: Okullarımızda, ordumuzda ve kürsülerimizde homoseksüeller belirdi. Aziz kardeşlerim, Rabbimizin buyruklarına tam itaat etmeliyiz ki, ulusumuz yaşamayı sürdürebilsin.”

Onu dinlemeye katlanabilmek için elimden geleni yaptım. Ka-

dınların kilisedeki rolü hakkında bir grup erkeğin diğer bir grup erkeğe karşı olmasından ve kilisenin bu taraflı politikasından yorumluştum. Aynı zamanda Peder Ledbetter'in görüşlerini de biliyordum. Kadınların görevlerinin, çenelerini kapamak, başlarını örtmek ve bulaşık yıkamaktan ibaret olduğu hakkında sabit fikirliydi. Ben bu üçünü de istediğim müddetçe yapmıştım. Ama kilisenin yaşadığı tüm üzüntülerin kaynağının, kilisede görevli kadınlar olduğunu söylediği zaman papazın gırtlığını sıkabilirdim; onun gibi düşünen diğerlerinin de. Sakın bana kadınların erkeklerle itaat ederek yüceldiklerini ve soylulaştıklarını söylemeyin. Ben itaat nedir çok iyi biliyorum ve bunun bana kazandırdığı tek şey şu yanımda oturan haki pantolonlu ufaklık oldu.

Bir türlü bitmek tükenmek bilmeyen vaaz sona erdiğinde, Küçük Lloyd'u elinden tuttuğum gibi koridorun başına yürüdüm. İnsanlar bankların etrafında bir araya doluşmuş ancak koridorda geçmemiz için genişçe bir yer bırakmışlardı. Papazın konuşmasında kimi hedef aldığının farkında olduklarını biliyordum. Birkaçı, gözleri yanımdaki çocuğa mıknaş gibi kenetlenmiş bir şekilde bana gülümsedi. Diğerleri bizi fark edemeyecek kadar hareketle konuşmakla meşguldüler. Kapıya ulaştığımda, Peder de kiliseden ayrılmakta olan insanlarla tokalaşıyordu. Sanırım benim yan kapılardan birinden sıvışacağımı düşünmüştü, ama ben düşündüklerimi söylemek üzere doğruca onun yanına gittim. Küçük Lloyd'u tam onun önüne getirmeyi başarmıştım.

Yüksek sesle, "Küçük Lloyd, işte bu Peder Ledbetter, senin mutlu olmanı isteyen bir kişi," dedim. Etrafımızdaki tüm sesler susmuştu. "Peder, bu sabah sizin vaazınızı dinlemek bir ayrıcalıktı, ama size şunu söylemeliyim ben Tanrı'nın bu konuyla kalbinizde böylesine bir sıkıntı yaratacağını sanmıyorum. Kocaların ve babaların görevleri ve evde her ikisi birden olmaya çalışan erkekler hakkında Tanrı'nın söylediklerine başvurmalıydınız. Eğer bizleri günah yokuşuna sürükleyen, kadınların kilisede çalışmalarına izin verilmesi olduysa, son iki bin yıldır erkekler kilisede kendi kendilerine ne yapıyorlardı merak ediyorum."

Birkaç kadının benim dobra dobra konuşmam üzerine nefeslerinin kesildiğini fark ettim, ama hiç önemsemedim. Küçük Lloyd'un elinden tuttum ve güçlükle nefes alarak ancak başım yukarıda ve dimdik orayı terk ettim.

Öylesine deliye dönmüştüm ki, hızlı hızlı yürüyerek birkaç dakikada eve geldik. Ve evimin önünde hafızamın derinliklerine kazınan arabanın park etmiş olduğunu gördüm. Eski, arkası eğik beyaz, kahverengi bir araba. Bir de paslanmış bir çamurluk.

"Aman Tanrım, Küçük Lloyd," dedim ve son birkaç gündür ilk defa kalbimin ağzıma geldiğini hissederek elini sımsıkı kavradım. "Sanıyorum, bu annenin arabası!"

"Bu o! Bu o! Benim için geri geldi!" Elimi bıraktı ve arabaya doğru koşmaya başladı.

ON ÜÇ

Bekle! Arabalara dikkat et! Küçük Lloyd, ben gelene dek sakın o caddeyi geçme!” Arkasından koşarcasına gittim, aceleyle karşıdan karşıya geçerek evimin önündeki kaldırıma geldim ve verandaya çıktım. Bu kadına onunla ilgili düşündüklerimi söylemek için kalbim adeta koşuya çıkmıştı. Onu küçük düşürmeyi tasarlamıştım, ancak bunu yapabilecek fırsatı elde edemedim.

Mor salkımın arkasında, sallanan koltuğumda Hazel Marie Puckett’la hiçbir alakası olmayan bir adam oturuyordu.

Adamın görünmesiyle Küçük Lloyd’un adımları yavaşladı ben de durdum. Güçlü kuvvetli, boyu pek uzun olmayan ama duvar gibi cüsseli bir adamdı. Saçları kaşlarından daha koyu renteydi; dikkatlice tıraş edilmiş keçi sakalı bir pomadla veya jelle sıvanmıştı. Briyantin, jöle ya da bu türden bir şeyle saçları kaygan ve parlak hale getirilmişti. Alnına bir bukle düşüyordu. Grimtırak yeşil bir takım, beyaz bir gömlek giymiş, yeşil-kestane renkli bir kravat takmıştı. Ve ayağında beyaz çoraplar vardı; Tanrı korusun! Sağ kolunun içine doğru dönmüş iri altın bir saat ve orta parmaklarının her birinde kalın altın bir yüzük vardı. Yumuşak

deri kapaklı, kenarları yaldızlı sayfalardan oluşan bir İncil'i sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı. Vaiz ya da o tür bir şey -şu üçkâğıtçılardan- olduğunu düşünmüştüm, ağzını açmadan önce.

Verandaya adım attığımız anda, bizi karşılamak üzere gülümseyerek ayağa kalktı. Küçük Lloyd bana iyice sokuldu.

Adam, benim saygı gösterisi olarak tanımlayabileceğim şekilde eğilerek, büyük bir ciddiyet içerisinde, "Bayan Springer," dedi. "Yeğenimin Hazel Marie Puckett'in, utanç verici davranışları nedeniyle en içten özürlerimi ifade etmek üzere buradayım. Tanrı'ya şükürler olsun, bütün Puckett ailesi adına yüce Hristiyan yardımseverliğinizden ötürü size minnettarlığımı sunmaya gelmiş bulunuyorum. Ben dahil hepimiz Junior'u aldığınız ve ona ilgi gösterdiğiniz için sonsuza dek size borçlu kalacağız. Onu şiddetle özleyen ailesine ve sevdiklerinin bulunduğu yere geri götürmek ve üzerinizdeki bu ağır yükü almak üzere gelmiş bulunmaktayım."

Pekâlâ, şükürler olsun diye düşündüm ve beklenmedik kurtarıcıma gülümsemekten kendimi alıkoyamadım.

"İzin verin bana Madam," diye ben cevaplayamadan devam etti. "İzin verin kendimi size tanıtayım. Beni WCHR televizyon kanalında her Salı akşamı dokuzla on arasında yayınlanan *Alevi Beslemek* programından hatırlarsınız, Tanrı'nın desteği ile Kuzey Batı Carolina ve eyaletin yukarısındaki binlerce Hristiyan'ın evine uzanan bir program bu."

Başımı salladım ve fazla televizyon seyretmediğimi mırıldandım. Beni potansiyel bir izleyici ve katılımcı olarak bir yerden hatırlamış gibi güldü. "Ben Papaz Vernon Puckett, bilinen adımla Birader Vern, bana bu şekilde hitap etmeniz benim için bir onurdur."

Uzattığı, elini sıkarken, terli olduğunu fark ettim. Hâlâ çok sıcaktı.

"Şöyle oturun, Bay Puckett," dedim "ve bize bu oğlanın annesinin nerelerde olduğunu anlatın."

"Annesi Raleigh'de," diyerek, iç geçirdi ve kalın bacaklarını

uzatarak sallanan koltuğa oturdu. Genellikle bir erkeğin ayrıntılarına bu denli dikkat etmem, ama polyester bacaklarını sardığı için bu açıkça görülebiliyordu. Yüzünü kurulamak için cebinden büyük bir mendil çıkardı. “Size şunu söyleyeyim, bu kız bütün biz Puckett’lar için tam bir baş belası oldu ve eminim size nedenini açıklamama hiç gerek yok. Bayan Springer.” Gözlerinde delici bir ifadeyle bana baktı. Yeğenin Wesley Lloyd’la olan ilişkisinden haberdar olduğunu ima ediyordu. “Şimdi, siz bilmiyor olabilirsiniz, ama Tanrı’nın bana vermiş olduğu görev, beni bu eyalette ve tabii ki diğerlerinde de hizmet etmeye çekiyor. California eyaletinde bulundum, aylarca kaldım. Bayan Springer, bugüne kadar görmüş olduğum yerler içerisinde, Tanrı’nın sözlerinin en fazla hatırlatılması gereken yer California’dır. Ne zaman çağrılısam giderim, Tanrı’ya şükürler olsun, hep işim oluyor. Bu vesileyle önümüzdeki hafta Bethany Crossroads’a çağırıldım ve burası da tam Raleigh’in yakınında. Tanrı öyle istedi. Bayan Springer, daha iki gün olmadı; Hazel Marie bizi aradı ve yolu düşen olursa birimizin Junior’u ona getirmesini istedi.” Üzüm gibi kara gözlerini Küçük Lloyd’a çevirip, “Annemi görmek istiyor musun evlat?” diye sordu.

“Evet, efendim,” diye cevapladı Küçük Lloyd. Yanımda durdu, eliyle benim oturduğum koltuğun kolunu sımsıkı tutuyordu. Hiç şüphesiz heyecanlı ve mutluydu.

“Pekâlâ, o halde,” dedi Birader Vern eski İncil’i dizine vurarak, “buraya getirdiğin eşyaları al, yolumuza gidelim. Tanrı’nın izniyle gece olmadan oraya gitmeliyiz. Sabah erkenden bir televizyon programı için orada olmam gerekiyor. Horozlar ötmeden orada olmalıyım!” Başını geriye atıp takma dişlerle dolu kocaman ağzının içini bana göstererek bir kakhaha attı. Adamı fazla önemsememiştım. Bana göre fazla yapaydı ve hareketleri daha önce prova edilmiş gibiydi. Televizyon-tecrübesi olduğunu öğrenince oyuncu bir yanı olabileceğini düşündüm. Birçok papaz gibi.

Küçük Lloyd tereddüt içinde benim koltuğumun yanında ayakta duruyordu. Çocuğu anlayamamıştım. Bu ikimizin dualarına da

bir cevaptı, onun için annesine ulaşmanın yolu, benim için de düştüğüm kötü durumdan kurtulma imkânı.

“Hadi, evlat,” dedim. “Hadi sana verdiğim her şeyi bavuluna doldur, yeni giysilerini de. Bunların sende kalmasını istiyorum. Annen seni aldırma istemiş ve sanırım seni görebilmek için sabırsızlanıyor.”

“Benim için Memur Bates’e hoşça kal der misiniz?” diye sordu amcasına bir göz atarak -büyük amcasına.

“Elbette derim,” diyerek ona güvence verdim. “Sen kasabaya geri döndüğünde gelip seni görmek isteyecektir.”

Bana gülümseyerek baktı ve doğruca evin içine daldı. Merdivenlerden paldır küldür yukarı çıktığını duyuyordum. Arkama yaslandım ve çocuğu geri aldıkları için minnettarlık hissettim. Tam o anda adamın çocuğun arkasından kaşları çatık bir şekilde baktığını ve yüzündeki geniş gülümsemenin kaybolduğunu gördüm.

“Bay Puckett-”

“Uh, uh, uh,” diye beni uyarır gibi parmağını salladı.

“O halde, Birader Vern,” dedim. “Umarım yeğeninize benim adıma bir parça akıl verirsiniz. Daha önce hiç kimsenin kendi çocuğunu yabancılara bıraktığını duymamıştım. Özellikle de bu tür koşullarda, sizin de belirtmiş olduğunuz gibi.”

“Tabii ki onu uyaracağım,” dedi. Papaz okulundaki bütün rahiplerin öğrendikleri şekilde, güven telkin ederek öne doğru eğildi. Ağır bir misk kolonyası kokusu aldım ve kravatının tam ortasındaki mücevherin parlak ışıltısını fark ettim. Pırlanta mı? Elmas mı? Eminim değildi. O sözlerine devam ederken ben arkama yaslandım. “Birkaç yıl önce yeğenimin nasıl yaşadığını öğrendiğim zaman ne kadar derinden etkilendiğimi size ifade etmekten çekinmiyorum. Bu durum için çok dua ettim, bu konuda Tanrı’ya ne kadar yakardığımı size anlatamam. Onunla konuştum onu bir müddet alıkoydum ama hiçbirisi hiçbir işe yaramadı. Ve Bayan Springer, sizi tanımıyor olmama rağmen, sizin için de dua ettim.”

“Aslında itiraf etmeliyim ki...” dedim tüm kızgınlığıma rağmen etkilenmişim.

“Evet, bu kız tarif edilemeyecek bazı ıstıraplara neden oldu, ancak şunu biliyorum ki o bu çocuğu seviyor ve bir annenin sevgisi en büyük günahların dahi üstesinden gelir, Tanrı’ya şükür.”

“Belki de. Ben düşündüm ki, Küçük Lloyd’la siz yiyecek hiçbir şeyiniz olmadan bu uzun yolculuğa çıkamazsınız. Size bir şeyler ikram edebilmek için birkaç dakikanızı rica edeceğim. Bu arada çocuğun işinin neden bu kadar uzun sürdüğüne bakayım.” Mutfağa gitmek için kalktım, fakat o benden daha atik davranmıştı.

“Gerek yok madam, hiç gerek yok. Yolda Burger King’de durmayı planlıyorum. Giderken yeriz, Tanrı’ya insanlara sağladığı kolaylıklardan ötürü şükürler olsun. Gerçekten zamanım çok kısıtlı ve Hazel Marie bizi merakla bekliyor. Ayrıca teklifiniz için teşekkürler Tanrı sizden razı olsun.”

Biraz sonra, Küçük Lloyd bir elinde bavulu, diğerinde de blazer ceketıyla verandaya geldi. Gözlükleri burnunun üzerine düşmüştü, gözlüklerin üzerinden afallamış ve sersemleşmiş bir halde bakıyordu. Çocuk bu kalın camlar olmaksızın kör olsa gerekti. Eğer daha uzun müddet kalsaydı, çocuğu daha iyi bir gözlük almayı planlıyordum. Fakat en azından iyi bir saç tıraşıyla ayrılıyordu.

“Eh, Küçük Lloyd seni özleyeceğiz,” dedim, yalan söylediğim için Tanrı’nın beni bağışlayacağını umarak. Fakat bu yalandan başka ne söyleyebilirdim ki? “Yarın Lillian geldiğinde çok üzülecek. Ve Memur Bates de arkadaki lastik salıncakla ne yapacağını bilemeyecek. Umarım bizi ziyarete gelirsin.” Bir kerelik yalanın bir zararı olmazdı.

Başını öne eğdi ağlamamak için kendisini zor tutarak, “Evet, efendim,” diye homurdandı. Onun o perişan yüzü, içimde ansızın yüreğimi sızlatan bir acıma duygusu yarattı. Onu o kadar önemsedığım için değil, anlıyor musunuz, sadece annesinin ona nasıl bakacağını bilemediğimden. Ona bakmayı ne kadar istemesem de, burada üzerime kesin bir sorumluluk düşüyordu.

“Biliyor musunuz, Mr. Puckett, annesinin doğrudan bunu yapmayı istediğini duyana dek ona bakmak niyetindeyim,” dedim. Ama attığı sert bakış üzerine, “Sizin ona bakamayacağınızdan değil tabii ki,” diye ekledim. “Ayrıca siz de çok meşgulsünüz, televizyon şovlarınız yeniden doğuş ayınlarınız falan; ayrıca eğer annesiyle bağlantı kuramazsanız ne olacak? Çocuğu bütün şehir turunuz boyunca yanınızda sürükleyemezsiniz, onu gece yarılarna kadar ayakta tutarak fast-food hamburgerlerle besleyerek ve... daha neler bilemiyorum. Evet, yani sanırım çocuk burada kalmalı.”

Küçük Lloyd’un kararsız bakışlarını ve Birader Vern’in bana dik dik baktığını görerek, gözümü birinden diğerine çevirdim.

Birader Vern, “Oh, hayır, böyle olamaz.” diyerek elini trafiği durdurur gibi havaya kaldırdı. “Özür dilerim Bayan Springer. Bu kadar sert konuşmak istememiştim. Fakat, görüyorsunuz ki, bu çocuğu almak üzere annesi tarafından gönderildim. Ona söz verdim ve...” Durdu, başını salladı ve ancak görülebilecek kadar gözlerini kısarak “Size gerçeği söyleyeceğim, Bayan Springer, bu kadınla ters düşmeyi asla istemezsiniz. Onun ne yapacağı belli olmaz ve inanın bunu bilmek istemezsiniz.”

“O halde, eğer siz böyle diyorsanız,” dedim, bir yandan da altı üstüne getirilen evimi düşünüyordum. Fakat bunu bayan Puckett yapmış olamazdı. O Raleigh’de değil miydi ki? “Açıkçası ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun Küçük Lloyd?”

“O annesiyle birlikte olmak istiyor,” diye onun yerine cevap verdi Birader Vern. “İstemiyor musun, evlat?”

“Evet, efendim-”

“Bu nazik hanımefendiye teşekkür et, sonra da yolumuza gidelim.” Birader Vern terli yüzüyle oturduğu yerden fırladı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Onun gibi göbekli birisine hiç de uygun olmayan kruvaze bir ceket giymişti. İncilini kolunun altına sokup doğruca merdivenlerden aşağı yürüdü. Gitmeye hazır-
dı.

“Her şeyini aldığından emin misin?” diye sordum çocuğa.

“Boya kitabını ve renkli kalemlerini? Yolculuk sırasında okuyacağın bir kitap?”

“Evet, efendim her şeyimi aldım.” Başını kaldırarak gözlerini bana çevirdi, kaşlarını çatıp gözlerimin içine aynen Wesley Lloyd’un baktığı gibi baktı. Günlerdir benim evimin içinde yaşayan içine kapanık çocuk değildi sanki.

“Pekâlâ, başka ?”

“Her şeyim çantamın içinde,” dedi. Kaşlarını çatarak ve kısarak, göz kapaklarını kırıştıtarak ben onunla ilgili bir şeylerin yolunda olmadığını düşünene dek bana bakmaya devam etti. Daha sonra beni hem şaşırtarak hem de utandırarak, “Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Çıkan sorunlar ve her şey için özür dilerim.”

“Neden,” diye kekeledim. “Bir sorun yoktu ki. Bizimle olman güzeldi.” Ve bu kez Tanrı’nın üzerime bir yıldırım düşürmesini beklerken, söylediklerimin doğru olduğunu fark ettim.

Birader Vernon Puckett bavulu aldı ve Küçük Lloyd’u sert bir el hareketiyle merdivenlerden aşağı iterek arabaya götürdü. Onların gidişini izlerken ağır bir yükten kurtulmanın verdiği ferahlığı bekliyor ve bir daha bunları yaşamayacağımı düşünerek orada duruyordum. Araba egzozdan dışarı kara bir duman çıkararak büyük bir gürültüyle çalışmaya başladı.

“Aman Tanrım!” diye çığlık attım, dalgınlığımı karşısında hayrete düşerek. Bir hafta önce Puckett denen kadının yolcu koltuğuna zorla oturduğu araba tıpkı bunun gibi bir arabaydı. O arabayı kullanan kimdi? Birader Vern bu işin içinde miydi?

“Bekle!” diye basamaklardan aşağıya inerken el sallayarak bağırdım. Araba gürültülü bir şekilde gidiyor, Küçük Lloyd yan camdan bana bakıyordu. Sağa Lincoln Caddesi’ne doğru döndüler ve gözden yok oldular. Siyah duman peşlerinden sürüklenerek her yeri kaplamıştı.

Eve varmadan, korkunç bir gürültü kafamda yankılanarak boş caddeyi doldurdu. Sesin nereden geldiğini anlayabilmek için et-

rafa baktım. Daha sonra dev lastikleri üzerinde, yoldan üzerime doğru gelen siyah bir pikap gördüm. Aman Tanrım, dedim kendi kendime; bu beni geçen gece takip eden kamyonun ta kendisi ya da ikiziydi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başladı. Tepesinde aynı sarı ışıklar, aynı siyah camlar ve devasa lastikler. Benim on adım uzağımdayken, kapısının üzerinde turuncu boyalı resmi gördüm. Ürkmüş bir şekilde gidişini seyrettim. Yavaş yavaş giderken bile gürültüsü beni sağır etmek için yeterliydi. Onun sağa Lincoln'e sapışını izledim, motorunun o berbat sesinin gök gürültüsü gibi uzaklaştığını duydum.

Hemen verandaya gittim ve olanlar yüzünden tir tir titreyerek mor salkımın arkasındaki koltuğuma gizlendim. Oraya oturup içim Küçük Lloyd için endişe dolu, boş caddeye baktım. Belki o kamyon beni değil de onu takip ediyor diye düşünüyordum.

Basamakların üzerine bir fiske egzoz dumanı kalmıştı. Bense son zamanlarda büyük bir kayıp ve matem yaşamış olmama rağmen, ilk kez kendimi hiç olmadığım kadar yalnız ve terk edilmiş hissediyordum.

ON DÖRT

Günün ilerleyen saatlerinde gazete okumaya çalıştım. Benim yaşımdaki insanlara hitap etmesi beklenen, ama hiç ilgimi çekmeyen “50 Yaş’ın Üstü” başlıklı bölümü dahi okumaya çalıştım. Önümdeki uzun pazar öğleden sonrasını geçirmeye çalışıyordum. Hava hâlâ sıcak, ev ise sessizdi. Bundan sonrası ne yapacağımı merak edecek kadar yalnızdım. Boğazım sıkılıyor gibiydi. Çocuk aklıma geldikçe daha da kötü oluyordum ve bu kabul etmek istediğimden daha sık oluyordu. Neredeydi, ne yapıyordu ve onu neden bu kadar önemsiyordum?

Aslında önemsemiyor olduğumu kendime hatırlatıp duruyordum. Bir ara bana sorun olmuştu, ama o artık benim sorunum değildi. Gazeteyi katladım, sonra kollarımı kavuşturdum ve boş odaya göz gezdirdim. Belki de mor kadife kumaşları daha açık renkli bir kumaşla değiştirmeliydim, belki de mobilyaları tekrar kaplatmalıydim. Belki de yeni bir dekorasyon projesi aklıma son zamanlarda karşılaştığım sorunlardan uzaklaştırabilirdi. Belki de uzaklaştırmazdı.

Ön kapının çalındığını duyduğumda çok sevindim. Saat dörde geliyordu; kapıda Sam’i gördüğümde daha da memnun oldum.

“İçeri gel, Sam,” dedim, camlı kapıyı açarken. “Sorunlarımın bitmiş olmasına çok sevineceğinden eminim.”

“Bunu nasıl becerdin Julia?” Şöminenin yanındaki Viktorya tarzı koltuklardan birine oturdu. Tanıdık vücudu odayı ve yalnız bir öğleden sonrasını dolduruyor gibiydi. Saçlarının nasıl ağardığını ve mavi gözleriyle nasıl bir kontrast yarattığını fark ettim.

Şapkasını aldım ve mermer üstlü çekmecenin kutunun üstüne koydum, sonra divana oturdum. “Amcası, ya da annesinin amcası sanırım, kiliseden döndüğümüzde bizi bekliyordu. Hazel Marie’yle konuşmuş. Kadın Küçük Lloyd’u Raleigh’e getirmesini istemiş. Onu barındırabileceği bir yer bulmuş sanırım. Yarım ya da bire çeyrek kala gibi ayrıldılar. Şu anda bayağı yol almış olmalılar.”

Cocuğun şu an nerede olabileceğini düşünerek saatime baktım. Ayrıldıkları sırada arabanın camından bakan yüzünü hafızamdan silip atamıyordum; bir de ayrılmadan önce kaşlarını çatışını.

Sam, “O takdirde sorunların hallolmuş demektir.” dedi. Duraksadı ve yüzümü inceledi, benim aklımı okuyordu sanki. Daha sonra devam etti. “Peki neden sevinmiş görünmüyorsun?”

“Aslında, mesele şu,” dedim, elbisemin bir düğmesiyle oynayarak. “Gitmesi hakkında başka türlü düşünmeye başladım. Küçük Lloyd da çok istekli görünmüyordu. Onun gitmesi beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, bunu o anda fark etmedim. Yani, annesini görmek istiyordu, bunu biliyorum. Fakat davranışında tuhaf olan bir şeyler vardı, şimdi düşünmeye vaktim olduğunda bakıyorum da, bu meselede beni endişelendiren bir şeyler var. Ayrıca, şunu da kabul etmeliyim ki, Birader Vern’i sorgulayacak kadar zeki davranmadım. En başta da o arabayı.”

“Neden baştan anlatmıyorsun,” dedi Sam, “Birader Vern kim ve seni araba konusunda endişelendiren şey nedir?”

Ona anlatmaya başladım ve detaylara girdikçe, çocuğun hiç tanımadığım bir adamla birlikte gitmesine izin vermekle ne büyük bir hata yaptığımı fark ettim.

“Fakat çocuk onu tanıyordu değil mi?” diye sordu Sam.

“Evet, tanıyordu. Yalnızca onu sevmiyormuş gibi görünüyor-
du, tabii yanılıyor da olabilirim. Ne yapmam gerekiyordu Sam?”
dedim odada dolaşıp dururken. “Puckett adlı kadının nerede bu-
lunduğunu bulmam gerekirdi. Böylece onu arayabilir ve çocuğun
oraya sağ salim ulaştığından emin olabilirdim. Evet, *yapmam ge-
reken* şey buydu. Şimdi onların ya da Birader Vern’in nerede bu-
lunduğunu öğrenmeme imkân yok. Oysa benim tek düşündüğüm
Wesley Lloyd’un çocuğunu evimden ve hayatımdan çıkarmaktı.
Son derece bencilce davrandım.”

106

“Kendine karşı çok katı davranıyorsun, Julia. Sen o çocuğa
bakmaya taliptin—”

“Evet, fakat *istemiyordum*. Bir şeyi hukuki olarak yapmakla
isteyerek yapmak arasındaki fark bu işte. Yüreğinin yaklaşımı
önemli olan, Sam, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun,” de-
dim derin bir nefes alarak, “Ve sana o korkunç kamyondan da
söz etmeliyim.”

Konuşmamı bitirdiğimde Sam alt-üst olmuştu, ayağa kalktı ve
ellerini omuzlarıma koyarak beni durdurdu. “Julia, gecenin o sa-
atinde hangi nedenle şehir dışında araba kullanıyordun?”

“Çünkü araba kullanmak istemiştım,” diye çabucak cevap ver-
dim. “Sam Murdoch beni dinle! Wesley Lloyd hayatım boyunca
bana hep on yaşıdaymışım gibi davrandı ve bana bundan sonra
ne sen ne başkası, hiç kimse böyle davranamayacak.”

Ellerini çekti. “Haklısın, özür dilerim. Ben yalnızca senin için
endişeleniyorum, Julia. Bana bunun için müsaade eder misin?”

Bir an bunu düşünmeye çalıştım, sonra başımı salladım ve
dedim ki, “Peki, endişelenebilirsin, fakat benim aklıma da biraz
olsun güven.”

Wesley Lloyd böyle bir durumda bana zaten güvendiğini söy-
lerdi, fakat Sam gülümsedi ve dedi ki, “Ben sana senin tahmin
ettiğinden çok daha fazla güveniyorum Julia.”

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden konuyu de-
ğiştirdim. “Bu çocuk hakkında ne yapmalıyız?”

“Öncelikle, onu elinden alırlar diye, sosyal kurumlardan çekinmene gerek olmadığına göre, Bates’ten Bayan Puckett’ın yerinin tespit edilmesi için Raleigh polisi ile bağlantı kurmasını rica edelim. Onlar çocuğun orada bulunduğunu ve iyi bakıldığını teyit edebilirler. Böyle de şüphelerinden kurtulmuş olursun.”

“Güzel, o zaman bunu yapalım. Bates gece geç saate kadar çalışmıştı, fakat bu saatte kalkmış olmalı. Şimdi mutfağa gidelim ve ona bir fincan kahve hazırlayayım. Yiyecek bir şeyler de isteyecektir. Akşam yemeği olarak yumurta ister misin?”

Sam, “Zahmet olmazsa,” diyerek koridorda arkamdan geldi. “Julia ben senin yemek pişirmeyi bildiğini bilmiyordum.”

“Tanrı aşkına, herkes yumurta pişirebilir” dedim, ama gerçeği sorarsanız yemek pişirmekten pek de anlamıyordum. Ve hiç öğrenmeye niyetlenmemiştim.

107

Uykusuz bir gece daha geçirdim. Sam’in önerisine ve Bates’in, Hazel Marie’nin nerede olduğuna dair resmi bir araştırma yapma konusundaki isteğine rağmen rahatlamamıştım. Şerif de garajdaki ve duvarlardaki kanlarla ilgili olarak sorgulamak için, onu bulmak istediğini bize bildirmişti. Bates, Küçük Lloyd’un gittiğini öğrendiğinde hiç de sevinmemişti. Yüzünde hayal kırıklığı ve endişe görmüştüm. Tepkisi bana büyük bir acı verdi.

“O çocuğu özleyeceğim,” dedi.

Bunu bir eleştiri olarak aldım ve cevabı yapıştırdım, “Ben özlemeyeceğim. Bütün gün boyunca o gayri meşru çocuk ayağımın altında dolaştığında kendimi nasıl hissettiğimi zannediyorsun?”

Gözlerim sulandı ve Sam, “Haydi Julia,” dedi.

Bu fazla işe yaramadı, çünkü gitmesine izin vermiş olmak benim ihmalimdi. Bunu onlar da biliyordu, ben biliyordum. Fakat kendi akrabası çıkıp onun üzerinde hak iddia edince ne yapabilirdim ki? Sonradan olayların anlaşıldığı kadarıyla pek çok şey yapılabilirdi. İlk olarak Memur Bates’i kaldırabilirdim. İkinci olarak Birader Vern’i sorgulayabilirdim. Bana kadının adresini ver-

mesini rica edebilirdim, hatta talep edebilirdim. Küçük Lloyd'la birlikte üst kata çıkıp onunla birlikte gitmek istediğinden emin olabiliyordum.

Oh, yapabileceğim çok fazla şey vardı; yapmış olmam gereken çok fazla şey vardı ve şimdi ben bunu kabullenmek durumundayım. Gecenin bir yarısında uyandım ve koridorun öbür ucundaki Küçük Lloyd'un odasına gittim. Boş yatak evin ne kadar boş olduğunu ve aslında hayatımın ne kadar boş olduğunu fark etmeme neden oldu.

Birkaç milyon dolardan başka bir şeyi olmayan bencil bir kadındım yalnızca. Kocam yoktu, çocuklarım yoktu, sahip olduklarım dışında ümit edebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Çek yazıp durmak ya da bir şeyler almak moralimi düzeltemezdi.

Ağladım. Tüm hayatı boyunca kendinden başka hiçbir şey düşünmemiş yaşlı ve saçları açık maviye dönük beyaz bir kadın olarak, evin tüm ışıkları sönmüş, her yer kapkaranlıkken, Küçük Lloyd'un odasında oturdum, ağladım.

O çocuğu özlediğimden değildi, hiçbir şekilde nedeni bu değildi. O benim için ancak Wesley Lloyd'u hatırlatan bir şeydi ve ben bunu söylemekten nefret ediyordum, ama onu özlemiyordum. Yalnızca onun için endişelendiğimden ve onunla ilgilenmekte sorumsuzca ve ihmalkâr davranmış olmaktan dolayı üzülüyordum. Eğer annesinin yanında güven içinde olduğundan emin olabilseydim, bütün bir haftayı geride bırakıp hayatıma devam edebilirdim. Hatta bir çay partisi düzenleyip kilisede çalışan bütün kadınları davet edebilirdim. Wesley Lloyd öleli bir yıl dahi olmamıştı, ama istediğim takdirde eğlenmemem için hiçbir neden yoktu. Bu olay herkese başımı hâlâ dik tutabildiğimi göstermiş olurdu. Yatağıma döndüm ve aklıma salatalıklı, krem peynirli sandviçleri, peynirli çubukları, pötibör bisküvileri, çiçek sepetlerini, keten peçeteleri getirdim. Bayanlar Pazar Okulu sınıfına ismi verilen Lula Mae Harding'in ölmeden önce son kez düzenlemiş olduğu, herkesin şu ana kadar gördüğü en güzel, en zarif çay partisinden bu yana yaşanmamış şıklıkta bir parti planladım.

Sam o pazartesi sabahı Lillian'la aynı zamanda geldi; birisi ön kapıdan girdi diğeri ise arka kapıdan. Hepimiz mutfakta buluştuk, birlikte kahve içtik ve Lillian'ın yaptığı tostları yedik. Lillian bizimle birlikte sofrada oturmadı çünkü bir keresinde benim arkadaşlarımla arkadaşlık etmesinin uygun olmayacağını söylemişti. Buna aldırış etmedim, ne de olsa Sam benim arkadaşım sayılmazdı, ancak Bates görevden döndüğünde ona güzel bir kahvaltı hazırlarken fırının etrafında oyalandı. Bir yandan da bizi dinliyordu, düşüncelerini yüzündeki ifadeden anlamak mümkündü. Kendisinin "Küçük Lloyd'un amcası olduğunu iddia eden biri-siyle" gitmesine izin vermiş olmamdan hiç memnun değildi.

"Bunu neden yaptınız Bayan Julia?" diye sordu. "O çocuğun bakıma ihtiyacı var, onun herhangi bir serseriyle gitmesine izin vermemeliydiniz."

"Adam onun annesinin amcasıydı, herhangi birisi, herhangi bir serseri değildi. Şimdi kalkıp da çocuğun annesinin umursamazlığı ve dikkatsizliği için beni suçlama," dedim.

"Bu gülünç bir mazeret," diye cevap verdi.

Sam kahvesini karıştırdı, daha sonra uzandı ve elini benim elimin üstüne koydu. "Bu sabah gittim ve Şerif Frady ile konuştum. Ona konuyu anlattım. Seninle çocuk arasında ne gibi bir ilişki olduğu konusunda ilgilendiğini tahmin edersin. Sonra teğmeni aradı ve durumu ona tekrar anlatmak zorunda kaldım. Teğmen zehir gibi. Bu konuyu Coleman'ın çocuğun evinde bulduğu kanla birlikte değerlendirdi."

"Memur Bates'in bu konuyu çoktan rapor etmiş olacağını düşünmüştüm," dedim, Memur Bates'in bu konuda gösterdiği duyarlılık ve sadakat beni etkilemişti.

"Coleman çocuğun seninle kaldığını ve üçünüzün çocuğun evini görmek için gittiğinizi anlatmış. Puckett adlı kadının seni tanıdığını ve senin o çocuğa bakmana birlikte karar verdiğinizi düşünmelerini sağlamış. Sosyal hizmetler kurumunu bu konudan uzak tutmaya çalışıyordu herhalde."

“Umarım bundan dolayı başı derde girmez.”

“Sanmam. Yalnızca kesinlikle emin olduğu şeyleri söyleyebilirdi ve bunu yaptı. Yine de senin, çocuğu bakım evinden uzak tutma konusundaki isteklerine uymaya çalıştı. Ama Julia, onlarla senin konuşman gerekecek. Şu teğmen, adı neydi... Peavey, senin bildiğin her şeyi öğrenmek ve senin bu konu hakkında nelerden şüphelendiğini bilmek istiyor. Bayan Puckett’a kayıp muamelesi yaptı ve beni dinledikten sonra çocuğu da kayıp olarak kabul etmek üzere.”

“Ama o amcasıyla birlikte,” diye karşı çıktım. “Büyük amcası demek istiyorum. Lillian, bana bu şekilde bakmayı kes. Biliyorum, onun gitmesine izin vermemeliydim ama ne yapabiliyordum ki?” Yine ağlamak istiyordum. Ağlamak yerine, boşalmış kahve fincanlarını doldurdum. Bu haksızlıktı. Kendi kocam tarafından ihanete uğramak isteyen ben olmamıştım. Onun ilişkisinden doğan bir piçin kapıma gelmesini de istememiştim, ve Tanrı biliyor ki her konuda suçlanmak da istememiştim.

“Kimse seni suçlamıyor Julia,” dedi Sam, aklımdan geçenleri okumuştı yine. “Bak sana ne söyleyeceğim, yarın benimle balığa gelmeye ne dersin?”

Lillian gülmeye başlamıştı, dönüp ona baktım. “Evet, kendimi seninle balık avlarken görebiliyorum Sam Murdoch. Birincisi hayatımda hiç balık avlamadım ve ikinci olarak, bu kasabanın konuşacak yeteri kadar konusu yoksa, bu onlara yeterince dedi-kodu sağlamış olur.”

“Bu senin için iyi olurdu Julia, kasabadakiler bu konuda konuşmalar da kim aldırır ki? Erkekler benim yerimde olmak isterler, kadınlar da kasabanın en yakışıklı erkeği ile çıktığın için seni kıskanırlar.”

Lillian yüksek sesle güldü. “Daha önce hiçbir balıkçının böyle konuştuğunu duymamıştım.”

“İkiniz de susar mısınız,” dedim; yüzüm kızarmıştı. “Senin dışında endişelenecek yeteri kadar konum var zaten, Sam Murdoch.”

“Ah, Julia,” dedi Sam, kafasını yana çevirip sesini incelterek. “Senin için endişelenecek bir konu olmak istemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum, eğer izin verirsen. Birkaç saatliğine göle gitmek hayatında pek çok şeyi değiştirebilirdi. Bunu sen de seveceksin, sana söz veriyorum.”

“Hayır, bu kadar yeter,” dedim, ona bakmadan. “Sen istiyor-
san vaktini harcayabilirsin, fakat benim yapmam gereken şeyler var.”

“Onu dinlemelisiniz Bayan Julia,” dedi Lillian. “Gördüğüm kadarıyla kapınızı çok fazla erkek çalmıyor. Özellikle de Bay Sam gibileri.”

“Devam et, Lillian,” dedi Sam gülümseyerek. “Ona hayatında tanıyabileceği en iyi erkeğin parmakları arasından kayıp gitmesine izin verdiğini söyle.”

“Bu doğru,” diye onayladı Lillian ve beni uyarmak istercesine, yüzüme uzun uzun baktı.

“Konu kapanmıştır,” dedim, bu alaycı tartışmalardan yorulmuşum. Bir de bunu kaldırabilecek halde değildim.

Bates’in arabasının sesini duydum, arka kapıdan girdiğini görünce çok memnun oldum. Yorgun görünüyordu, ama konuşmayı belki daha akli başında bir konuya yöneltebilirdi. Lillian’la Sam onu karşıladılar; Sam onun için bir sandalye çekti ve Lillian hemen ona kahve getirdi.

“Sosis üzerine iki yumurta kırıyorum. İyi mi?” diye sordu.

Bates, “Harika olur,” dedi ve çok kötü nezle olmuş bir adamın sesinin yükseldiği telsizini kapatmak için arkasına döndü. “Ne geceydi,” diye devam etti, “bittiği için çok mutluyum.”

“Çok fazla telefon mu geldi?” diye sordu Sam.

“Tanrım! Evet. Motor Inn’de bir soygun; Mercer Sokağı’nda üç kavga, ülkenin her yanında böyle olaylar var. Sonra bir Alzheimer hastası bakımevinde kaçtı. Köpekleri ve arama polislerini yola çıkardık, ama sonunda bulduk. Bitmek bilmedi.”

Lillian yumurtaları çevirirken, “Sizin ihtiyacınız olan şey kü-

çük bir sevgili,” dedikten sonra o kadar yüksek sesle güldü ki, yumurtaları kırmasından korktum.

Memur Bates de güldü ve dedi ki, “Buna sahip olmadığımı düşündüren şey ne?”

Lillian, neşeyle bağırarak bir erkeğin bir sevgilisi olup olmadığını anlayabildiğini ve onun son kategoride yer aldığını söyledi. Sam onlarla birlikte gülerek orada oturmaya devam etti. Bana göre bu konuşma biraz fazla açık saçıktı, ne de olsa burası benim mutfağımdı.

“Küçük Lloyd ya da annesi hakkında herhangi bir şey var mı?” diye sordum, herkes tekrar ciddileşti.

112

“Hiçbir şey yok,” dedi Memur Bates. Sonra bütün gece sanki hiçbir şey yememiş gibi -ki büyük olasılıkla yememişti- kahvaltısına devam etti. “Arabanın tanımını verdik ve şehirdeki görevlilere bu arabayı aramalarını bildirdik, fakat henüz bir şey yok. Raleigh polisi, sabah olur olmaz Puckett denen kadının nereye kayıtlı olduğunu bulabilmek için şehirdeki tüm güzellik okullarını araştırarak. Bunun dışında yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Ah, evet, teğmen Peavey bugün bir ara Benson’ın yerine gidecek ve Puckett’in ailesini sorgulayacak. Onların zaten tanıyor; farklı dönemlerde tutuklamış. Eğer onlardan bir şeyler bilen varsa, bunu kesinlikle ortaya çıkarır. Lillian, eğer senin için çok zor olmaya-caksa, bir tane daha yumurta yiyebilirim.”

Lillian, yaptığı yemekler beğenildiği her zaman yaptığı gibi, neşeyle, “Memnuniyetle,” dedi. Bates’in bir önceki gece ben pişirdiğim zaman da dört yumurta yediğini ona söylemedim.

Sonunda Bates önündeki tabağı boşaltarak ileri ittikten ve Lillian’a -dürüst olmak gerekirse- hak ettiğinden fazla övgüler yağdırdıktan sonra derin bir nefes aldı.

“Bayan Julia,” dedi, “Şerif Frady bu sabah buraya gelip size Küçük Lloyd ve annesi hakkında sorular soracak. Ona her şeyi anlatırsanız çok iyi olur.”

“Sam beni bu konuda zaten ikaz etti,” dedim ona. “Ve ben de

zaten anlatılmadık hiçbir şey bırakmamayı düşünüyorum. Ben de o çocuğun bulunmasını istiyorum, böylece artık endişelenmekten kurtulmuş olurum ve biraz uyuyabilirim. Size yine de şunu söyleyeyim, Küçük Lloyd'un kocamın oğlu olduğunu saklamadığım için de mutluyum. Eğer bunu saklamış olsaydım çok kötü olurdu, çünkü zaten açıklamak durumunda kalacaktım. Görüyor musun Lillian? Bazen ben de ne yaptığımı biliyorum.”

“Bazen,” diye onayladı.

Ön tarafta bir arabanın kapılarının kapandığını duydum ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oldu. Daha önce hiçbir zaman sorgulanmamıştım ve bunu pek de istemiyordum doğrusu. Earl Frady çok da sert değildi, ama öyle görünüyordu. Karısının ara sıra çılgınlık yaptığını ve hapse girmekten kurtulmasının tek nedeninin Frady'in memurlarından hiçbirinin onu tutuklamak istememesi olduğunu biliyordum.

Sam yanımda durdu ve “Hadi gel Julia, onları içeri alalım,” dedi.

Dahasıra Memur Bates ayağa kalktı; Lillian da o sırada elinde olan bulaşık bezini katladı ve Sam'le bana katılmak için yanıma geldi. Dördümüz birlikte şerifi karşılamak için oturma odasına gittik.

ON BEŞ

Earl Frady’i Abbot Kasabasında şerif olduğundan bu yana on sekiz yıldır tanıyordum ve o, kahverengi polyester takımı, siyah, sivri uçlu ayakkabıları ile hâlâ orta halli bir dükkân sahibi görünümündeydi. Kapıya geldiğimde yüzünde ani ve endişeli bir gülümseme belirdi. İncecik, tüy gibi saçlarını tepesindeki kel noktanın üzerine doğru sıvazladı. Arkasında duran iri yarı, üniformalı adamın omzuna geliyordu boyu.

Onlara cam kapıyı açtım. Memur Bates beni Teğmen Wayne Peavey ile tanıştırdı. Odada hepimize yukardan bakarak beni tedirgin eden bu kocaman adam, üzerinde silüetim görünen koyu renk gözlüklerinin ardında kendini hiçbir şekilde ele vermiyordu. Gülümsediğinde yüzünü iki parçaya ayıracakmış gibi görünen ince, sert ifadeli bir ağzı vardı.

Hiçbirimizin Earl Frady ile tanıştırılmasına gerek yoktu; saat gibi düzenli bir şekilde her dört yılda bir seçiliyordu. Seçilmesinin nedeni hukuk uygulamaları hakkında çok şey bilmesi değil, ülke politikasını ve politikacıları çok iyi tanımasıydı. Yanında barışı ve huzuru sağlayabilecek, profesyonel, eğitilmiş ve deneyimli memurlar çalıştıracak kadar da akıllıydı. Ayrıca, onlara so-

rumluluk verip işleri kendilerinin halletmesine izin verecek bir anlayışa da sahipti. Bu onun görevini sürdürmesi için yeterli bir gerekçeydi zaten.

Yalnızca gazetelerde haber olabilecekse ya da gerçekten önemli birisi bir suça bulaşmışsa ortaya çıkardı.

Lillian dışında hepimiz oturduk, o da yemek odasının iki tarafa açılan kapısına yaslanmıştı. Teğmen Peavey'in arkasına gizlenmişti, fakat ben onu bulduğum yerden görebiliyordum. Memur Bates piyanonun koltuğuna oturdu, Sam de Şerif Frady'nin yanına bir sandalye çekti. Hepimizin gözü Şerifteydi; söze başlamasını bekliyorduk. Ancak onun yerine teğmen boğazını temizleyerek küçük bir not defteri çıkardı. Daha sonra, Hazel Marie Puckett'ı verandamda gördüğüm andan itibaren gelişen olaylar hakkında, beni sorgulamaya başladı.

O her ağzını açtığında Lillian kaşlarını çatıyordu.

Sam en başta, her türlü belirsizliği önlemek için, benim yalnızca işbirliği amacıyla bu soruları yanıtladığımı, eğer şerifin düşündüğü başka bir şey varsa, avukatımın da burada bulunması gerekeceğini bildirdi. Lillian kollarını kavuşturdu ve onaylayarak başını salladı.

“Öyle bir şey yok,” dedi Şerif Frady, bacağına ileri doğru uzatarak. Pantolonunu dizkapağının üzerinde rahatlatmak için çektiyordu. “Cumartesi günü burada yaşanan haneye tecavüz olayına kadar gerçekleşen olaylar dizisini tam olarak öğrenmemiz gerekiyor; her şey tam olarak aydınlanacak şekilde demek istiyorum. Bizim asıl araştırdığımız konu bu ve Bayan Springer kayıp olan bir şey tespit etti mi, öğrenmek istiyoruz.”

“O zaman sorularınızı sorun,” dedi Sam, şerife yan gözle bakarak.

Sam doğuştan demokrattı, ama hangi tarafta olmanın daha avantajlı olacağını bilen Şerif Frady de bir demokrattı. Devam etmesi için teğmene başıyla işaret etti; sonra sandalyesine yaslandı ve bundan sonra gelişecek olayların kendisi ile hiçbir ilgisi yokmuş gibi etrafına bakındı. Gerçekten de ilgisi yoktu.

Teğmen geçen haftadan başlayan olayları bana anlattırarak adım adım bugüne dek getirdi; sürekli not alıyordu. Bir gün önce çocuğun evimden nasıl ayrıldığı ile ilgili detayları anlattım. Birader Vern'i ve arabasını tarif ettikten, Hazel Marie Puckett'ın bildiğim kadarıyla Raleigh'de manikürcü olarak çalıştığını söyledikten sonra defterini kapatıp ayağa kalktı.

Ben ona bakabilmek için boynumu yukarı uzatırken, "Tamam Bayan Springer," dedi. "Garajda neler yaşandığını bilmiyoruz. Komşular kadın ve çocuğun orada yaşadığını söylüyorlar, ancak ikisi de şu an kayıp. Bina sanırım size ait; çocuk da burada sizinle birlikte kalmış. Bu nedenle nereden bakılırsa bakılsın olayların sizinle bir bağlantısı var. Garajda yalnızca kan izlerine değil, bir çift de dişe rastladık. Burada söz konusu olan izlerin bir insana ait olduğunun kesinleşmesi için araştırma sonuçlarının gelmesini bekliyoruz, ancak henüz kime ait olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyoruz."

"Evet, bunu ben de bilmiyorum," dedim.

"Sanırım öyle. Ancak bizim bulduğumuz ipuçları yirmi dört saatten eski değil ve sizin bana söylediklerinize göre cuma günü öğleden sonra nerede olduğunuzu kimse bilmiyor."

"Ama bakın, cuma günü öğleden sonra, bırakın bana ait olduğunu bilmeyi, ben öyle bir evin varlığından bile haberdar değilim. Size etrafta arabayla dolaştığımı söylemiştim. Akşam boyunca, üç saat kadar. Lillian'a sorun. Memur Bates'e sorun. Ben geldiğimde ikisi de buradaydı." Memur Bates gözlerini yere dikmiş, kollarını da dizlerinin üzerine uzatmıştı. Başını kaldırdı ve ifademi başını sallayarak onayladı. Teğmen Peavey bunu fark etmedi.

"Öyle ama, sizin ifadenize karşın o üç saat boyunca hiç kimse sizi görmedi."

"Ancak siyah kamyonet gördü."

Teğmen Peavey o siyah güneş gözlükleriyle beni nişan alarak, "Ne siyah kamyoneti?" diye sordu.

Ben de ona anlattım. Omzunu silktileri ve defterini açmadı bile. “Her yerde siyah pikaplar var. Bundan daha iyi bir tanığa ihtiya-
cınız var.”

Sam ayağa kalkıp, “Durun bir dakika,” dedi. “Bayan Springer’ı bu olayla ilişkisi olmakla mı suçluyorsunuz? Seni uyarıştım Earl,” diyerek şerife döndü. “Ve şimdi tekrar söylüyorum. Eğer bu odada söylenilen herhangi bir şeyi kullanmak istiyorsan, başın belada demektir. Bayan Springer avukatı tarafından temsil edilmemektedir. Her şey başlamadan seni bu konuda uyarıştım.”

Şerif kalkıp kapıya doğru yaklaşarak “Bak Sam, herkesi sorguluyoruz ve şimdiye dek kimse bir şeyle suçlanmadı,” diye cevap verdi.

Sam, “Umarım öyle olur,” dedi. “Çünkü şu ana dek ortada suç yok. Şimdiye dek bir eve zorla girilmesi dışında ne suç işlendi? Burada da şüpheli olan Bayan Springer değil herhalde!”

Şerif kendisini önemsemeyen teğmenine sert bir bakış atarak, “Hayır, tabii ki değil. Ama bildiğiniz gibi, meseleyi kapatmadan önce iyi bir soruşturma yapmamız gerekiyor.”

Teğmen bana dönerek, “Şehir dışına çıkmayı falan düşünmüyorsunuz değil mi? Sizinle tekrar konuşmak isteyebilirim.” dedi.

Ayrıldıklarında, Sam benim herhangi bir delil olmaksızın şüpheli durumda olmamı hazmedememiş, öfkeden köpürüyordu. Ona fazla dikkatimi veremedim, çünkü yine başım dönüyordu. O çocuk hayatıma girdiği anda hayatım alt üst olmuştu. Şu andan itibaren çıkmış olmasına rağmen yine alt üsttü.

O Pazartesi akşamı saat 9:00’da hava daha yeni kararmıştı ve güzel bir uyku çekmeyi düşünüyordum. Ama geçen Cuma akşamı nerede olduğuma dair sorguya çekilince, uyumaktan ümidimi kesmiştim.

İşe yarayacağını düşünerek süt ısıtmaya, mutfığa indim. Sonra aklıma gelen bir başka düşünceyle elimdeki kabı bıraktım ve Lillian’ın yemeklere koyduğu şeriyi aramaya başladım. Bu daha

çok işime yarar diye düşündüm. Presbiteryenlerin alkol kullanmaması gerekir, ama bir çoğu içki içer. Ancak Wesley Lloyd alkol kullanmaz, çayı severdi. Bu benim de içmemem anlamına geliyordu. Şerinin tadına bakınca, ABC dükkânında daha iyi bir şeyler olduğunu düşündüm; çünkü herkes severek alıyormuş gibi görünüyordu. Gidip doğru dürüst bir şey almaya karar verdim. Beni gören olup olmaması hiç umurumda değildi. Sadece uyumamı sağlayacak bir şeyler içmek istiyordum. Aynı zamanda sindirim için de faydalıydı. Bunda yanlış bir şey yok sanırım.

118

Tam şişeyi yerine koyuyordum ki, arka kapının tırmalandığını duydum. Sonra kapı iki kere vuruldu. Yerimde dondum kaldım. Ödüm kopmuştu. Gecenin yarısında arka kapımdaki kim olabilirdi? Tanıdığım kişiler hep ön kapıdan gelirlerdi.

Ne yapmam gerektiğini düşünerek duraksadım. Telefona mı gitmeliydim? Ya da çılgık çılgılığa bağırmalı mıydım? Koşarak ön kapıdan kaçmalı mıydım? Gecelikle mi? Ya da sessiz kalıp evde yokmuşum gibi davranabilirdim.

Tanrım! Hiç faydası yoktu. Kapının camıyla tam aynı hizada duruyordum, orada olan kişi beni gün gibi görüyordu.

Likör şişesini sıkıca kavradım ve kapıya doğru gittim. Veranda'nın ışıklarını yaktım; neredeyse bayılıyordum.

Kapıyı yeterince hızlı açamamıştım, o içeri girdiğinde bayılmış olmayı diledim.

Hazel Marie Puckett üzerime düştü ve bana öyle bir yapıştı ki dövülmüş ve şişmiş zavallı yüzünü burnumun dibinde buldum. "Bayan Springer," dedi. Gücsüz kemiklerini zor kaldırarak onu dikleştirmeye çalıştım. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye devam etti sanırım. Kelimeleri öyle yuvarlıyordu ki, onu anlamakta güçlük çekiyordum. "Çocuğu görmek istiyorum. Lütfen onu görmeme izin verin."

"Otur, gel otur," dedim. Belinden kavrayarak onu bir koltuğa doğru götürdüm. "Sana ne oldu böyle? Berbat görünüyorsun."

Gözleri öylesine şişmişti ki kapanmak üzereydi. Dudakları pat-

lamış şekilsiz bir hale gelmişti. Burnuyla ağzının etrafında kurumuş kan izleri vardı. Tüm yüzü masmavi ve sarımsı-yeşil renkteydi; çeşitli yerlerinde şimdiye kadar gördüğüm en kötü morluklar vardı. Tırnaklarının kirli ve kırılmış olmasından Raleigh'deki güzellik okuluna gitmemiş olduğunu anladım. Elbisesi yırtılmış ve lekelenmişti. Çıplak ayakları çizikler içinde ve çok pisti. Tam anlamıyla korkunç bir durumdaydı.

“Sana ne oldu?” diye tekrar sordum. Şişmiş gözlerinden gözyaşları akıyordu. Patlamış dudağı kanamaya devam ediyordu, eliyle kapamaya çalıştı. “Sarhoş musun?” diye sordum.

“Ah! Hayır efendim... bir kaza oldu. Lütfen Bayan Springer, Junior’u görmek istiyorum.”

Doktor dışında kimseyi görececek halde değildi ve ben de ona oğlunun Raleigh’e onu görmeye gittiğini söylemeyecektim. Biraz buz aldım, bir havluya sardım.

“Al, şunu yüzüne tut. Şişe alır. Hastaneye gittin mi? Dudağının kenarına dikiş atılması gerekecek,” dedim.

Buzu yüzüne tutarak, “Hayır efendim. Çok iyiyim. Sadece birkaç dişim kırıldı,” dedi.

“Dişlerin mi? Dişlerin mi kırıldı? Hemen bir dişçiye gitmen gerek. Dişlerine iyi bakmalısın. Ben yılda iki kere dişçiye giderim. İhtiyacım olmasa da her yıl giderim.” Sadece gevezelik ediyordum, bunu gerçekten üzüldüğüm zamanlar yapardım ve şu an öyle bir andı.

Yüzünü havluya bastırarak “Junior’ı görmem gerek,” dedi. “Lütfen, uyuyor mu? Onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.”

Derin bir nefes alarak, “Aslında,” dedim. “Tabii oldukça iyi. Sadece bir yanlış anlaşma söz konusu. Çünkü o da Raleigh’e seni görmeye gitti.”

Yüzünü havludan kaldırıp bana baktı; hayatımda gördüğüm en feci durumdaki yüzdü bu. “Raleigh mi?” dedi. “Ama burada olması gerekiyordu! Sizinle güvenlikte olacaktı! Onu burada bı-

rakmıştım, gitmiş olamaz! Lütfen Bayan Springer, bana sizinle birlikte olduğunu söyleyin!”

“Sakin ol tatlım,” diye onu yatıştırmaya çalıştım. “Onu merak etme. Amcası dün onu sana getirmek üzere benden aldı.”

“Yani... Birader Vern mi ? Onu Birader Vern mi aldı demek istiyorsunuz?” Bana bakışı yüreğimi yaktı.

“Evet öyle.”

“Ah Tanrım!” diyerek hıçkırmaya başladı. Tüm vücudu titriyordu. “Gitmesine nasıl izin verdiniz? Sizin ona bakacağınıza güvenmiştim.”

120

Uzun suç listeme eklenen bu yeni suçlama karşısında hemen savunmaya geçtim, “Dur! bir dakika,” dedim. “Onu olmadık bir şekilde bırakıp gittin. Seni nerede bulabileceğime dair bana bir kelime dahi etmediniz, sonra Birader Vern gelip onu aldı. Onu kendi amcasından da mı korumalıydım? Büyük amcasından?”

Başını salladı. “Ben kimseden böyle bir şey istemedim, istemezdim de. Özellikle de ondan istemezdim. Çocuğun burada güvenlikte olacağını sanmıştım.”

“Eğer bana olup bitenleri anlatsaydın olurdu.” dedim. Savunmada olduğum kesindi. Gittikleri andan itibaren Birader Vern’de bir gariplik olduğunu hissetmiştim ve bu duygumun doğru olduğunun yüzüme vurulmasından nefret ediyordum. “Zihinden geçenleri okuyamam tahmin edersin ki. Eğer küçük Lloyd’un gitmemesi gerektiğini bana söyleme zahmetinde bulunsaydın -ve tekrar hatırlatıyorum bu kişi senin kendi ailenden biri- o zaman onun gitmesine izin vermezdim. Başka ne yapabilirdim?” Bu soruyu kendime sürekli olarak soruyordum.

Yüzünü tekrar havluya gömerek “Üzgünüm Bayan Springer.” diye fısıldadı. Sarı saçlarını yıkamak, hatta boyamak gerekiyordu. “Şey, aslında Birader Vern Cuma gününden beri bir şey arıyor. Bana anlattırmaya çalıştı, ama Bayan Springer ben onun neden söz ettiğini bile anlayamadım.”

“Seni bu hale o mu getirdi?” Yavaş çalışan aklım biraz aydın-

lanmaya başlamıştı. “Bunun bir kaza olmadığını mı söylüyorsun? Yani bunu sana Birader Vern’in mi yaptığını söylüyorsun?”

Yüzünü havlunun içinde tutarak başını salladı. “Hayır, başkasına yaptırdı.”

“Tanrım!” Hayrete düşmüştüm. Yanındaki koltuğa çöktüm kaldım. “Ama o bir papaz. Buna inanamıyorum!”

“Papaz olmak hiçbir şey ifade etmiyor Bayan Springer,” dedi.

Olduğum yerde büzülerek, “Bana bilmediğim bir şeyi söylemiyorsun çocuğum,” dedim. Sonra sordum, “Birader Vern küçük Lloyd’u neden bu kadar çok istiyordu?”

“Kimi?”

“Küçük Lloyd’u, senin Junior dediğin çocuğu,” diye ters bir cevap verdim. “Umarım benim de ona öyle hitap etmemi istemezsin.”

“Oh!” dedi. Başını havlunun arasından çıkararak derin bir nefes aldı. Sonra bir göğsünün bir tarafına dokundu. “Kaburgalarım. Sanırım kırılmış.”

Telefona doğru giderek “Ben doktor çağırıyorum,” dedim.

Kolumu tutarak engel olmaya çalıştı. “Lütfen çağırmayın. Bir an önce Junior’u bulmamız gerekiyor. Şimdiye dek dayandım, sanırım onu bulana dek dayanabilirim.”

Bir an için onu inceledim, çeşitli renklerdeki morluklarına, kurumuş kana bulanmış, çiziklerle dolu yüzüne baktım. Bu da yak yeni değildi. Tedavi olmadan şimdiye kadar nasıl dayanmıştı bilemiyordum, ama ölmediğine göre bundan sonra da dayanabilirdi.

“Peki o zaman,” dedim. “Ama seni biraz toparlamamız gerekiyor.”

Hâlâ elimde duran likör şişesine bakarak “Olabilir,” dedi. “Belki bu biraz işe yarayabilir.”

İçkiyi ona verdim ve dikişini seyrettim. Birkaç uzun yudumdan sonra nefes almak için duraksadığında, öksürdü ve yeniden nefes almakta zorlandı.

“Lanet olsun! Nedir bu boktan şey?”

“Benim evimde terbiyeli konuşmaya dikkat et genç bayan.” diye uyardım onu. “Ve unutma dilencilerin seçim hakları olmaz.”

“Peki özür dilerim. Teşekkür ederim.” Daha fazla konuşmak için başını yana çevirdi.

Kalkmasına yardımcı olarak “Lavaboya gel,” dedim. “Sana biraz tuzlu su yapacağım, ağzını çalkalarsın. Bu dişinin acısını da alır.”

“Dişlerim.” diye düzeltti. Dudağını kaldırarak dişlerinin yerini gösterdi.

Midem bulanmıştı, ama onu lavaboya kadar götürdüm. Ağzını çalkalaması bittiğinde ona bir aspirin verdim ve merdivenlere kadar yürümesine yardım ettim.

“Sıcak güzel bir duş seni kendine getirir,” dedim.

“Ama Junior’u bulmam gerekiyor.”

İnmeden onu durdurup omzundan tutarak “Beni dinle,” dedim. “Kimseyi bulacak halde değilsin. Doğru düzgün düşünemiyorsun bile ve şu anda en çok ihtiyacımız olan şey doğru düzgün düşünebilmek. Şimdi sözümü dinle; üstünü başını temizle ve kendini biraz toparla. Sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

Onu duştan çıkarıp geceliklerimden birini giydirdikten sonra tek yapabildiğim şey Küçük Lloyd’un yatağına yatırmak oldu. Ayakta durabiliyordu, ama oldukça yorgundu. Aspirin ve içkinin de etkisi vardı tabii.

Kapısını kapadım, ama kendi kapımı açık bıraktım. Yatağıma yatıp olan biteni düşünmeye başladım, Bates’i ya da Sam’i çağırmalı mıyım diye düşündüm. Gecenin bir yarısında ölü gibi yatan bir kadın için yapabilecekleri fazla bir şey yoktu.

Sabaha kadar bekleyecektim; sonra Birader Vern’in onu neden öldürecek kadar dövdüğünü, küçük Lloyd’u neden istediğini soracak ve Tanrı aşkına, olup bitenlerin iç yüzünü anlatmasını isteyecektim.

Sonunda uykuya daldım ve rüyamda çocuğu ararken üzerime gelen o koskocaman araba lastiklerini gördüm.

ON ALTI

Rahatsız bir geceydi. Saat 5'te uyandım ve kalkmaya karar verdim, hâlâ aklımda çocuk vardı. Düşünebildiğim tek şey oydu. Bütün gece boyunca rüyalarımda ve aklımda dolanıp durmuştu. Ve Tanrım, holün karşı tarafındaki kadınla ne yapacaktım? Şerifi aramayı veya konuyu Memur Bates'e söyleyip bu karmaşadan kurtulmayı düşündüm. Öte yandan, Papaz Ledbetter'ın yüz ifadesini görmek için, onu yakınlarda tutmaya degeceğini düşünüyordum. Belki de böylece Wesley Lloyd'du bağışlayıp bağışlamayacağını görürdüm.

Bu düşünceden dolayı yine çok üzölmüştüüm. Evim Wesley Lloyd'un ikinci ailesinin uğrak yeri olmuştu. İçeri bir takım insanlar girip çıkıyordu ve ben kime güvenip güvenmemem gerektiğini bilmiyordum.

Bildiğim bir şey vardı. Yine oyuna getirilmiştim. Ve bu sefer koyun kıyafetindeki Papaz tarafından. Wesley Lloyd Springer beni oyuna getirmişti, gözlerimi tamamen kapamıştı ve şimdi de Bira-der Vernon Puckett aynı şeyi yapmıştı. Benim çabuk güven duyan kişiliğimden faydalanmışlardı bu yüzden çok kızgındım, sadece onlara değil bu kadar çabuk kandığım için kendime de kızgındım. Aynı şey yine olacaktı, bana inanabilirsiniz.

Yıllardır kocamla birlikte olan bir kadın vardı ve şu anda, benim evimde, holün sol tarafındaki odada yatıyordu. Wesley Lloyd şu anda toprağın derinliklerinde olmasaydı, tek yapması gereken bir odadan diğerine geçmek olacaktı.

Bu düşünce midemi ağrıtmıştı. Sabah kahvemi içmem gerekiyordu.

Sabahlığımı giyip mutfığa indim. Çok garip ama, bir gece önce o kadın evime gelmesine rağmen, Wesley Lloyd hiç aklıma gelmemişti. Fakat bu sabah o kadını düşünerek hayata başlamıştım.

Kahvemi yaptım ve masaya oturdum. Düşünüyordum. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Küçük Lloyd için endişelenmemeye çalışıyordum. Ancak bu çok zor bir şeydi; şimdi annesinin de onun için endişelendiğini biliyordum.

Çocuklar ve kadınlar, komik değil mi? Hazel Marie Puckett diye biri vardı. Parasız, evsiz, kocasız. Ama çocuğu vardı. Ve ben saygıdeğer, evli, bir çocuğa her şeyi verebilecek bir kadındım. Ama Tanrı çocuğu uygun görmemişti.

Evlendikten sonra, çocuğumuzun olmasını umut etmiştim. Ama olmadı ve bunun nedenini hiç sorgulamadım. Ama Wesley Lloyd sorguladı. Birkaç yıl önce bir sabah bana bendeki sorunun ne olduğunu öğrenmek için Dr.Monroe'ya gitmemi önerdi. Bundan hoşlanmamıştım. Ama ben kim oluyordum da Wesley Lloyd'un kararlarına karşı çıkıyordum?

O doktorun bana ne yaptığının detaylarına girmeyeceğim. Zaten siz de hoşlanmazsınız Beni masaya oturtular ve ayaklarımı metal bir şeye geçirdiler. Sonra doktor alttaki şeye bastı ve 'Şimdi sizi aşağıya indireceğim' dedi ve bunu yaptığında dizlerim iki yana açıldı. Daha iyi görebilmek için ufak bir sandalyeye oturdu ve dizlerimi örten örtüyü kaldırdığında öleceğimi sandım. Doktorun yanında bulunan hemşire de bana bakıyordu. Tam o sırada başka bir hemşire kapıyı açtı. Demek ki herkes odaya girebilirdi. Dr. Monroe'nun beni nasıl ittiğini, nasıl ezdiğini veya parmaklarını nereye koyduğunu tarif etmeyeceğim.

Çok kötü bir deneyimdi ve o masadan indikten sonra bir daha oraya gitmemeye karar verdim. Bunlar çocuk sahibi olmak için gereken şeylerse hepsinden vazgeçerdim.

Ve biliyor musunuz, bir sonraki pazar Dr. Monroe kilisede oturacağımız yeri göstermek için bizi bekliyordu. Yüzüne bakamıyordum. Özellikle bana gülüp elimi sıktığında hiç bakamadım. Yakasına taktığı pembe gül goncasıyla çok hoş ve kibar görünüyordu. Ama o masada yaptıklarından sonra bu davranışı beni çok utandırmıştı. Wesley Lloyd'un elini sıkıp işlerin nasıl gittiğini sorması da hoşuma gitmemişti.

Tıbbın bana yardımı bu şekilde olmuştu. Bir presbiteryen olarak uygun olmayan şeyleri yapmamak için nedenim vardı. Wesley Lloyd'a, Sarah, Hannah ve diğer bir sürü kadının yaptığını yapacağımı ve sadece dua edeceğimi söyledim. Bana bu konuda karşı çıkmazdı. Çünkü bana her zaman tavsiye ettiği şey zaten buydu. Eğer Tanrı çocuk sahibi olmamızı dilerse, olurdu.

Küçük Lloyd'un solgun küçük yüzü gözümün önüne gelince, fincanımdaki kahveyi döktüm. Sandalyede doğruldum ve "Tanrım, bana bu yoldan bir çocuk vermeni istememiştim," dedim.

Gece yerini yavaş yavaş sabaha bırakıyordu. Avluda yavaş yavaş ağaçların gölgesi belirmeye başlamıştı. Kuşların gecenin sessizliğini delen seslerini duydum. Kuşlar kurtları yiyordu. Bu bana bir Oreo kurabiyesinin ikinci bir fincan kahveyle iyi gideceğini hatırlattı. Bu tarz bir kahvaltıyı Wesley Lloyd onaylamazdı. Ama hepimizin fark ettiği gibi, bu gibi şeylere karışmak için artık etrafta dolaşamıyordum.

Kilere gidip kurabiyeleri bulabilmek için her yeri alt üst ettim. Lillian da onları çok seviyordu ve son kalanları birbirimizden nasıl saklamamız gerektiğini biliyorduk. Luck'ın fasulyelerinin ve Campbell'in çorbalarının bulunduğu konserve kutularını, Jif'in fıstık ezmesi kavanozlarını, Hellmann'ın mayonezlerini, Lily Maid'in un çuvallarını, Divie Crystal'in şekerini, Yelston'un mısırını kaldırıp her yeri aradım, ama Oreo'ları bulamadım. Kararlıydım, bu yüz-

den Lillian'ın sakladığı bakkal çuvallarına doğru gittim ve içinde bir şeyler olan bir çuvalla geri döndüm.

“Lillian seni sinsi yaratık,” dedim kendi kendime. Oreo’ları arayış şeklimden dolayı kendi kendime güldüm.

Winn-Dixie torbasına uzandım, içinde resimli bir Kitap vardı. Bunun küçük Lloyd’un o çok değerli torbası olduğunu anlayanca, bir süre bakakaldım. Bu her zaman yanında dolaştırdığı, birlikte uyuduğu ve hiç ayrılmadığı kesekâğıdıydı. Bunu bırakıp gideceğini hiç tahmin etmezdim. Lillian bana, bunun içinde çocuğun en sevdiği oyuncaklar olduğunu söylemişti. Ve içine bakmamamı tembihlemişti. İşte şu anda, çocuğun, diğer kiler torbaları arasında duran torbasında sakladığı kullanılmış resimli kitabı elimde tutuyordum. En iyisi tekrar yerine koymalıydım. Çocuğun onu orada bırakmasının bir nedeni olmalıydı.

Ama ben onun özel şeylerini büyük bir masumiyetle keşfetmiş olduğum için, kitabın ilk sayfasını açtım ve yazıyı okudum. Birden kocamın ağır, kendinden emin görünüşlü el yazısını fark ettim. “Doğum günün kutlu olsun,” yazıyordu. İsmini yazıp imzalamıştı. “Wesley Lloyd Springer.” Kocamın zengin özel hayatıyla benim kısır hayatımı düşününce, derin bir iç çektim. Diğer sayfaya geçtim. “Aslanları Anlatan Resimli Kitap.” Wesley Lloyd, bir çocuğun doğum günü için ne isteyebileceği konusunda benden daha iyi değildi. Ama sanırım ben aslanların hayatını anlatan bir kitaptan daha iyi bir şey alırdım.

Verandadan Lillian'ın geldiğini duydum ve başkasının özel eşyalarını karıştırdığım için kendimi suçlu hissettim. Sonra daha iyi düşünmeye başladım. Lillian’a bunu göstermeliydim, böylece bütün boş torbaları toplamayıp atmazdı.

Kapıdan girer girmez “Orada, kilerde ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Gel de, ne bulduğuma bir bak,” dedim elimdeki kitabı göstererek. Ona Oreo’ları aradığımı söylemedim. “Kalem arıyordum,” dedim.

“İyi, o kitabı bulduğun yere geri koy,” dedi.

“Öyle yapacaktım zaten.”

“Ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?”

“Nasıl yani?”

“Bu onun geri gelmek istediği anlamına geliyor. Bir şeyi sevdiğin bir yere koyarsan, o seni tekrar aynı yere getirir.”

“Lillian, sen daha iyi bilirsin,” dedim ve kitabı Küçük Lloyd’un bıraktığı gibi kesekâğdının içine koydum.

“Tam olarak seni etkilemek istemiyorum. Ne yapmak istiyorsan onu yap demek istiyorum. Onu burada bıraktığına göre geri gelecek. Çünkü kendisi için çok önemli olan bir şeyi bırakmış.”

Tüm sertliğime karşı etkilenmişim. “Peki. Haklı olduğuna inanıyorum, onu bırakmasının başka bir nedeni olabileceğini sanmıyorum. Bu torbaya birçok şey koyabilirdi. Lillian, ayrıca çocuk torbayı saklamak için iyi bir yer bulmuş, eğer onu arıyor olsaydım, buraya bakmak hiç aklıma gelmezdi. Bu yüzden, torbayı yerine geri koyuyorum. Burada küçük Lloyd’u bekleyebilir,” dedim torbayı aldığım yere koyarak.

Kilerin kapısını kapattım ve masaya oturdum. “Bir kahve al ve gel otur,” dedim. “Sana söylemem gereken bir şey daha var.”

Oturunca ona yeni konuğumuzdan ve acınacak durumundan söz ettim. Konuşmamı bir sürü “Hayır”lar ve “İnanmıyorum”larla kesti. Her şeyi anlattıktan sonra ne yapmam gerektiğini bilmediğimi itiraf ettim. Bu onun için sürpriz olmamıştı.

“Bu çocuğun da, annesinin de başı dertte. Ne yapacağız Bayan Julia?”

“Keşke bilseydim, ona yemesi için bir şeyler götüreceğim. Yumuşak ve sıvı bir şeyler. İki dişi kırılmış. Belki biraz yerse, ne yapacağımıza karar vermekte yardımcı dokunur.”

“Çorba,” dedi Lillian kalkarak. “Biraz çorba ısıtıp içine kraker ufalayacağım. Bu ona iyi gelir. Siz biraz süt koyun. Toparlanmasına yardımcı olur.”

Lillian ocağın üzerine bir kap koyarken, “Peki bir şey daha

var,” dedi. “Memur Bates’e ne diyeceksiniz. Biraz sonra burada olur.”

“Ona bir şey söyleyeceğimi sanmıyorum,” dedim. “Şu an kötü durumda Lillian. Biz küçük Lloyd’u ararken Şerif veya Papaz, Bayan Puckett’ı sorgulamak isteyebilir ve bu bir gün sürebilir. Eğer Memur Bates’e onun burada olduğunu söylersem, üstlerine bildirmek zorunda kalır. Ama eğer öğrenmezse, bildiremez. Bu yüzden kadın için en iyi olanı düşünmeye çalışıyorum.”

“Hı-hı” dedi Lillian. Çorbayı bir kaseye koydu ve içine kraker ufalayarak lapa gibi olana kadar ezdi. Tepsiye kaseyi, kaşık ve bir bardak süt koydu. Ben de bir kutu aspirin ilave ettim.

128

Lillian, “Siz bunu ona götürün, ben de Memur Bates’in kahvaltısını hazırlayayım. Hadi gidin, sanırım arabasının sesini duydum. Giysilerinizi de giyin. Memur Bates uyuduktan sonra yapacak çok işimiz varmış gibi gözüküyor,” dedi.

Memur Bates’in benim hâlâ yatakta olduğumu düşüneceğini umarak çabucak yukarı çıktım. Hazel Marie Puckett, omzuna dokununca inledi. Tanrım, gün ışığında daha da kötü gözüküyordu.

“Şişşt,” diye fısıldadım. “Sana yemen için bir şeyler getirdim. Ama sessiz olmamız lazım. Evde bir polis var.”

Gözleri hafif açıldı, içindeki korkuyu görebiliyordum.

“Benim için mi geldi?” Dudakları o kadar biçimsizdi ki kelimeleri söylemekte zorlanıyordu.

“Senin için mi gelmiş olması gerekiyor?” diye sordum. Onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim.

Başını salladı. “Bellî olmaz,” dedi.

Evet, gerçek buydu.

“Hadi, ye,” dedim. “Ama sessiz ol, Memur Bates burada oturuyor ve bir süre sonra da yatıp uyuyacak.”

Çorbayı bitirince onu odama götürdüm ve sıcak bir duş aldır-dım. Memur Bates bunun benim sabah hazırlığım olduğunu düşünecekti. Ben giyinirken yaralarını iyice kurulamasını söyledim. Ona çamaşırlarımdan verdim ve uygun bir elbise bulmak için

dolaba gittim. Banyodan benim çamaşırlarımla çıktığında, kemiklerindeki ağrıdan dolayı iki büklüm duruyordu. Kıyafetlerimin hiçbirini bayram kıyafeti değildi, sadece her gün giydiğim günlük aklı başında giysilerdi. Bir an üstüne başına baktı.

“Giyecek başka bir şeyiniz yok mu?” diye sordu.

Ben de, “Bunların nesi var, öğrenebilir miyim?” diye sordum.

“Özür dilerim, kotunuz ya da şortunuz var mı, demek istemiştim.”

“Hanımefendilerin giymemesi gereken bazı şeyler vardır, kot ve şort gibi,” diye cevapladım.

“Özür dilerim,” dedi ve eline gelen ilk şeyi giydi.

Elbiseler üzerinde bir beden büyük kalmıştı. Çok zayıftı, artık alıştığı şeyleri giyemeyecekti. Evde ona uyacak bir terlik aramaya başladım.

Kapıda bir ses duyduk. Lillian kafasını içeriye uzattı. “Yattı” dedi ve içeri girip kapıyı kapattı. Hazel Marie’ye “Sizi biraz rahatlatmaya geldim,” dedi. Elinde bir bandaj vardı.

Hazel Marie’nin kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettik. Lillian, kocamın ellerinin dolaşmış olduğu vücudu büyük bir ustalıkla bandajladı.

ON YEDİ

Lillian işini bitirince, Hazel Marie Puckett birkaç kere yutkundu, sonra elini ağzına götürdü.

“Midem bulanıyor” diyerek banyoya doğru koştu. Yediği her şeyi çıkarmıştı.

Sesi duymamak için odanın en uzak köşesine gittim. Bu tip şeylere karşı çok duyarlıyım, bu yüzden içeri girip ona yardım edemedim. Perdenin arkasından caddeye doğru baktım. Arabalar geçiyor, insanlar işlerine gidiyor, iki kişi kaldırımında jogging yapıyordu. Benim evim hariç her yer normaldi. İçimden Tanrım bana yardım et, diye geçirdim.

Banyoda akan suyun sesini duyuyordum. Lillian, Hazel Marie’yi rahatlatmaya çalışıyordu. Lillian onu yatağa getirince yanına gittim. Islak bir bezle Hazel Marie’nin yüzünü sildi, sonra yatak örtüsünü üstüne çekti. “Şimdi yat,” dedi. “Bir şey yapamayacak kadar güçsüzün. Bir doktora ihtiyacın var.” Sonra dönüp bana baktı.

Bu kadının şu anda nasıl olup da yatağında yattığını düşünmemeye çalışarak yatağın bir köşesine oturdum. Wesley Lloyd’un yatağına. Ama öncelikle her şeyi sıraya koymalıydım. Ve o küçük çocuk şu an ilk sıradaydı.

“Bayan Puckett, kendini iyi hissetmediğini biliyorum. Ama bazı soruların cevabına ihtiyacım var, hem de hemen... İkimiz de küçük Lloyd için endişeleniyoruz ve eğer kötüsün ki öyle görünüyorsun, onu nasıl bulabileceğimi bilmem gerek,” dedim.

“Lütfen, lütfen onu bulun!”

“Bulacağız. Şimdi beni dinle ve bana kesin cevaplar ver. Küçük Lloyd’u burada bıraktığın zaman arabayı kim kullanıyordu?”

“Birader Vern,” dedi. Sesi çok cılız ama kararlı çıkıyordu. “Beni Raleigh’e götürecekti. Size bu konuda yalan söylemedim. Güzellik okulunda bir yer ayırtmışım ve Birader Vern California’da verdiği vaazdan henüz dönmüştü. Wesley Lloyd’un ölümünden dolayı çok üzgündü. Eve gelene kadar bu konu hakkında bir şey bilmiyordu. Beni arabayla gideceğim yere götürmeyi teklif etti. Böylece yeni bir başlangıç yapabilecektim.

“O zaman neden planlarını değiştirdin?”

“Değiştirmedim.” Elleriyle gözlerini kapadı ama ben yanaklarından akan yaşları görebiliyordum. “Ben yolumuzda gittiğimizi sanıyordum ama Junior’u buraya bırakır bırakmaz kiliseden birilerini görmesi gerektiğini söyledi ve yolu değiştirdi. Uzun sürmeyeceğini söyledi.” Gözlerini, Mısır’dan aldığım yün örtüye sil-di. Derin bir nefes aldı ve devam etti: “Sonra tepelere doğru sürdü, sanırım ulusal orman alanıydı. Daha önce oraya hiç gitmemiştim. Birkaç römorkun bulunduğu yere gelince durduk. Hayatımda gördüğüm en bakımsız, fakir insanlar oradaydı. Römorkların etrafı çöplük ve pislik doluydu. Onların bir garip insanlar olduğunu düşündüm. Hepsiz üzgün görünüyordu, ama bir şey söylemedim.”

“Sonra ne oldu?”

“Oradan gitmemek için bahane üstüne bahane buluyordu. Tanrı rızası için bir şeyler yaptığını ve sabırlı olmam gerektiğini söylüyordu. Ve bu sırada bana öğüt veriyordu -o buna öyle der- bana İncil okuyup dua ediyordu.

Öğüt verme sözünü duyunca, “Hı-hı,” dedim.

“Neler olduğunu bilmiyordum,” dedi Hazel Marie. Bir bana, bir Lillian’a bakıyordu. “Bana sürekli Wesley Lloyd hakkında sorular soruyordu. Nasıl öldüğünü, ruhunun kurtulup kurtulmadığını, Tanrı’yla ilişkilerinin doğru gidip gitmediği ve ilahi yargıyla karşılaşmadan önce ilişkilerini düzelterip düzeltmediğini soruyordu. Hiç bilmiyordum, bayan Springer. Yemin Ederim. Wesley Lloyd bana hiçbir zaman bu konularla ilgili bir şey söylemedi. Bana inanmalısınız.” Yine ağlamaya başladı, yüzünü örtünün arkasına saklıyordu.

“Sana inanıyorum,” dedim. “Bu tür konuları benimle de hiçbir zaman konuşmazdı. Ama ruhu konusunda endişelenme. O bir Presbiteriyendi ve bu yüzden seçilmişlerden biriydi. Gerçi bu benim seçimin yöntemi hakkında kuşkuya düşmeme neden olmuştur. Sonra ne oldu?”

“Birader Vern, Wesley Lloyd’a beni ve küçüğü koruyacağına dair söz verdiğini söyledi. Ondan bazı şeyleri gizlediğimi sanıyordu. Bencil ve nankör olduğumu, Tanrının koyduğu kurallara saygı duymam gerektiğini söyledi. Her şey gittikçe daha karmaşık bir duruma geliyor, gittikçe kötüye gidiyordu. Çok sinirliydi Bayan Springer, inanamayacağınız kadar sinirli. Beni hemen döveceğini düşündüm ama Tanrı onu durdurdu.”

Her ne kadar Papaz Ledbetter’dan hakkında bir yığın vaaz dinlemiş olsam da, “Anlamıyorum,” dedim. Ona göre aile içi hiyerarşi çocukların kadınların altında, kadınların da erkeklerin altında olmasını gerektirir. Erkekler Tanrı’ya karşı tek başına sorumludur. Ama bu sırada amcaların nerede yer aldığını çıkaramamıştım. “Senin sahip olduğun herhangi bir şeyde hakkı olduğunu mu düşünüyordun?”

“Evet efendim. Ama bizim ailemizde böyledir. Erkek parayla ilgilenir, kadının parasını da onlar yönlendirir. Babam öldüğünden beri hiçbir şeyim yok. Ama gördüğünüz gibi o bana bakmasının kendi görevi olduğunu düşünüyor. Ama benim param filan yok ki ilgilensin.”

“Tanrım!” Bir anda benim durumumun da ondan pek farklı olmadığını gördüm. Şiddet hariç... Ama ben Wesley Lloyd’un söylediği bir şeyi hiçbir zaman reddetmemiştim. “Öyleyse ondan nasıl kaçabildin.”

“Ona, Raleigh’e gitmem gerektiğini ve bana söz verdiğini söylemeye devam ettim. Bir veya iki gün sonra -ne kadar zaman geçtiğini şu an hatırlamıyorum- oraya yürüyerek gitmeye karar verdim. Nerede olduğumuzu bilmiyordum, ama bir yola gelene kadar yürüyebileceğimi düşündüm. Tam ayrılacaktım ki, oradaki insanlar gitmeme izin vermediler.”

“Ben geri dönene kadar bir şey anlatma. İçecek bir şeylere ihtiyacın var. Sana içecek bir şeyler getireceğim,” dedi Lillian.

Sonra elinde bir bardak kırılmış buz, bir kaşık bir bardak da zencefilli gazozla geldi.

Bardaktaki kırık buz kırıklarından bir kaşık alıp Hazel Marie’nin ağzına götürerek, “Şunu ağzına al” dedi. “Miden düzelince gazozla başlarız.”

“Devam et, sonra ne oldu?” diye sordum.

“Birader Vern, beni Tanrı’ya yakınlaştırmak amacıyla konuşmaya devam etti. Kötü giden bir şey yoktu. Sadece oradan ayrılamıyordum. Sürekli bana vaaz verdi. Wesley Lloyd’un bana bir şey bırakmadığına inanmıyordu. Tek sahip olduğum şey güzellik okulu için biriktirmiş olduğum 300 dolardı. Ona 300 doları vermeyi teklif ettim, o da aldı. Sonra Wesley Lloyd’un evraklarından bahsetti. Neden söz ettiğini bilmiyordum ve hâlâ bilmiyorum. Yemin ediyorum, bilmiyorum.

“Bana arabaya binmemi söyledi, sanırım günlerden Cuma’ydı. Cuma gecesi, beni evime götürdü, yani yaşadığım eve. Bayan Springer, içeri girdiğimizde şok oldum. Kuzenlerim Jerome ve Dannie eşyalarımı dışarıya taşıyordu, hepsini bir pikaba yüklemişlerdi. Onları durdurmaya çalıştım ama beni dinlemediler. Birader Vern istedikleri her şeyi alıp götürebileceklerini söyledi. Onlar ailenin diğer tarafındandır ve hiçbiri beş para etmez.”

“Demek eşyalarını götürdüler.”

“Evet, efendim hem de her parçayı.” Gözlerini ovuşturdu ve içini çekti. “Birader Vern’e onları durdurmasını söyledim. Ama o, eğer aile önce davranmazsa, sizin avukatınızın malları geri alabileceğini söyledi. Sahip olduğum her şeyi aradığını ama Wesley Lloyd’un evraklarını bulamadığını söyledi. Sabrı taşıyordu.”

Arkasını döndü ve yüzünü sakladı. Lillian yanına gidip kolunu tuttu. “Artık endişelenme tatlım. Bizim yanımızda güvendesin,” dedi.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Bir süre kuzenlerimle konuştu. Sonra gitti.”

“Ve ?”

“Sonra, beni kemiklerimi kırana kadar dövdüler.”

Kadının, Wesley Lloyd’un odasında yankılanan sözlerinden ağzım kasılmıştı. Böyle bir üsluba alışık değildim. Yine de, söylediği şey gerçekmiş gibi görünüyordu.

“Bir süre sonra Birader Vern geri geldi. Ama, Bayan Springer, sahip olmadığım bir şeyi ona veremezdim ki. Ve eğer söz dinlemezsem küçüğü benden uzaklaştıracağını söyledi. Ben çocuk büyütebilecek biri değilmişim. Bayan Springer, kendimi çok kötü hissediyordum. Zor nefes alıyordum ve çok canım acıyordu. Öleceğimi sandım. Bana Tanrı’nın buyruklarını yerine getirirsem küçüğü benimle bırakacağını söyledi. Ve beni orada bıraktı. Her yerim kanıyor ve acıyordu. Küçük oğlumun peşinden gittiğini biliyordum.”

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Kendisini toparlaması için ona biraz zaman tanıdıktan sonra, evine nasıl gittiğimizi, Memur Bates’in garajdaki kan izlerini, dişleri nasıl bulduğunu ve şehre döndüğümüzde evimi ne halde bulduğumuzu anlattım.

“Jerome’la Donnie olmalı,” dedi. “Belki Birader Vern, Wesley Lloyd’un evraklarının sizde olduğunu düşündü”.

“Bende. Daha doğrusu avukatımda duruyor. Ama içlerinde senden veya çocuktan söz edilmiyor. Eğer söz edilseydi bilirdim.”

“Bahse girerim evi Küçük Lloyd’u bu evde bulamadığı için o hale getirmiştir,” dedi Lillian. “Bu adam yılan gibi. Ama tatlım oradan buraya nasıl geldin?”

“Yürüyerek ve sürünerek. Bu şekilde otostop yapmaya korktum. Birinin polisi aramasından korktum. Aynı zamanda Donnie’la Jerome’un beni arıyor olmasından da endişe ettim. Bu yüzden ormanlara girdim. Gündüz saklandım, geceleri şehre yürüdüm. Benden önce çocuğa ulaşmasından çok korkuyordum. Ve ulaştı da.” Hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bütün bunlardan sonra kendimi çok kötü hissettim. Annesi onu bulmak için millerce yürürken, ben çocuğu verdiğim için büyük bir suçluluk duyuyordum.

“Şundan biraz iç,” dedi Lillian. “Umarım bulantın geçmiştir,”

“Kendimi hâlâ kötü hissediyorum,” dedi Hazel Marie. “Ama kalkıp çocuğumu aramalıyım.”

“Sorun, onu nerede arayacağını,” dedim. “Birader Vern’in onu bana söylediği gibi Raleigh’e götürdüğünü mü düşünüyorsun?”

Bir an duraksadı. “Hayır, onu sizden çocuğu almak için söylemiştir. Hayır, o hâlâ buralarda bir yerlerde. Çünkü Wesley Lloyd’un bir şeylerinin bende olduğunu düşünüyor,” dedi. Yorganı kaldırarak yataktan kalkmak istedi. “Sanırım yine çıkaracağım,” dedi.

Lillian onun banyoya gitmesine yardım etti. “Bu kızın ilaca, doktora filan ihtiyacı var.”

“Doktor olmaz,” dedi Hazel Marie. “İyileşeceğim.”

“Ona göz kulak ol Lillian. Ben eczaneye giderken sen ona benim kıyafetlerimden birini ver. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler bulmaya çalışacağım.”

Şapkamı takıp, cüzdanımı aldım. Sokağa çıkıp yürümeye başladım. Perkin’in eczanesi sadece iki blok ötedeydi. Arabaya park yeri bulmaktansa, yürüyerek daha çabuk giderdim.

Kaldırımında yürürken, bir yandan da Bayan Puckett için ne al-
mam gerektiğini düşünüyordum. Bayan Myrtie Gossette bana doğru yürüdü. Kolunda o çirkin çantası vardı. Durup benimle

konusmak istedi, ama ben sadece el sallayıp yanından geçtim. Dedikodu yapacak vaktim yoktu. Zaten bana benim bilmediğim bir şey de söyleyemezd.

Troy Beckworth, sigorta ofisinin kapısında durmuş, kendisine iş çıkması için bir afet olmasını bekliyordu. Asheville televizyosunda kendi reklamını yapmıştı. İnsanları deniz felaketlerine karşı uyarıyordu. Ama sahil bizden 200 mil uzaktaydı ve deniz seviyesinden de 3000 fit yukarıdaydık.

“Nasılsınız Bayan Springer?” dedi.

“Tanrı’nın rızasıyla sürüklenip gidiyoruz,” dedim ve geçtim.

136

Eczaneden içeri girdiğimde Norma Cantrell kabarık saçları ve turkuvaz rengi tulumuyla karşımda duruyordu. Papazın ofisinde oturmak yerine bir reçete yaptırıyordu.

Bir karış yükseklikteki saçlarını düzeltmeye çalışarak “Eczanede ne arıyorsunuz, Bayan Julia?” diye sordu.

“Bazı şeyler alacağım,” dedim saatime bakarak. “Kimsenin yanında çalışmadığıma göre... bunu istediğim saatte yapabilirim.”

Bu söze biraz alındı. Onun ve papazın maaşı benim teminatım altındaydı. Bu yüzden bir kaytarmayı hoş karşılamamam doğaldı.

Yaptığım listedeki ilaçları almaya başladım. Bir şişe güçlendirici vitamin, bandaj ve sıcak su torbası aldım. Norma’nın durduğu kasaya doğru gittim. İlgilenmiyormuş gibi davranıyordu. Ama koyduğum şeylere de yan gözle bakmaktan kendini alamıyordu. Onun saçını bir sağa, bir sola atarak Buck Tatum’un dikkatini çekmeye çalıştığını fark ettim. Ama o ilaçları saymaya devam ediyordu. Ben de koridora doğru yürüdüm.

Hazel Marie’nin ağrıyan yerlerini düşünerek iki tane daha sıcak su torbası aldım. Bir kordonla prize bağlanan elektrikli battanilerden hiç hoşlanmıyorum. Otururken rahat bir şey ama yatakta dönmeyi engelliyor.

Sıcak su torbalarını kasaya götürdüm ve Norma bir şey söyleyecek mi diye bekledim. Durup ihtiyacım olan başka bir şey daha var mı diye düşündüm.

“Hah!” dedim. Norma bana bakıyordu. Gidip Ben-Gay merhem aramaya başladım. Kas ağrılarına iyi geliyordu. Kulak pamuğu, flaster ve tentürdiyot da aldım. Sonra Puckett’in çürükler için istediği karışımı aldım.

Kasanın yanına gelince bana yardım etmesi için Buck’u çağırdım. Bir şeye daha ihtiyacım vardı.

“Bir dakika içinde geliyorum Bayan Springer,” diye seslendi. “Bayan Cartrell için bir şeyler hazırlıyorum.”

Birkaç dakika bekleyebilirdim ama o sırada Norma: “Ah! Tamam, Bayan Springer’ın işini halledin. Benim acelem yok,” dedi. Dönüp direkt gözümün içine baktı. “Beni Peder Ledbetter gönderdi.” İşini yaptığını bilmemi istiyordu.

“Tamam o zaman,” dedi Buck. Nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Springer?”

“Biraz afyonlu kâfur istiyorum.”

Norma’nın gözleri açılmıştı.

Buck, “Bunu yapamam Bayan Springer. Reçete olması gerek,” dedi.

Ben de gözlerimi devirdim. Senelerdir yapmaya alıştığımız şeylerin kurallarını değiştiriyorlardı. Ben de “Birin ağrısını geçirmek için ihtiyacı varsa ne yapması gerekiyor peki? Doktoru arayıp faturasını mı ödüyor?” diye sordum.

Buck ve Norma birbirlerine baktılar. Benim bazı şeyleri fark edemeyecek kadar kör veya deli olduğumu düşünüyor gibiydiler.

“Şey, Bayan Springer,” dedi Buck. İlaçlar hakkında bilgi vermeyi çok severdi. Doktor veya veteriner olmayı istemişti. Hangisi olduğunu hatırlamıyorum ama onu okula kabul etmemişlerdi.

“Artık bu maddelerin satışı denetim altında,” diye beni bilgilendirdi. “Bir çok insan kendi kendini tedavi etmeye kalkıyor. Doktorunuzu arayıp reçete yazdırmamı ister misiniz?”

“Hayır, eğer daha kötüleşirsem onu kendim ararım.” Doktora neden ağrı kesici istediğimi açıklamaya hazır değildim. “Bana şimdilik büyük boy bir Pepto-Bismol ver.” Norma daha

fazla dayanamadı. “Bunlarla ne yapacaksınız Bayan Springer? Eğer sormamda bir sakınca yoksa tabii...”

“Sakınca var Norma,” diye cevap verdim. “Ama merak ediyorsan söyleyeyim. Evimde yaralanmış kedi ve köpeklere yardım edeceğim. İyileştiklerinde de kilisenin bahçesine bırakacağım.”

Parayı ödeyip eczaneden ayrıldım. Kaldırımda yürürken Norma’nın beni izlediğinin farkındaydım.

ON SEKİZ

İlaçları alıp eve döndüğümde, Lillian’la birlikte bir süre Hazel Marie’ye doktorluk yaptık. Uykuya dalacağını umut ediyordum. Ama her gözlerini kapadığında küçük Lloyd’u düşünüyor ve hemen ağlamaya başlıyordu. Lillian ona sürekli içecek bir şeyler veriyordu. Midesinde bir şeyler olması gerektiğini söylüyordu. Aldığı sıvıların içinde yüzmeye başlamaması bir mucizeydi. Bir süre sonra kuru bir tost yedi. Bu beni oldukça rahatlatmıştı.

Ayağa kalkıp çocuğunu aramaya gitmekte ısrar etmeye devam ediyordu. Ama biz şimdilik yatakta kalması için onu ikna etmiş-tik; önce çocuğu nerede arayacağımızı bilmemiz gerekiyordu.

Benson’daki tüm akrabalarını aramayı teklif ettim. Birader Vern’i vaaz vermesi için çağıran bir kişi olacaktım. Küçük Lloyd’dan hiç söz etmeyecektim.

“Yapabileceğimiz en iyi şey bu,” dedim. “Onunla birlikte çalışan kaç kişi var bilmiyoruz, ama bahse girerim Saygıdeğer Vernon Puckett neredeyse, çocuk da oradadır.”

“Onu bir yerde saklıyor olabilir,” dedi Lillian.

“Kendine dert yaratma. Ayrıca eğer Birader Vern’i bulabilir-

sem küçük Lloyd' u bulacağım da emin olabilirsin. Onu öyle çabuk hapse attıracağım ki aklı başından gidecek. O çocuğu almak için bana yalan söyledi. Evimin altını üstüne getirdi sonra da hiçbir şey yokmuş gibi buraya geldi. Sana söyleyeyim, bundan sonra benimle uğraşacağı zaman, iki kere düşünmesi gerekecek.”

Hazel Marie, Lillian' ın ona içecek bir şey vermediği zamanlar dışında, bütün öğleden sonra uyudu. Bu sırada ben de varlığından habersiz olduğum bir sürü Puckett' la konuştum. İlk başlarda zor oldu. Yalan söylemeye alışkın değildim. Ama bir süre sonra, uydurduğum küçük kilisenin Birader Vern' in vaizliğine ihtiyacı olduğuna kendim de inandım. Konuştuğum çoğu kişi, o bölgedekiler gibi genizden konuşuyordu.

“Birader Vern' i arıyorum. Kilisemde onun vaaz vermesini istiyorum.”

Bunu söylemek, “Saygıdeğer Puckett' i bulmam için bana yardım edebilir misiniz acaba?” demekten daha faydalı oluyordu.

Ama hiçbiri nerede olduğunu bilmiyordu. Ya da biliyorlarsa bile söylemiyorlardı.

Bu düş kırıklığından sonra aklıma başka bir fikir geldi. Günlerden Salıydı ve Birader Vern' in canlı yayını vardı. O akşam saat 9.00' da yayına gitmesi gerekiyordu. Programını ertelemediği sürece, en azından bir saat için Spartanburg' da olduğunu bilecektik.

Konuştuklarımı Hazel Marie' ye söyleyince, hemen oraya gidip onu orada beklemek istedi.

“Hayır,” dedim. “Eğer programına başlamadan önce seni görürse, gider. Bekleyip onun canlı yayında mı olduğunu, yoksa banttan mı yayın yaptığını anlamamız gerek.”

Lillian yapacağımız şeyi duyunca, programı izlemek için kalacağını söyledi. Hazel Marie Bates gelip gidene kadar odamda kaldı. Sonra onu aşağıya indirdik. Ona pamuklu, fermuarlı uzun giysiye ya da bir gün hastaneye yatmak zorunda kalırsam diye aldığım mavi saten önden açık sabahlığı giyebileceğimi söyledim. Mavi sateni seçti. Hiç şaşmadım.

Lillian, “Önce mutfağa gel” dedi. “Ağzını yine tuzlu suyla çalkalamalısın. Biraz kilo alman için sana bir tane daha milk shake yaptım.”

Hazel Marie milk shake’i alıp oturma odasına geldi. Lillian da onu bir koltuğa oturtup arkasına bir yastık koydu. Televizyonu açtı ve hepimiz *Alevi Beslemek* adlı programı beklemeye başladık. Bu Birader Vernon Puckett’nin programıydı.

Ve işte oradaydı... Mavi bir takım elbise giymiş ve ona uygun üzerinde beyaz pantiyeler olan bir kravat takmıştı. Saçları ıslatılıp arkaya taranmıştı, yalnızca alnının önünde ufak bir bukle bırakmıştı. Klapasının üzerine yaka mikrofonu takmıştı. Onun nasıl çalıştığını bilmediğini fark ettirmemeye çalışıyordu. Teknik aletlerle ilgili fazla bilgisi yoktu sanırım. Ve önündeki ekrandan yüzlerce numara geçiyordu.

“Şimdi hepiniz benimle beraber dua edin, bütün kardeşlerim,” diye başladı. “Tanrım bu akşam şeytanları bizden uzaklaştır ve meleklerini yanımıza gönder ki, senin koruman altında olalım. Amin. Şimdi” diye nefes almadan sözlerine devam etti. “Şunu bilmenizi istiyorum ki, bu gece size özel bir dua öğreteceğim. Bunun için mutlu olduğumu söyleyemeyeceğim. Ama bizden sonraki programa çıkacak olan kardeş Window, hastalandı. Hepimiz senin için dua ediyoruz Kardeş Window. Buradaki iyi insanlar benim bugün normal saatimden bir saat daha fazla program yapıp yapamayacağı mı sordular.” Durdu, etrafına bakındı ve yüzünde şaşırmış bir ifade belirdi. “Ne demek iki saat daha devam edebilir miyim? Kardeşlerim, on saat devam edebilirim! Ama ben başlamadan önce rahibe Rubynell’i dinleyelim. Buraya gelin Rubynell. Buradaki herkes Kuzey Carolina, Shelby’den. Size bunun için teşekkür ediyoruz.”

Hazel Marie oturdu ve “İki saat daha orada olacak. Bu kadar zaman içinde oraya varabilirim. Spartanburg’a gidip çocuğumun nerede olduğunu söyleteceğim ona,” dedi.

“Bir dakika,” diye durdurdum onu. “Oraya gidebilecek du-

rumda değilsin ve henüz bunun canlı yayın olup olmadığını bilmiyoruz. Önce canlı yayın olduğundan emin olalım.”

O sırada Rahibe Rubynell geldi. Üzerinde benim kıyafetime benzeyen bir kıyafet vardı. Saçları gümüş beyazıydı. Ve çok kabarık. Benim yaşımda gözüküyordu, ama yüzü benden çok daha kırışık. O kabarık saçına rağmen, yüzünde mavi bir göz kaleminden başka bir makyaj yoktu. Zıtlık çok sinir bozucuydu.

Lillian kaşlarını çatarak, “Kadın sanki uzun süre ağır iş yapmış gibi duruyor,” dedi.

Konuşması da onu gösteriyordu. Fazla bir giriş yapmadan ağzını açar açmaz birden, “Bu çember kırılmayacak mı?” diye bağırdı. Televizyonun sesini kısarken rahibenin sesinin tırnağın tahata sürtünme sesine benzediğini düşündüm.

Lillian’la Hazel Marie’ye baktım. Onların tepkilerini merak ediyordum. Lillian’ın kilisesi el çırpıp ayakla tempo tutulan çok sesli müzikleri severdi; bu yüzden kaşlarını çatmış bir şekilde izliyordu. Diğer taraftan Hazel Marie de dikkatle dinliyor ve başını sallıyordu.

“*Teşekkürler rahibe ve Zafer Çocukları*” Son olarak Birader Vern elektronik gitarıyla bir şarkı söyledi. Kamera stüdyoda oturan bir düzine kadar insana doğru dönünce, cılız bir alkış duyuldu.

“*Şimdi canlı yayında size bir iyi bir kötü haber vereceğim*” dedi Birader Vern. “*Kötü haber: Şeytan burada kandırabileceği birini arıyor. Bu konuda hata yapmayın. Şeytan erkeklerin ruhunu istiyor. Kadınların ve çocukların da. İnsanları kandırmaya çalışıyor ve şaşırtmak istiyor. Boşuna onu öldürmeye çalışmayın, ne de olsa istediklerini alacak. Ancak İncil’e uyanlar başka. Bizler İncil sayesinde bu tuzağa düşmekten kurtuluyoruz.*”

Gülerek cebinden mendilini çıkardı. Elektrik spotlarının neden olduğu terini sildi.

“*Evet, şimdi beni dinleyin. İsa her zaman kalbinizde olmalı. O’nu bulmak için çok fazla bir şey yapmanız gerekmiyor. Tek yap-*

manız gereken dua etmek. Durun. Telefonu çevirmeyin. Buna ihtiyacınız yok. O yüzden bekleyin. Size söyleyecek daha çok şeyim var.

“Ama ilk önce, stüdyoda bizimle bulunan çok önemli birini çağırmak istiyorum. Memphis’ten buraya kadar, bize Tanrı’nın kendisine verdiği özel görevi anlatmak için geldi. Kamerayı buraya çevirin.” Birader Vern yürürken, kameranin arkasından gelip gelmediğini kontrol etmek için arkasına baktı. Çok şişman bir kadının oturduğu koltuğun yanındaki sandalyeyi çekti. Kadının kucığında yeni yürümeye başlayan bir çocuk, arkasında bir adam vardı. Onun kucığında da başka bir çocuk vardı. İkisinin arasında da daha büyük bir çocuk oturuyordu.

143

“İşte Birader Stedman Jones ve onun sevgili eşi Rahibe Leesie. Alevi Beslemek Programına hoş geldiniz,” diyen Birader Vern direk kameraya bakıyordu. “Birader Stedman ve Rahibe Leesie Tanrı’nın verimli olun ve çoğalın emrine çok iyi uymuşlar. Sayın bakın, tam 16 çocukları var.”

Kamera bir sürü çocuğun oturduğu yere döndü. Lillian kafasını iki yana sallayarak, “16 çocuk mu? Onlara nasıl bakıyorlar?” diye şaşkınlığını dile getirdi.

Kamera tekrar Birader Vern’e döndü. Adam misafirlerine doğru yürüyerek, “Şu an neler yapıyorsunuz Rahip Stedman?” diye sordu.

“Sorduğunuza sevindim,” dedi Rahip Stedman. “Herkesi, bu özel hediyeyi sadece 23 dolara elde etmek için bizi aramaya çağırıyorum. Bu tampona yapıştırılan ve herkese nereye gittiğini söyleyen bir etiket.”

“Üzerinde ne yazıyor acaba?” dedi Lillian.

Kamera ışıklarından dolayı parlayan kâğıdın üzerinde yazanları okumaya çalışıyordum. Üzerinde, ‘Uyarı! Şoför Her An Kaybolabilir!’ yazıyordu. “Bu saçmalık da ne böyle?” dedim.

“Büyük sevinçten söz ediyor” dedi Hazel Marie. “Biliyorsunuz, bütün iman edenler havaya karışınca...” Hayal meyal bir ki-

lisede bir evangelistin bu konudan söz ettiğini hatırlıyorum. Ancak biz prespiteryenler kadere inanırız, tabii Wesley Lloyd'dan duyduğum bu.

“İşte!” dedi Rahip Vern elindeki etiketi kaldırarak. *“Bunlardan birini tamponunuzun üzerine yapıştırın. Evet rahip Stedman Memphis'te neler yapıyorsunuz? Meşgul olduğunuzu duydum,”*

“Evet, çok yoğunum,” dedi Rahip Stedman. Ben de 16 çocuğunu düşününce nelerle meşgul olduğunu düşünmeden edemedim. *“Bu etiketleri üretmenin yanında, kürtaj klinikleri üzerinde çalışıyorum. İki tanesini kapattırdım, bu yüzden üç kere hapse girdim. Dualarınıza ihtiyacım var. Çünkü bu toplumda yaşayan tüm liberaller, seküler hümanistler ve bütün homoseksüeller benim gözümde ölü.”*

“Dualarımız sizinle rahip Stedman,” dedi Vern. *“Şimdi Rahip Stedman, çocuklarınızı canlı yayında göstermek istiyoruz. Gülümseyin çocuklar, şu anda televizyondasınız. Kamerayı birinin üzerine yaklaştırın. Rahibe Leslie, tacınızdaki yıldızlar için Tanrı'ya şükrediyorum.”*

O zavallı kadın, yüzünde sahte bir gülümsemeyle çocukların yanında oturuyordu. Kendisi için söyleyebilecek tek kelimesi yoktu. Kimse ona konuşmak için fırsat vermemişti, ama zaten çok yorgun görünüyordu. Hâlâ o kadar çocuğu nasıl beslediğini, yıkadığını, giydirdiğini merak ediyordum.

“Bakın,” diye bağırdı Lillian. Yerinde fırlayarak ekrana koştu. “Tam şuraya bakın.”

“Nedir o?” diyerek öne eğildim. Neyi gösterdiğini görmeye çalışıyordum.

“Bu ol!” Hazel Marie koltuktan öyle bir kalktı ki elindeki süt İran halımın üzerine döküldü. “Bu o. Rahip Vern onu bu aileye vermiş. İşte tam orada. Görmüyor musunuz?”

“Evet, o,” dedim. Gözünde kocaman gözlükler vardı. Bütün çocuklar gülümseyip kameraya bakıyordu, ama küçük Lloyd üzgün bir şekilde, bir köşede duruyordu.

“Hemen oraya gitmem gerekiyor,” dedi Hazel Marie. “Bayan Springer, bu soruyu size sormaktan nefret ediyorum, ama bana taksi için biraz borç para verebilir misiniz? Yirmi sene bile olsa size geri öderim.”

“Taksi mi? Spartanburg’a mı? Orası buradan 40 mil uzaklıkta. Emin ol, sana bu parayı vermem.” Ayağa kalkıp televizyonu kapattım. “Arabamla gideceğiz. Hadi çıkalım.”

ON DOKUZ

“Beni de bekleyin,” dedi Lillian. “Ben de geliyorum ama önce milk shake yapmam gerekiyor.”

“Boş ver. Onun için vaktimiz yok. Gideceğimiz yer 40 mil uzakta ve o...” saatime baktım; “bir buçuk saat daha orada olacak. Eğer acele edersek o tam çıkarken oraya varabiliriz,” dedim.

“Oh, lütfen acele edelim,” dedi Hazel Marie. O kadar sinirliydi ki, mavi saten sabahlık üzerinde titriyordu.

Lillian bir bana bir ona baktı. “Hazel Marie’nin kıyafetlerini getirmemi ister misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Onu giydirmek uzun zaman alır. Siz ikiniz arabaya binin, ben de kapıyı kilitleyip geliyorum.”

Cüzdanımı aldım, içinde yeteri kadar para olup olmadığını kontrol ettim, ışıkları kapadım ve hemen garajdan dışarı çıktım. Hazel Marie arabaya binmişti; Lillian da ayakta beni bekliyordu.

Lillian, “Ben kullanayım mı?” diye sordu.

“Hayır. Ben kullanabilirim.”

“Şey, geceleri pek iyi göremiyorsun ya.”

“Sen de göremiyorsun,” dedim. “Arabanın farları var. Hadi bin, gidelim.”

Lillian söylene söylene arabayı bindi. “Of, bu araba normal bir insan için yapılmamış herhalde.”

Hazel Marie ellerini kovuşturmuş, bir an önce yola çıkmayı bekliyordu.

Şehre doğru sürerken gecenin o saatinde sadece birkaç araba gördük ama yolun karşısından gelen arabaların farları gözlerimi yarı kör etmişti. Ancak fazla trafik olmadığı için gideceğimiz yere kadar kullanmayı başarabilirdim.

Hazel Marie, yumuşak bir ses tonuyla, “Bayan Springer, her rampada durup etrafa bakmanız gerekmiyor. En sağ şeritten gidebilirsiniz.

“Arabayı ben kullanıyorum,” dedim, ama söylediğini de dik-kate aldım. Gerçekten de ben, ana caddeye çıkarken her defasında durup etrafıma bakmam gerektiğini sanıyordum.

Bir süre sonra Lillian, “Ne kadar hızla gidiyorsun?” dedi.

“Neredeyse hız sınırını aşmak üzereyim.”

“Hız sınırını aş, hatta biraz daha da hızlan. O ayrılmadan önce orada olmalıyız.”

“Oh, evet. Lütfen,” dedi Hazel Marie de.

“Bakın, siz ikiniz. Ben de oraya olabildiğince çabuk varmak istiyorum. Ama tek parça halinde. Bu yüzden her şeyi bana bırakın.”

“Ben kullanabilirdim,” dedi Hazel Marie, “eğer isterseniz.”

Ona doğru baktım. “Daha dik bile oturamıyorsun, araba kullanamazsın. Sizi en kısa zamanda oraya götüreceğim, merak etmeyin.”

Doğruyu söylemek gerekirse gece araba kullanmak düşündüğüm kadar zor değilmiş. Fazla trafik de yoktu.

Lillian güney batıdaki havayı aydınlatan ışığı görünce, “Bak, galiba bulutlar geliyor,” dedi.

“Daha çok şimşeğe benziyor,” dedim, ama yine de huzursuz oldum. Genellikle sıcak dalgalarının arkasından dağ fırtınaları gelirdi. Tanrım! Şimdi tek eksiğimiz bir dağ fırtınasına yakalanmaktı doğrusu.

Uzun bir süre yoldaki tek araba bizdik. Dört şeritli yolda git-tikçe gidiyorduk. Continental Bölmesini geçtik ve yüksek kaya-lıkların arasından aşağıdaki düzlüğe indik. Tünelin içindeki sis bulutunu farlarımızla delip geçtik. Lastiklerin asfaltta çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Ama sonra o seslerin Hazel Marie'nin sızlanması olduğunu anladım. Belki de dua ediyordu.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Lillian. "Küçük Lloyd o ailenin yanında ne yapıyor? Birader Vern onu onlara mı verdi acaba?"

Hazel Marie, ağlayarak, "Hayır. Böyle söylemeyin. Kesinlik-le böyle bir şey yapmış olamaz," dedi.

"Olabilir," dedim. "Onun senden ve benden uzak bir yerlerde olmasını istemiş olabilir. Ama endişelenme. Birader Stedman'ın Memphis'te yaşadığını biliyoruz. Ve anlattıklarına bakarsan, onu orada bulmakta hiç zorluk çekmeyiz."

"Çocuğumu bu gece almak istiyorum. Eğer onu elimizden kaçırsak, buna dayanamayabilirim."

"Onu alacağız," dedim. Buna gerçekten inanıyordum. O gece Memphis'e kadar araba kullanmaya hazır değildim. Ama gere-kirse kullanacaktım.

"Aklıma bir şey daha geldi," dedi Lillian. "Spartanburg'a git-tiğimizde nereye gideceğimizi bilen var mı?" Lillian hep aklı-m-dan geçeni söylerdi. Stüdyo, televizyonda o kadar gerçek gözü-küyordu ki, dağı geçer geçmez hemen oraya varacağımızı düşü-nüyordum.

Hazel Marie, "Sanırım nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Bi-rader Vern aile bandosu kurma fikrini ortaya attığında oraya git-miştim. Puckett Pickers mi, yoksa Picking Pucketts mi olsun, bir türlü karar verememişti. Ama sonra yürümedi. Müziğin çok bü-yük bir güzellik olduğunu düşünüyordu, ama orada birilerine bu güzelliği gösterecek kadar uzun süre kalmadık."

Hazel Marie'nin daha başka ne tür yetenekleri olduğunu me-rak ediyordum; Wesley Lloyd'un takdir ettiği yeteneklerini de tabii ki!

“Aklıma bir şey daha geldi,” dedi Lillian.

“Aman Lillian!” dedim. “Şimdi ne düşündün Tanrı aşkına?”

“Bir çeşit plan yapmamız gerek. Demek istediğim hemen içeri girip, onu alıp çıkacak mıyız yoksa önce onun çıkmasını bekleyip öyle mi yakalayacağız. Şimdiden ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor.”

Bir mil boyunca bizden alınan çocuğu nasıl geri alacağımızı düşündük. Birader Vern’in beni kandırdığı gibi ben de onu kandırabilecek bir yol bulmak istiyordum. Ama bulamadım. Hazel Marie’ye baktım. Ama gösterge tablosunun ışıklarından tek görebildiğim şey, kaşlarının çatıklığıydı. Ya bir yeri acıyor ya da derin derin düşünüyordu. Belki, ikisi de.

149

“Ah, Bayan Springer,” dedi omuzlarını kaldırarak. Ağrısının gittikçe arttığını düşünüyordum. “Bunu sormaktan nefret ediyorum ama bir dakikalığına durabilir miyiz?”

“Durmak mı istiyorsun?” Ayağımı gazdan çektim ve çekince yanımdan hızla geçen kamyon bana korna çaldı. O kadar hızlı geçti ki, araba sallandı. Aniden durmamak için biraz ilerledim. “Miden mi bulandı?”

“Hayır, sadece durmam gerekiyor. Şey... Çişim geldi. Daha fazla dayanamayacağım.”

“Çişin mi?” Neredeyse gülecektim ama ne demek istediğini anlamıştım. “Lillian bir benzin istasyonu bulabilmemiz için bana yardım et. O kadar uzun yol boyunca bir tane bile görmedim, ama birazdan buluruz sanırım.” Ama yol kenarları çok karanlıktı ve benzinci olduğuna dair hiçbir tabela yoktu.

“Bekleyemeyeceğim Bayan Springer. Gerçekten çok kötü oluyorum.”

“Tamam, ama ne yapabileceğimi bilmiyorum. Yolun kenarına tuvaletli bir benzin istasyonu oluşturamam ki.”

Hazel Marie sızlanmaya başladı.

Lillian, “Daha çabuk ol ya da arabanın yanında işini halletmesine izin ver.” dedi

“Bu çok saçma! Lillian hepsi senin suçun. Ona o kadar çok şey içirdin ki.”

“Kimse onu görmez. Hadi bir kenarda dur.”

Bu fikirden hiç hoşlanmamıştım, ama bir yerde durdum. Arabanın gösterge tablosuna bakarken, arabanın ışığının yandığını gördüm. Hazel Marie inerken arabanın kapısını açık bırakmıştı. Lillian da onun arkasından gitmişti.

“Buraya çömelebilirsin,” dedi Lillian. “Ben de ayakta duracağım. Böylece geçen arabalar seni göremez.”

“Umurumda değil,” dedi Hazel Marie.

Lillian “Dikkat et, yılan olabilir,” deyince, Hazel Marie, bir an tereddüt etti.

Birden üzerimize bir ışık geldi. Gecenin 10’unda sanki güneşin aydınlatması gibi aydınlanmıştık. Arkamızdan gelen fren sesini duyunca neredeyse kalbim duracaktı. Bir tır üzerimize doğru geliyordu.

“Aman Allah’ım!” dedi Lillian. Hazel Marie’yi kapamak için eteğini yana doğru açtı.

“Çabuk, çabuk. Aman Allah’ım adam buraya doğru geliyor.”

Adamın gölgesini görüyordum. Sürücü koltuğundan inip bize doğru geliyordu.

Adam, “Bayanlar, yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu. Öne doğru eğilerek Hazel Marie’ye doğru baktı. Sadece kafası gözüküyordu. Yüzünü tam olarak göremiyordum, ama başında bir kep ve kaslı bir vücudu vardı. Büyük olasılıkla uzun süredir o tırı kullanıyordu.

“Hayır. Teşekkürler. Ama durduğunuz için teşekkür ederiz. Biz iyiyiz. Bilirsiniz, ihtiyaç molası.”

Adam, “Tamam,” dedi sırtarak. “Ne demek olduğunu bilirim. Ama bayanlar sizin buralarda çok dikkatli olmanız gerek. Buralarda polis olmadığı halde arabasına mavi ışık takıp dolaşan biri var.”

“Çabuk ol Hazel Marie.”

“Olmaya çalışıyorum.”

Kamyoncu, “Nereye gidiyorsunuz bayanlar?” diye sordu.

“Spartanburg’a gidiyoruz,” dedi Lillian. Yapacağımız şeyleri bir yabancıya söylememesi için yüzüne baktım. “Orada televizyon istasyonunun nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Dinsel programlar yapan stüdyodan söz ediyorsunuz. Nerede olduğunu biliyorum. Eğer orayı arıyorsanız beni takip edebilirsiniz. Hemen yanından geçeceğiz.”

Tam o sırada Hazel Marie ayağa kalktı ve üzerindeki saten sabahlığı düzelterek, “Çok teşekkür ederiz. Bu mükemmel. Sizi takip edeceğiz,” dedi.

Kamyoncu arabanın üzerinden ona bakmak için ayağa kalktı. Sonra eğilerek benim camımdan baktı. Hangi görüntüden daha çok hoşlandığına karar veremiyordu. Bundan önce yollarda, dayak yemiş, sarışın, saten sabahlıklı kadınlara pek fazla rastladığını sanmam. Ama yanılıyor da olabilirdim.

Lillian, Hazel Marie’nin kolundan çekerek “En kısa zamanda orada olmamız gerekiyor kamyoncu bey. O yüzden ayağınızı gazdan ayırmayın.”

“Bir saniye,” dedim. “Çok hızlı gitmemiz gerekmiyor. Bindiniz mi Bayan Puckett? Uzanıp kapıyı kapatır mısın Lillian?”

“Bu sorun değil,” dedi kamyoncu. Çömelmiş arabanın içine bakıyor ve pencereden Hazel Marie’yi daha iyi görebiliyordu. “Sadece beni takip edin. Arada birkaç arabalık mesafe bırakın. Telsiziniz var mı?”

“Sanmıyorum,” dedim.

“O zaman ben sizi kaybetmemeye çalışırım ve döneceğiniz yere gelince, size korna çalar, sinyallerimi yakarım; siz de dönersiniz. Sadece hep benim gittiğim şeritten gidin.” Doğruldu ve tıra doğru yürüdü. Sonra geri geldi. “Umarım sormamın bir sakıncası yoktur, ama siz bir şarkıcı grubu musunuz?”

Hayalimde, Lillian’ı beyaz hizmetli kıyafeti, Hazel Marie’yi de mavi saten sabahlığı, kendimi de Leslie Fay kıyafetim içinde

televizyonda şarkı söylerken canlandırınca, gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Hayır,” dedim. Ve açıklama yapmamız gerektiğini hissedererek, “Tedavi için gidiyoruz.” Tanrım beni affet, ama yapılabilecek en uygun açıklama buydu. Pek yalan söyleyemezdim, ama adam inanmış gibiydi.

“Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Endişelenmeyin. Sizi oraya götüreceğim.”

“Acele etmeliyiz,” dedi Hazel Marie. “Program saat 11’de bitiyor ve benim o saatten önce orada olmam gerekiyor.”

152

“Sizi oraya yetiştirmem gerekiyorsa, elimden gelen her şeyi yapacağım.” Hemen tırına bindi ve korna çalarak yanımızdan geçti.

Onu takip ediyordum. Bu söylediği kadar kolay olmuştu. Çünkü trafiği takip etmem gerekmiyordu. Bunu benim için o yapıyordu. Tek yapmam gereken, o sinyal verdiğinde sinyal vermek, şerit değiştirdiğinde şerit değiştirmek ve hemen arkasından onu takip etmektir.

“Oh!” dedi Lillian.

“Şimdi ne oldu?”

“Arkamızda başka bir tır var. Yolundan çekilmemizi istiyor olabilir.”

“Sanmıyorum,” dedi Hazel Marie arkasını dönerek. “Bizi salıncaklı sandalyeye koydular.”

“Nereye koydular?”

“İki tırın arasındayız. Aralarına başkasının girmesine izin vermeyecekler. Onu telsizle arayıp acelemiz olduğunu bildirmiş olmalı.”

İki büyük tır, eyaletler arasındaki 26 numaralı karayolunda batıya doğru giderken kornaya basarak ve sahip oldukları bütün farları yakarak ilerlediler. Bir süre sonra yanımızda bir araba belirdi ve bizimle aynı hızda yol almaya başladı. İçindekiler avar avar bize bakıyordu.

“Bu aptallar ne istiyor?” diye sordu Lillian. Beni de endişelendiriyorlardı.

“Şu anteni gördünüz mü?” Hazel Marie arabayı işaret etti. “Onların telsizi var. Bizi duymuş olabilirler.”

“Aman Tanrım!” Yanımızdaki arabanın kornasını ve ışıklarını görünce şaşkınlıktan soluk alamadım. Ama başka bir tır gelip neredeyse arabanın tamponuna dayandı. Bu tır da uzunlarını yakmaya ve kornasını çalmaya devam etti. Arabanın şoförü tıpkı bir fare gibi, nereye gittiği belli olmadan yanımızdan geçip gitti.

Üçüncü tır da yanımıza geçti. Uzun bir yol boyunca bir tır önümüzde, bir tır arkamızda bir tır da yanımızda devam ettik.

“Bizi bir kümesin içine tıktılar,” dedi Hazel Marie. “Teşekkür ederim Tanrım.” Arkasına yaslandı. Yola çıktığımızdan beri ilk defa rahatlamış gözüküyordu.

153

Hayatımda hiç bu kadar kolay araba kullanmamıştım. Kendime bir telsiz radyo almaya karar vermiştim.

26 numaralı karayolundan devam ettik. Üçüncü tır, hızlı bir araba gelince ona yol veriyor, sonra tekrar yanımıza geçiyordu. 85 numaralı karayoluna geldiğimizde, sağa geçmek veya oradaki yoğun trafik hakkında en ufak bir endişe bile duymamıştım. Sadece virajı dönerken biraz sağa kaymıştım, ama tirci arkadaşlarımız bize yardım ettiler.

“Sanırım stüdyoyu görebiliyorum,” dedi Hazel Marie. “Yukarıdaki kırmızı ışıkları görüyor musunuz? Bahse girerim kule orası.”

“Ben bakamıyorum,” dedim. “Ama haklı olmalısın. Bizi oraya doğru götürüyor. Evet, işte sinyal veriyor. İkiniz de çıkış tabelasına bakın.”

Önümüzdeki tırın sinyali noel ağaçlarının üzerindeki ışıklar gibi çılgınca yanıp sönüyordu ve korna çalmaya başlamıştı. Ben de anladığımı belli etmek için sağa sinyal verdim. Mesajını almıştım.

“İşte!” dedi Lillian. “Yavaşla. Dön! Dön! Kaçırdın!”

“Tekrar korna çalın Bayan Springer,” dedi Hazel Marie.

Yavaşlayarak, korna çalarak ve arkamızdaki tırın üzerimize

çıkması için dua ederek çıkış tabelasını görmek için eğildim “Her şeyi bir anda yapamam,” diye bağırdım. Güvenlikle çıkış yoluna girdiğimizde iki tarafımızdaki tırlar da kornalarını çalıp, uzunlarını yaktılar. Sanırım bu kornalar tircıların zavallı Hazel Marie için ettiği duaydı.

Stüdyo, kırmızı ışıkların sürekli yanıp söndüğü, çelikle desteklenmiş beton bir binaydı.

Otoparkı yabancı otlar kaplamıştı. Kapı girişinde bir güvenlik görevlisi vardı. Eğri büğrü park yerinde bir düzine araba vardı. Ama hiç insan görmemiştik. Binanın girişinde sarı bir lamba yanıyordu ve yukardan cılız bir ışık görünüyordu.

154

Park edecek en iyi yeri bulmaya çalışırken “Galiba kapanmış. Acaba içeride kimse var mıdır?” dedim.

“Orada birileri var,” dedi Hazel Marie. “Stüdyoların penceresi olmaz. Bu yüzden içerisi karanlık.”

Bunu ben de biliyordum.

“İçeri nasıl gireceğimizi karar verirken, binanın yanına park edeceğim.”

“Eğer sizin için sakıncası yoksa, şu uzak köşeye park edersiniz? Eğer vaktimiz varsa yine çişimi yapmam gerekiyor,” dedi Hazel Marie.

En karanlık yere doğru sürdüm. Hazel Marie sessizce arabadan indi. Ben de o sırada mavi saten sabahlığımı düşünüyordum.

“Çok fazla sıvı kaybediyor,” dedi Lillian. “Eve giderken bir yerlerden içecek bir şeyler almalıyız.”

“Bunu düşünme bile,” dedim.

Hazel Marie koltuğuna otururken “Oh! Çok rahatladım,” dedi. Neredeyse patlamak üzereydim.”

“Tamam. İşte buradayız. Birader Vern’in programı on dakika içinde bitecek. Ne yapacağız?”

“İçeri dalıp oğlumu alacağım,” dedi Hazel Marie.

Lillian, “Hayır, üzerindeki sabahlıkla hiçbir yere giremezsin,” diye sözünü kesti.

“İçeri ben gireceğim,” dedim. “Küçük Lloyd, beni görünce yanıma gelecektir. Beni tanıyor.”

“I-ıh” dedi Lillian. “Birader Vern de seni tanıyor. Senin gayet sakın içeri girip çocuğu almana, sonra da çıkıp gitmene izin vereceğini mi sanıyorsun? Oradaki herkes Birader Vern için çalışıyor. Tek yapması gereken şey, ‘Şu kadını durdurun’ diye bağırarak. Onlar da seni durdururlar.”

“Güzel, peki sen ne yapmamızı öneriyorsun?” Oradaydık ama ne yapacağımızı hâlâ bilmiyorduk.

“Bahse girerim o tırcılar bize yardım ederdi,” dedi Hazel Marie. “Keşke onlara söyleseydik. Küçük oğlumun biri tarafından kaçırıldığını falan söyleyebilirdik.” Bir kere yalan söylemeye başlandı mı o büyür gider. Bu yüzden prensip olarak buna çok karşıyım.

Koca adamların içeri girip canlı yayının ortasında daldıklarını düşününce birden ürperdim. Rubynell de muhtemelen çılgın atardı. “Çok çabuk başka bir şey düşünmeliyiz.”

“Birader Vern beni tanımıyor. Bırakın ben gideyim. İçeri girip küçük çocuğumuzu almaya gidiyorum,” dedi.

YİRMİ

“Tamam,” onunla aynı fikirdeydim, çünkü daha iyi bir yol düşünemiyordum. “Bayan Puckett, Lillian’ın senin tarafınızdan inmesine izin ver. Sonra eğer mümkünse arka koltuğa geçer misin. Küçük Lloyd ile birlikte geldiklerinde seni arabadan indirip, bindirmek için vaktimiz olmayacak.”

Başını salladı ve kapıyı açtı. Dışarı çıktığında kamburunu çıkarmış, kaburgasını tutuyordu, Lillian’ın yanında yavaş yavaş yürüyordu. Hazel Marie acıyla sızlanarak koltuktan kalkıp, yenden oturmayı başardı. Koltuğa oturur oturmaz inlemeye başladı. Çakan şimşegin ışığı, çitler boyunca uzanan yabani otlarla birlikte, acıyla buruşmuş, yorgun yüzünü de aydınlatmıştı.

Lillian, “Merhamet sahibi Tanrım!” diye bağırdı. Şimşegin ardından gelen gök gürültüsünden sonra. “Çarpılmadan buradan kurtulmalıyım,” diye ekledi.

Televizyon istasyonuna doğru yürümeye başladı. Pencereden kafamı çıkardım ve yüksek bir fısıltıyla seslendim, “Lillian, Lillian! Bir dakika buraya gel.”

Pencereme geldi ve kapıya doğru yaslandı. “Ne istiyorsun?”

“Al bunu,” dedim elimi cüzdanıma sokarken. Herhangi bir ihtimale karşı yanıma aldığım onca paranın arasından 200 dolar çıkarıp verdim. Wesley Lloyd bana asla bir seferde 50 dolardan fazla para vermezdi. “Sizden kimseyi o TV şovunda görmedim, bu yüzden içeri girerken problem yaşayabilirsin. Kimi görürsen gör onlara arabadan inemeyen birinin yanında çalıştığını, paralarından bir kısmını Birader Vern’in vakfına bağışlamak istediğini ve bir kısmıyla da Kardeş Stedman’dan tampon etiketi satın alacağını söyle. Seni, küçük Lloyd’un görebileceği bir yerden içeri almalarını sağla.”

“Bu iyi bir fikir,” dedi. “Para konuşur ve her kapıyı da açar.”

Binaya doğru aceleyle hareket etti, arkası açık ayakkabılarının topuklarına çarparken çıkardığı sesi duydum. Şimşekten ne kadar korktuğunu bildiğim için cesaretine hayran kalmıştım. Gecenin bir yarısında beyazlara ait bir kapıyı hiçbir şey söylemeksiz çalmak da büyük cesaret isterdi.

“O içeri girer girmez, kapının önüne gidip bekleyeceğim,” dedim Hazel Marie’ye. “Arabanın kapılarını açık tutacağız böylece tek yapmaları gereken içeri atlamak olacak.”

“Motoru da çalışır tutun,” dedi Hazel Marie, sıkılmış dişlerinin arasından.

Lillian’ın binanın önünde kapıyı çalmasını izliyorduk. Sonra biraz daha gürültülü çalmaya başladı. Uzunca bir süre kimsenin açmayacağını düşündüm. Kapı nihayet açıldığında, karşısındakiyle sanki dakikalarca konuşmuş gibi geldi bize. Sonunda, elindeki parayı kaldırıncı kapı biraz daha açıldı. İçeri girdi ve kapı ardından kapandı.

“İçeri girdi,” Arabayı binanın önüne çektim ve farları kapattım. Uzanıp yolcu kapısını sonuna kadar açtım.

İçeride neler olup bittiğini merak ederken ellerim direksiyonun üzerinde titriyordu. Sol ayağımı fren pedalının üzerinden kaldırdım ki, diğeriyle gaza basabileyim ve kalkışa hazır olabileyim.

Gök gürültüsü, Hazel Marie'nin acı içinde soluması ve eyaletler arasındaki trafiğin uğultusu dışında çevremizdeki her şey çok sessizdi.

Hazel Marie, "Umarım her şey yolunda gider," dedi.

"Uzunca bir süredir orada. Ya onu TV'ye çıkarmak isterse? Bunu bazen yapıyor; Tanrı ona yol gösterdikçe o da birilerini hemen röportaja alabiliyor."

Yeniden şimşek çakmıştı, bu sefer daha yakındı ve ağır yağmur damlaları ön cama vurmaya başlamıştı. Sol tarafıma, eyaletler arasında gidip gelen arabaların dizilişine baktım ve bir an yeniden kaybolmaktan korktum.

158

"Lillian, TV'ye iş kıyafetleriyle çıkmayacaktır," dedim. Sonra da aklıma içeride olup bitenlerden uzaklaştırmak için sordum, "Birader Vern hangi kursa devam etti?"

"Hiçbir kursa gitmedi, vaaz vermeye başlamadan önce *Ayakkabı ve Bot Dünyası* için çalışıyordu. Ona vaaz verme ilhamı geldiğinde Bass Weejun'larla Converse arasındaki raflardaydı. İnsanların ayaklarına uygun ayakkabıyı bulmanın, ona herhangi bir seminerin verebileceğinden çok fazla hayat deneyimi kazandırdığını söyler."

Hazel Marie yumuşak sesiyle, çok gerçekçi bir şekilde anlatırken hiç sesimi çıkarmadım. Kimsenin inancını yitirmesine sebep olmak istemezdim."

"Şey," dedim. "Sanırım... Oh! İşte geliyorlar!" Binanın kapısı açıldı ve Küçük Lloyd sağ yanındaki Lillian'la koşmaya başladı. Bir sürü adam ve çocuk arkalarından itiyor, dürtüklüyor ve bağıırıyordu.

"Binin! Binin!" Yolcu koltuğunu geriye doğru ittim ve Küçük Lloyd kolaylıkla arkaya binebildi.

"Anne! Anne!" diye bağırıp, Hazel Marie'ye sarılmaya çalışırken annesi de uzanmış, onu yanına çekmeye uğraşıyordu.

"Tatlım," dedi. "Oh, bebeğim, iyi misin?"

"Dikkat et, Küçük Lloyd, anneni incitebilirsin. Acele et, Lillian!"

Lillian da içeri girmiş, kapıyı kapatmaya çalışıyordu. Adamlar, gençler ve küçük çocuklar arabanın etrafında kümelenmişlerdi.

Adamlardan biri, Lillian kapatmaya çalışırken, kapıyı tutup kapanmaması için asıldı. Birisi onu arabadan dışarı çekmeye çalışınca bağırmaya başladı. Gaz pedalına o kadar hızlı bastım ki lastikler asfaltta patinaj yaptı. Diğer ayağımı fren den çektiğimde, küçük araba havalandı. Kapılar hızdan dolayı önce genişçe açılıp sonra da kapanarak, arabayı tutmaya çalışan adamı yere doğru savurdu. Zincirle bağlı çitler önümüzde sanki giderek büyüyor, bize doğru hızla geliyordu. Lastikler kilitlenmişti ve araba kayıp duruyordu. Arabanın savrulduğunu hissediyordum. Bunu fark etmeden önce tam bir tur döndük. Çığlıkları duydum, ama hepsi arabanın içinden geliyordu. İnsanlar ve birkaç çocuk arazinin bir köşesinden diğerine koşuyorlar, kollarını sallayarak beni durdurmaya çalışıyorlardı. Onlara doğru geri döndüğümde hepsi çil yavrusu gibi dağıldı.

“Bayan Springer!” diye bağırdı, Hazel Marie. “Dikkat edin!”

Lillian da “Ne yapıyorsun?” diye çığlık attı. “İnsanların üzerine sürme!”

“Çıkış kapısını bulamıyorum.”

“Farlarını yak!” diye bağırdı Lillian.

Bu işe yaramıştı. Çıkış kapısını buldum ve ana yola doğru hızlandım.

“Of, Tanrım,” dedim. “Şehirlerarası yola nasıl çıkacağım?”

Trafik yanımızdan akıyor, yabancı otların olduğu bir hendekle metal bir parmaklık bizi yoldan ayırıyordu.

Hazel Marie kollarını Küçük Lloyd’un boynuna dolamıştı, ama ön cama bakabilmek için daha dik oturmuştu. “Karşıdaki bayırı geçince bir rampa var, oradan çıkabilirsiniz,” dedi.

Bayırı uçar gibi geçip, rampaya indiğimizde içim kalkmıştı. Bir araba... ardından diğeri, farlardan oluşan bir sıra, güney sınırına giden her iki şeridi de doldurmuştu. Bunun canımı sıkmasına

izin vermedim. Zaten Hazel Marie bana nereden gireceğimi söylemişti. Ne sağa ne de sola bakmadan gözlerimi en yakın yola odaklayarak daldım.

Küçük Lloyd çılgılık attı. Lillian, Tanrı'dan yardım istedi, ama ben büyük bir hızla, arabayı trafiğe çıkardım. Daha önce hiç bu kadar korna ya da fren sesi duymamıştım. Hiç kafama takmadım. Trafikte ilerlemeye başlayınca, derin bir oh çektim. Lillian'ın elleri arabanın koltuk kenarlarını sıkıca tutmaktan neredeyse bembeyaz olmuştu.

"Bizi takip eden var mı?" diye sordum.

Lillian döndü ve "Sadece iki milyon kadar araba var, ama içindekileri göremiyorum," dedi.

"Şey, en iyisini umalım. Küçük Lloyd, iyi misin? Seni geri aldığımız için çok memnunuz." Sonra Lillian'a döndüm. "Silecekleri bulmada bana yardımcı ol, yağmur gittikçe hızlanıyor. Keşke araba bu kadar yeni olmasaydı. Böylece neyin nerede olduğunu bilirdim."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu ben sağ düğmeyi bulup, silecekleri çalıştırdığımda.

"Hayır, Lillian, bilmiyorum sadece Birader Vern'den uzaklaştığımız biliyorum. Ondan uzaklaşıp gidiyorum ve elimden gelen en iyisini yapıyorum."

"Eğer bu yolda devam ederseniz Atlanta'ya gideriz," dedi Hazel Marie. "Greenville çıkışına dikkat edin ve oradan çıkın. O yoldan Abbotsville'e geri dönebiliriz."

"Aman Tanrım!" dedim. Ağır bir motorun kükremesi kulaklarıma dolmuştu; parlak farlarıyla da neredeyse gözlerimi kör edecekti. Dikiz aynasını düzeltmek için uzandım. "Bu kamyon burunumuzun dibine girerek ne yapmaya çalışıyor?"

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Lillian, koltuğunda dönüp, eliyle gözlerine siper yaparken. "Çok yaklaştı fakat daha önce gördüğümüz kamyonlara benzemiyor."

"Bir bakayım," dedi Hazel Marie; dönerken nefes alışını du-

yuyordum. “Eğer başarabilirseniz diğer şeride geçin Bayan Springer ben de yandan ona bakayım.”

Arabayı diğer şeride doğru kırdım ve ani hareketimden dolayı bir araba deli gibi korna çaldı. Sinyali vermiştim, yani aslında yaptığım şey sürpriz olmamalıydı. Hızlandım ve böylece arkamdaki farların parlak ışıklardan uzaklaşabildim.

“Onu gördüm,” diye bağırdı Hazel Marie. “Aman Tanrım!” Bu Jerome’un pikabı. O olduğunu biliyorum, ne kadar hızlandığına baksanıza.”

Hızlanan bir kamyon, duymak istemediğim bir ses çıkardı.

“Lastiklerine bak,” dedi Lillian koltukta dizlerinin üstünde durabilmek için tamamen döndü. “Pikaba o kocaman lastikleri niye takmış?”

“Kamyon pistonları,” dedi Hazel Marie; sanki bunun bir anlamı varmış gibi. “Bu kamyonu TV istasyonunda görmemiştim. Eğer görseydim ne yapardım bilmiyorum.”

“Belki de arkaya park edilmişti,” dedim. “Ama eğer daha evvel gördüğüm kamyonun aynısı ise, birden bire ortaya çıkma alışkanlığı varmış gibi görünüyor. Şimdi sorun şu, ondan nasıl uzaklaşacağız?”

“Bir şeyler düşünmeliyiz,” dedi Hazel Marie “Bayan Springer, bizi yakalamasına izin vermemeliyiz. Şimdi bizim şeridimize geçti! Ah, Tanrım, bizi yakalamasına izin vermeyin.”

“Anne!” dedi Küçük Lloyd.

“Endişelenme Küçük Lloyd,” dedim. ‘Bizi henüz yakalamadı ve eğer bu araba biraz daha dayanacak olursa yakalayamaz.’

Lillian “Ne yapacaksın?” diye sordu. “Atlanta’ya kadar ondan kaçacak mısın?”

“Bir şeyler, düşünün.”

“Şöyle bir avantajımız var,” dedi Hazel Marie. “O pikabı karanlıkta bile görebiliriz, bizden gizlenemez. Bayan Springer dıştaki şeride girmeye çalışın, ama diğer arabalarla birlikte durun ki yeniden peşimize takılmasın.”

“Umarım bir planın vardır,” dedim.

“Sinyal vermeyin,” dedi. “Ona önceden ne yöne gideceğimizi hissettirmeyin sadece ne zaman yapabilirseniz o zaman geçin; umarım arabanın izini kaybeder.”

Öyle yaptım ama kimse bundan hoşlanmadı. İnsanlar korna çalma konusunda çok kaba olabiliyorlar.

“Pekâlâ,” dedim. “İşte buradayım. Bizi takip ediyor mu?”

“Siz bakın Bayan, Lillian,” dedi Hazel Marie. “Ben ve ufaklık çömeleceğiz, böylece arabada sadece 2 tane kafa görecektir, belki de biz olduğumuzu fark etmeyecek.”

“Hâlâ diğer şeritte,” dedi Lillian, “ve onunla bizim aramızda bir sürü araba var.”

“İyi,” diye mırıldandı Hazel Marie çömeldiği yerden. “Bayan Springer, Greenville’e giden ilk kalabalık çıkıştan çıkın, sonra da sağdaki ilk caddeden sapın o caddede park edin ve ışıklarınızı söndürün. Eğer bizi çıkışa kadar takip ederse, belki yoluna devam eder.”

Bu plan konusunda tartışamazdım. Sanki daha önce bu planı kullanmış ve başarılı olmuş gibiydi, gerçekten de öyle oldu. Ana yoldan bir çok diğer arabayla birlikte çıktık ve rampayı terk ettiğimizde Lillian kamyonun hâlâ çıkışa giden şeride geçmeye çalıştığını söyledi.

Arabayı caddede ışığın çok soluk olduğu bir yerde park ettim, farları kapattım ve motoru çalışır durumda bıraktım. Orada karanlıkta durduk, birbirimizin nefes alış verişini ve Küçük Lloyd’un burnunu çekişini dinledik.

“İşte orada,” diye işaret etti Lillian, canavar kamyonu işaret ederek. Kamyon, kara bir şeytan gibi yolun ucundan geçip gitti. Jerome yavaşlamadı, kendince bizim olduğumuzu tahmin ettiği yere doğru yola devam etti. Kamyon motorunun gürültüsü caddede yankılanıyordu. Daha önce iki kez gördüğüm kamyon olduğunu tahmin ettiğim için, görüntüsünden ve sesinden tüylerim diken diken olmuştu. Şimdi ise Hazel Marie sayesinde içinde kim

olduğunu biliyordum ve dediği gibi, korkudan... şey, çişim gelmişti.

“Tanrım,” dedim. “O şey bizi dağa kadar takip edebilirdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı.”

“Eğer geri gelirse ne yapacağız?” diye sordu Lillian. Ellerini kucağında bağlamıştı. Onu böyle tehlikeli işlere soktuğum için kendimi suçlu hissettim.

“Gitmiş olacağız,” dedi Hazel Marie. “Bayan Springer, hazırlanın ve yeniden ana yola çıkın. O bizi bu yolda ilerliyor sanarken, biz geldiğimiz yola geri döneceğiz.”

Yavaş yavaş gaza bastım, caddenin kenarında hızlandım ve ana yola çıkmak için çapraz kenara geçtim. Daha ağır bir trafik vardı ama en azından güvenli olduğunu düşünüp çok dert etmedim.

“Bu onu uzun süre oyalayamaz,” dedim.

“Evet bayan Springer,” dedi Hazel Marie, “Ama o bunu anladığında, biz neredeyse eve varacak kadar uzaklaşmış olacağız.”

“İyi de, bir şey daha var,” dedi Lillian. “Eve vardığımızda ne yapacağız? Eğer gerçekten bizi izliyorsa, onun eve gelmesine engel olmalıyız.”

“Orada yardım alabiliriz,” dedim güven duymasını çalışarak. Kendim de güven kazanmaya çalışıyordum tabii ki. “Eğer mecbur kalırsak Memur Bates’i, Teğmen Peavey’i ve Binkie Enloe’yi üzerine göndeririz. Oraya vardığımızda her şey düzelecek. Yalnızca bu dağ yolunda, o tam bizim arkamızdayken tek başımıza araba sürmek hoşuma gitmiyor.”

“Bakın, o TV istasyonu şurada,” Lillian geçerken gösteriyordu, ama bakamayacak kadar meşguldüm. “Hâlâ otoparkta birileri var. Sanırım bizim hakkımızda konuşuyorlar.”

Küçük Lloyd’un annesine bir şeyler fısıldadığını duydum, sonra ön koltukların arasından kafasını uzattı. “Bayan Lillian, beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Ve size de Bayan Springer. Annem ve ben gerçekten çok teşekkür ederiz.”

“Rica ederim tatlım,” dedi başını sallayarak Lillian.

“Bazı şeylerin yapılması gerekir,” dedim, sonra sözlerimin pek sempatik olmadığını düşünerek hemen konuyu değiştirdim. “Lillian bize içeri girdiğinde ne olduğunu anlatsana.”

“Şey, birincisi içeri girebileceğimi düşünmemiştim. Gecenin bu saatinde yabancı birine kapıyı açmayı sevmezler. Ama bana verdiğin yüksek miktardaki para, herkes gibi onların da fikrini değiştirdi. Kapıya gelen ilk adam parayı ona vermemi istedi. Ama ben, “Hayır, bana talimat verildi, bunu Birader Vern’le Birader Stedman’ın ellerine vermeliyim,” dedim. Bana onların canlı yayında olduklarını, rahatsız edemeyeceğini söyledi, ben de bekleyeceğimi söyledim. Sonunda stüdyoya girmeme izin verdi, ama rahibe Rubynell ilahisini bitirene kadar dışarıda köşede durmamı daha sonra bağışımı verebileceğini söyledi. Bu bana uygundu, çünkü herkes o kadar meşguldü ki, beni unutabilirlerdi. Bu arada küçük oğlumuzu nasıl görebilirim diye merak ederek, etrafa bakındım.

“Sizi gördüm Bayan Lillian,” dedi Küçük Lloyd, O kadar heyecanlıydı ki neredeyse gözlüklerini düşürüyordu. “O köşede duranın siz olduğunuza inanamıyordum. İçeri girişinizi bile görmemişim.”

“Şey, endişe ettiğim tek şey senin bir şeyler söyleme ihtimalindi. Eğer bağırıydın herkes ne olduğunu anlardı.”

“Ama hemen anladım. Hiçbir şey söylemedim, değil mi?” diyerek koltukta zıplıyordu. Bu yüzden ona bir şey söyleyecekken annesi yanında olduğu için söylememeyi tercih ettim. Çocuğun içinde bu kadar canlılık olduğunu bilmiyordum. Sinirli ve çok konuşan bir çocuğa dayanamam, ya siz?”

“Söylemedin tatlım. Tam da doğru olanı yaptın. Seni susturmak için parmağımı dudaklarıma götürdüm ve bana doğru gelmeni işaret ettim.”

“Sonra ne yaptım anne biliyor musun? Bayan Springer sonra ne yaptığımı tahmin edin? Şovdaki büyük çocuklardan birine tu-

valete gitmem gerektiğini söyledim, o da, tamam dedi. Yalnızca kalkıp yürüdüm ve Bayan Lillian da beni izledi. Sonra koştuk değil mi Bayan Lillian?”

“Biraz idman yaptık,” dedi Lillian gülerek.

Küçük Lloyd’un hızlı düşünmesine hayran kaldığımı itiraf etmeliyim. 9 yaşındaki pek çok çocuk bunu yapamaz.

“Seninle gerçekten gurur duyuyorum,” dedi Hazel Marie, “ve geri döndüğüne çok seviniyorum.”

Araba 26 numaralı karayolunda geri manevra yaparken hepimiz susmuştuk. Abbotsville’e doğru tırmanmaya başladığımızda trafik azalmıştı. Hiç kimse konuşmuyordu, Jerome’u ve bağırışlarımızı düşünüyorduk.

Arkamızda parlak ışıklı farlar yoktu, bu yüzden arkama dayandım ve ellerimi hafifçe direksiyona koyarak gevşemeye başladım. Bütün bu olanlara ve güvenli bir şekilde geri dönüyor olmamıza rağmen, araba sürüşüm hakkında kimseden takdir eder bir iltifat gelmedi.

Hazel Marie “Of, tuvalete gitmem gerek,” dedi.

“Kendini tut biraz,” dedim. “Jerome peşimizdeyken, yolun kenarında duramam. Diğer çıkışa gelelim sonra bir tarlaya bakarız.”

Niçin bu kadar komik bulduklarını bilmiyorum, ama eve gidene kadar bu sözüme güldüler.

YİRMİ BİR

Lillian dışında, hepimiz ertesi sabaha biraz yavaş başlamıştık. O ise yedide kalkmış, Memur Bates için kahvaltı hazırlıyordu. Gecenin bir yarısı şehirler arası gidip geldiğimizi anlamasını istemiyorduk. Yatmadan önce, gece yaptığımız gezinin hikâyesini iyi belirlememiz konusunda onu uyarmıştım.

“Teğmen Peavey bana şehirden ayrılmamamı söylemişti,” diye hatırlattım. “Ama bilmediği bir şey onu üzmez.”

Saat sekizde uyandım ve Hazel Marie’yi kontrol ettim. Küçük Lloyd da onun odasındaydı.

Hazel Marie kalkarken, “Sanırım her şeyi çok fazla zorladım,” dedi. “Başınıza bu kadar çok sorun açtığım için özür dilerim. Ama yavrumu geri aldım. Size ve Bayan Lillian’a çok teşekkür ederim. Yakında iyileşeceğim.”

“Sen, burada yatakta kal,” dedim. “İşte sana biraz Tylenol, eğer iyi gelmezse seni bu gün doktora götüreceğim. Küçük Lloyd; aşağı in Lillian sana kahvaltı hazırlasın. Ama Memur Bates’i uyardırma.”

Çocuk, “Tamam,” dedi. Hayatımda gördüğüm en zeki ve en

mutlu çocuktu. Doğruyu söylemek gerekirse, öyle güzel bir çocuk değildi, çünkü Wesley Lloyd'a benziyordu.

"Birader Vern sana iyi davrandı mı?" Lillian kahvaltı hazırlarken bende Küçük Lloyd'un yanına oturdum. Winn-Dixie ceketini giymediğini fark ettim. En azından kucağında veya sandalyede değildi.

"Evet, her şey yolundaydı," gözlerime bakıp çabucak bakışlarını kaçırdı. Gözümün içine bakmaya hâlâ korkuyor gibiydi. "O adamın beni anneme götürdüğünü sandım."

"Ben de. Yoksa seni kesinlikle ona vermezdim. Bunu bilmeni istiyorum. Ama sana zarar vermedi, değil mi?"

"Hayır."

167

"Senden ne istiyordu? Hiç söyledi mi?"

"Babamın kendisi için bıraktığı bir şeyi annemin ona vermediğini söylüyordu. O şeyin nerede olduğunu bildiğimi sanıyordu. Ama ben onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bana soracak olursanız bu adam olayların farkında değil," dedi Lillian.

"Umarım," dedim. "Küçük Lloyd bugün evden çıkmamanı istiyorum. Benimle veya Lillian'la da olsa. Annen kendini iyi hissetmiyor. Yatması lazım."

"Lillian çocuğu korkutmanı istemiyorum, ama Birader Vern ve Jerome Puckett bizim peşimizi bırakmayacaktır. Eğer onun kamyonunu görürsen veya sesini duyarsan bana hemen haber ver. Ne yapacaklarını görene kadar birlikte kalmalıyız."

Lillian, "Bu çocuğu gözümün önünden ayırmayacağım," dedi. Sonra çocuğa döndü. "Gel tatlım, Polis Bates için bisküvi hazırlayalım."

Oğlan, gülümseyerek sandalyeden kalktı ve Lillian'ın yanına gitti. Çocuğu tanıdığımdan beri ilk defa, Wesley Lloyd'a benze-miyordu.

Tam onlardan ayrılırken ön kapı vuruldu. Lillian'la ben birbirimize, sonra Küçük Lloyd'a baktık. Çocuğun yüzü bembeyaz olmuştu.

“Merak etme, kimse değil. Jerome bu eve gelemaz. Lillian, sen ve Küçük Lloyd burada kalın. Ben kim olduğuna bakayım, en kısa zamanda gelenden kurtulmaya çalışacağım.” Sam olmasın diye dua ettim.

O değildi. Gelen Peder Ledbetter’dı. Yüzünde kendine güvenen bir gülümseme vardı ve son karşılaşmamızda aramızda geçen konuşmalardan utanç duymuşa benzemiyordu. Yanındaki kısa boylu, zayıf adam mavi-beyaz çizgili bir takım giymişti. Wesley Lloyd’un ölürken sırtında olabilecek bir takımdı. Adamın birkaç tel kızıl saç özenle kel olan tarafa doğru taranmıştı. Dişlerini göstermeden gülümsediğinde, bıyıkları dudaklarının üstünde düz bir çizgi halini alıyordu. Masmavi gözleri altın çerçeveli gözlüklerinin altından bakıyordu. Ev sahibi olduğumu hatırlamam bir dakika aldı.

“Günaydın,” derken Peder Ledbetter’ın gözlerinin içine bakıyordum. Bana çok dostça davranıyormuş gibi geldi. Kadınların sorumluluklarıyla ilgili yeni bir nutuk atacağa benzemiyordu. Zaten yine Wesley Lloyd’un mirasından söz etmeye kalkarsa, onun kilisesinden ayrılmaya karar vermiştim. “Sizi beklemiyordum Peder. Buyrun içeri girin.”

“Bayan Julia, sizi önceden aramadığım için özür dilerim, ama sizi yeni üyemizle tanıştırmak istedim. Dr. Fowler, bu Bayan Julia Springer. Bizim en aktif üyelerimizden biridir. Bizim kilisemiz olmadan ne yapardı, bilemiyorum,” dedi. Papaz Ledbetter.

Adam, “Nasılınız, Bayan Springer?” diyerek elimi sıktı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Dr.Fred Fowler.”

Unvanlarını zorla gözünüze sokan insanlara hiç güvenmem. Siz güvenir misiniz? Şerefli unvanlara sahip kişilerin şeref kavramını en fazla çiğneyenle olduğunun bilincinde olduğum için, gardımı aldım; hazırdım.

Onları oturttum ve yiyecek içecek bir şey isteyip istemediklerin sordum. İkisi de bir şey istemedi. Sadece yeni üyemizle tanışmam için gelmişlerdi. Papaz Ledbetter, daha önce hiçbir üyeyi

bu şekilde tanıştırmamıştı. En azından bana tanıştırmamıştı. Kanepemde yan yana oturdular. Öteki adamın yüzünde sır dolu bir gülümseme vardı. Sanki ona mutluluk veren bir şey biliyordu.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Julia?” diye sordu Papaz Ledbetter. “Endişeli misiniz?”

“Hayır,” dedim tedbirli bir tavırla. Neden bana bu kadar ilgi gösterdiğini merak etmiştim. “Bir endişem olduğunu söyleyemem. Acaba kendimi nasıl hissediyorum, diye endişe edecek kadar vaktim yok. Ya siz Peder, siz iyi misiniz?”

“Oh, ben iyiyim. Öğleyin yapılan bir golf maçının düzeltmeyeceği bir sıkıntım yok,” dedi. Yanında oturan adam hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Adamın bir kere bile gözünü kırptığını görmemişim.

“Öğlen golf oynasam sakat kalırdım,” dedim. İkisi de söylediğim şeyin çok eğlenceli olduğunu düşünüyor gibiydiler.

“Bir aileniz var mı Dr. Fowler? Onlarla tanışmak ve şehre hoş geldiniz demek isterim.”

“Hayır, maalesef yok, Allah öyle bir şey nasip etmedi bu güne kadar. Ama belki burada evlenecek birini bulabilirim.”

Elli yaşlarındaki kadınları gözümün önünden geçirerek, “Belki, ama Abbotsville’de pek fazla seçme şansınız yok,” dedim. “Abbotsville’de çalışmayı mı düşünüyorsunuz, yoksa buraya dinlenmek için mi geldiniz?”

“Dinlenmek gibi bir planım yok. İşimi seviyorum,” dedi bacak bacak üstüne atarak. Ben bacak bacak üstüne atmıyordum. Çünkü gözleri hâlâ garip bir şekilde üzerimdeydi. Beni o metal şeylerin bulunduğu masaya oturtmayı düşünüyorsa eğer, pişman olacağını da bilmeliydi!

Beni bir dakika daha süzdükten sonra, “Abbotsville’de muayenehane açsam ne düşünürsünüz?” diye sordu.

“Pek bir şey düşünmem,” dedim. “Bu konuda bir fikir ileri sürebilecek olan kişi ben değilim. Ticaret odası veya diğer doktorlar size yardımcı olabilirler. Eğer belirtmemde bir sakınca yoksa,

siz genç bir bey değilsiniz. Hayata biraz geç başlamıyor musunuz?”

Yine dişlerini göstermeden gülümsedi, çocuklar gibi dişine tel mi takıyor acaba, diye merak etmiştim. Peder Ledbetter ile birbirlerine baktılar. Peder kaşlarını havaya kaldırdı.

“Hayır,” dedi Dr. Fowler. “Uzun yıllar Chattanooga’da çalıştım. Ama bir değişiklik yapmam gerektiğini hissediyordum. Sizin hiç bu şekilde hissettiğiniz oldu mu Bayan Springer?”

Konunun garipliğinden dolayı bir ona bir diğerine bakarak dudak büktüm. Ancak yine de hoşgörülü davranmaya çalıştım, çünkü bazen eğitilmiş kişilerin dahi sosyal becerileri zayıf olabilir. “Hayır böyle hissettiğimi söyleyemem. Ama benim kanımca, böyle sürekli dolaşırsanız insanlar maymun iştahlı olduğunuzu düşünebilirler. Özellikle doktorlar için bu çok önemlidir. Herhalde siz de böyle olduğunu biliyorsunuzdur. İnsanlar durmadan yer değiştiren doktorlardan şüphe ederler. Acaba iyi bir doktor değil mi diye düşünürler. Umarım sizi gücendirmemişimdir, ama insanlar böyle düşünebilirler.”

Adam, “Hayır,” dedi parmaklarıyla çenesini ovuşturarak. “Bayan Springer, gördüğüm kadarıyla insanları çok iyi analiz edebiliyorsunuz. Eğer mümkünse sizinle tekrar görüşmek isterim. Oturup konuşmak için bir zaman ayarlayabilir misiniz?”

“Emin değilim. Bugünlerde biraz meşgulüm. Ama eğer mümkün olursa yardım etmek isterim.”

Peder Ledbetter, ayağa kalkarken, “Eminim bir yolunu bulursunuz,” dedi. Dr. Fowler da bana elini uzattı. Papaz elini omzuma koyarak, “Kilisede buluşabilirsiniz,” diye öneride bulundu. “Dr. Fowler’a etrafı gezdirebilir, kiliseden, şehirden ve tabii kendinizden söz edebilirsiniz.” Sonra Dr. Fowler’a döndü. “Kendisi bu bölgenin tarihini iyi bilir,” dedi.

“Bu benim için bir onur olur,” dedi Dr. Fowler. “Cuma günü saat 10 diyebilir miyiz?”

“O gün olur mu bilemiyorum. Aslında bu Cuma olmayacağını-

dan eminim. Belki önümüzdeki hafta, belki de Peder Ledbetter sizinle konuşacak başka birini bulabilir.”

Dr. Fowler, “Sizin olmanızı tercih ederim bayan Springer,” dedi elimi tutarak. Çok genç değildi ama benimle flört etmek için gençti. Zengin dulları avlamaya çalışan bir adam duymuştum. Elimi çektim ve arkaya çekildim.

“Ya siz ya da hiç kimse Bayan Julia,” dedi Peder Ledbetter.

Güldüm ve onları kapıya kadar geçirdim. “Belki kendinizi hiç kimse için hazırlamalısınız,” dedim. İkisi de bunun söylenecek zekice bir şey olduğunu düşündüler. Gülerek ve başlarını sallayarak ayrıldılar.

Onları caddeden yürürlerken seyrettim. Peder Ledbetter durmadan konuşuyor, el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. Kollarımı kavuşturdum ve kafamı salladım.

Lillian’a kırk yıllık papazın şimdi aşk perisi rolüne büründüğünü söylemek için sabırsızlanıyordum. Kapıyı kapadım ve kendi kendime güldüm. Bu Sam’e de söylemeliydim.

Oturma odasına geri döndüm. Hâlâ kendi kendime gülüyordum. Ne kadar yaşlanırsan yaşlan, bir adam ilgi gösterdiği zaman kalbin çarpıyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçek bu. Hatta bu ilgi hiç de hoş olmayan, mideni kaldıran bir adamdan gelse de.

Bir kadını bir adama bağlı kılan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Dr. Fowler’ın beni çeken pek bir yanı yoktu, ama ben ona çekici gelmişim. Bu da beni pırıldatmaya yetmişti. Sanırım ben de bütün kadınlar kadar aptalım, diye düşündüm.

Evin ön tarafındaki pencereden kiliseye baktım. Orada duruyordu. Şefkatli ve kutsal. Sivri kulesi gökyüzüne kadar uzanıyordu. Kutsal, dua edilen bir yerdi. İçinde üzüntüler, acılar ve ne hizipler ne entrikalar yaşanıyordu, inanamazsınız. Ve şimdi de orada bir şeyler dönüyordu. Ah, ne olduğunu bir bilseydim.

Sandalyenin koluna dirseğimi dayadım. Meseleyi çözmeye çalışıyordum. Peder Ledbetter daha önceki vaizlerimizin aksine,

hiçbir zaman yönlendirilen ve talimat alan bir kişi olmamıştı. Wesley Lloyd hariç. O da artık ortalıkta yoktu ve Peder Ledbetter istediği gibi hareket ediyordu. Zengin ailelerin parasıyla aile değerlerine adanmış bir “etkinlik merkezi” kurmayı düşünüyordu. Wesley Lloyd Springer’ın servetiyle kurulmuş bir etkinlik merkezi. Wesley, geleneksel aile değerlerinin en iyi örneği olarak biliniyordu ya!

Sandalyeden o kadar hızlı kalktım ki, belime ağrı girdi. Pederin aklındaki şey buydu. O yüzden bana gelmişti. İsteddiği beni kullanmaktı.

172

Ama yeni gelen Dr. Fowler’la papaz arasında nasıl bir bağlantı vardı?

Belime giren ağrıyı ovalayarak geçirmeye çalışırken dolaşmaya başladım. Peder Ledbetter’in kafasının nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Bu kolay bir iş değildi. Kafasına koyduğunu yapmaktan hiçbir zaman vazgeçmiyordu. Çok sabırlı biriydi, ona karşı çıktığım halde hiçbir şekilde pes etmemişti. Wesley Lloyd öldüğünden beri tabii ki!

Belki de Dr. Fowler’ın boşa harcayacak parası vardı. Doktorların para biriktirme alışkanlıkları vardır, bilirsiniz. Belki Papaz Ledbetter da Dr.Fowler’dan alacağı paraları düşünüyordu.

İşte düşündüğü buydu! Buna emindim. Dr.Fowler’la benim bir araya gelip kilisesine bağış yapmamızı sağlayacaktı. Böylece istediğini elde etmiş olacaktı. Peder Ledbetter kafasına koyduğu her şeyi yapardı.

Eh, epeyce terlemesi gerekecekti. Onun keyfine göre hareket etmeye hiç niyetim yoktu. Benim bilmem gereken şey, Dr. Fowler’ın da bu planın içinde olup olmadığı idi. Yoksa o da benim gibi aptal mı oynuyordu? Öyle ya da böyle, bu doktora daha çok yakınlaşmalı ve gerçekten ilgilendiği şeyin, bir kadın olarak ben mi, yoksa, servetim mi olduğunu anlamalıydım.

Bunu yapabilmem için bana mükemmel bir yol göstermişlerdi.

YİRMİ İKİ

“Lillian,” diye mutfığa doğru seslendim. “Ben kiliseye gidiyorum.”

“Neden?” diye bağırdı. Ama ben tam o sırada kapıdan dışarı çıkmıştım bile.

Hızla caddeden ve park alanından geçtim. Dr. Fowler’ı gitmeden yakalamak istiyordum. Eğer onu kilisede yakalayabilirsem, gerçekten benimle mi yoksa cüzdanımla mı ilgilendiğini anlayabilirdim.

İçeri girdiğimde onları Peder Ledbetter’in odasının yanında konuşurlarken gördüm. Beni gördüklerinde gözleri açıldı.

“Bayan Julia!” dedi, Peder Ledbetter. Bana doğru yürümeye başladı. “Fikrinizi değiştireceğinizi umuyordum. Ben de şimdi Dr. Fowler’a, sizin fikirlerinize ne kadar ihtiyacımız olduğunu söylüyordum. O da sizi daha iyi tanımak için sabırsızlanıyor.”

“Güzel, bu sabah biraz vaktim olduğunu fark ettim. Bu yüzden Dr. Fowler, eğer hâlâ kilisede bir tur atmak istiyorsanız, şimdi yapabiliriz,” dedim ona doğru dönerek.

“Tabii, isterim,” dedi Dr. Fowler. “Hoş bir hanımın bana çev-

reyi göstermesi çok hoşuma gider. Buyurun, koluma girin ve gezimize başlayalım.”

İşte size bir centilmen. Elimi kolunun arasına soktum ve ona gülümsedim. Aynı zamanda, hatta biraz eğilerek gülümseyeceğime, yüzüne bakabilmek için başımı yukarı kaldırarak gülümsemeyi tercih ederdim. Ancak, bilirsiniz, dilencilerle dul kadınlar pek seçici olamazlar. Zaten, itiraf ederim ki, kısa boylu da olsa, birinin ilisini çekebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Peder Ledbetter otuz iki dişini göstererek gülümsedi; “Harika!” “Daha iyi bir uzlaşma bekleyemezdim. Şimdi keyfinize bakın. Şu anda kilisede bir toplantı veya herhangi bir şey yok. O yüzden istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ben vaazım üzerinde çalışacağım. Sonra saat 12.00’de buluşur öğle yemeği yeriz.”

“Güzel,” dedi Dr. Fowler. Konuşurken bana bakıyordu. “Bayan Julia ve ben bu mükemmel binayı keşfe çıkacağız.” Kolunda duran elimi hafifçe okşadı.

“Evet ve şu anda demek salonunda durduğumuzu söyleyerek başlayacağım. Her Çarşamba akşamı burada dua ederiz. Sonra, hep birlikte yemek yeriz. Herkes bir şey hazırlayıp getirir. Eskiden bir izci grubu da burada toplantı yapardı. Ama daha önceki rahip onların yeteri kadar Hristiyan olmadığını düşünerek buraya gelmelerine engel oldu.” Elimle oymalı masaların, duvarın yanında duran katlanmış sandalyelerin bulunduğu büyük bodrum katını gösterdim.

Dr. Fowler’la merdivenlerden çıkıp ana kata geldik. Bana kapıları açıyor ve her adımımı takip ediyordu. Bu garip bakışlı gözler hiçbir numarayı kaçırmıyordu.

Boş mihrabın arkasında dururken, oranın ne kadar havadar ve güzel olduğunu fark ettim. Krem rengi kabartmalarla süslenmiş olan beyaz duvarlar, holün ortasındaki, bir çok düğünde önemli rol oynamış olan koyu kırmızı halılar, popoların altına konmak için hazırlanmış kırmızı kadife yastıklar, Williamsburg avizeler, ikiz kürsüler, iki yanında orgun boruları olan koro için hazırlan-

miş tepedeki boşluk. Tanrı'ya dua etmek için çok güzel ve değerli bir yerdi. Orayı inşa ettirmenin ve döşemenin kimbilir kaç mal olduğunu düşündüm.

Kol kola, hole doğru yürüdük. Ona her zaman oturduğum sırayı gösterdim. Kapağında Wesley Lloyd'un isminin olduğu ilahi kitaplarından birini gösterdim.

"Onu çok özleyor olmalısınız," dedi Dr. Fowler.

"Özellikle, değil," dedim, kilisede doğru söylemem gerektiğini düşünerek.

"Evet, kalp kendi yaralarını sarmayı biliyor," dedi Dr. Fowler. "Ve umarım siz de yaralarınızı sarmışsınızdır." Benim durumuma gösterdiği sempati, bana, onun sandığımdan daha iyi bir doktor olabileceğini düşündürdü.

Koronun bulunduğu yerin arkasından dolaştık. Çalışma odalarında koyu kırmızı sıralar vardı. Sonra aşağı inip, yeni Pazar okulu binasına göz attık. Bu sırada Dr. Fowler elimi kolundan çıkarıp eline aldı ve ellerimizi bedenine yasladı. Değişikliği fark ettiğimi belli etmemeye çalıştım. Bu binanın asıl binaya nasıl bağlandığını, kaç odası olduğunu ve kaç üyenin orayı kullandığını falan anlattım. İnsan sinirli olunca nasıl davranır, bilirsiniz.

"Bayan Julia," dedi adımlarını yavaşlatarak. "Julia, Burası adeta eviniz gibi gözüküyor. Bu kutsal yerin size ait bir yer olduğunu söyleyebilirim."

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Ne güzel bir iltifattı. Hep manevi yönümün güçlü olduğunu düşünmüştümdür. Ve bunu fark eden tek insan oydu. Çok zeki bir adamdı. Bu yüzden yeni işinde başarılı olacaktı. Ama ben ne düşüneceğimi bilemiyordum. Onun için düşünmekten vazgeçtim.

"Size küçük ibadet yerini göstermek istiyorum," dedim holün aşağısına doğru yürürken. "Belcher ailesi tarafından yaptırılan küçük bir yerdir. İşte burası." Diğer elimle kapıyı açtım ve güneş ışığıyla aydınlanmış olan o güzel odanın içine baktık.

"Çok güzel," dedi kısık bir sesle.

Ben de tasvip eder gibi başımı salladım ve o sırada bana baktığını fark ettim. Wesley Lloyd'un cenazesinden beri bu kadar ilgi görmemiştim. İçimde çok yabancı olduğu bir titreme hissettirdi ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Uzun zamandır ilk kez bir adama yakınlık hissediyordum. Bunu kim bilebilirdi ki? Wesley Lloyd gömüleli o kadar uzun zaman olmamıştı, ama biliyorsunuz, zaten aklı pek evde değildi.

"Kilise üyelerinin birçok ihtiyacını karşılıyor," dedim. Sesimde bir titreme vardı. "Ama Peder aile etkinlikleri için yeni bir bina inşa etmemiz gerektiğini düşünüyor."

Dr. Fowler benim gözlerime bakarak "Aile etkinlikleri çok önemlidir," dedi. "Özellikle bu yaşlarda. Evet, sevgili bayan, bana gösterebileceğiniz başka bir şey var mı? Kendimi tamamen sizin tatlı ellerinize bıraktım."

Gerçekten bacaklarım titremeye başlamıştı. Beynim bana Dr. Fowler'ın çekici biri olmadığını söylüyordu. Kısa boylu, zayıf, kızıl saçlı, soluk yüzlü, neredeyse kel kafalı bir adamdı. Hiç benim tipim değildi. Ama yine de duygularımda bir kıpırdanma hissettirdi. Üstelik bunun nedeni kesinlikle yeni bir bina inşa ettirmek düşüncesi değildi. Şu anda yanımda, gözlerimin içine bakan, güzel sözler fısıldayan bir adam vardı. Doğru açıdan bakıldığında, ihmal edilmiş her kadını etkileyebilecek bir erkekti.

Elimi iki avucunun arasına alınca, "Neden şuraya doğru yürümüyoruz?" dedim. "Size düğün salonunu göstermek istiyorum. Burada bir sürü düğün olur, bilirsiniz. Ve özellikle de ikinci evlilikler. Salona doğru yürürken kıkır kıkır güldüm. "Yani ikinci kere evlenenler. Dullar filan..."

"Harika," dedi. yine bana bakıyordu.

Çok sevimli bir odaydı. Her şey çeşitli yeşil tonlarındaydı. Halılar, duvarlar, kumaşlar, döşemeler ve aşk koltuğu. Çok sakinleştirici ve davetkar bir yerdi. Wesley Lloyd eşyaların seçimine katkıda bulunmuştu. Özellikle kiliseye ışık tutmuş olan kendi

babasının, dedesinin ve önceki papazların yaldız çerçeveli resimlerine büyük katkısı olmuştu.

“Anlıyorum,” dedi Dr. Fowler. “Bu oda yeni evlenen kişiler için ne kadar anlamlı. İkinci evlilikler çok tatmin edici olabilir.”

Derin bir nefes aldım ve ağzımdan dışarı verdim. Elbisemin eteğini sallayarak “Burası biraz sıcak,” dedim. “Hafta arası burayı havalandırmıyorlar.”

Duvardaki resimleri gösterdim. Odada ağır ağır dolaştık. Dr. Fowler her plaketin üzerinde yazan yazıyı okudu. Bu arada beni yanından ayırmıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse içimde kıpırdanan duyguları yıllar önce evliliğimin külleriyle birlikte kaybolup gitmişti. Ama şu sıksa Dr. Fowler, içimdeki ateşi körükleyecek canlılığı sağlamıştı bana. Bana yaştan söz etmeyin. Eğer siz de bütün hayatınız boyunca, bir hanımefendi edasıyla 60 yıl geçirmiş olsaydınız, en beklemediğiniz anda sizi neyin ateşleyeceğini bilemezsiniz. Yaşlanmış ve bir şeylerden yoksun olmak güçlü uyarıcılardır. Eğer bana inanmıyorsanız, aynı şey sizin başınıza gelene kadar bekleyin.

Dr. Fowler incelediği portreden döndü ve nefesini tutup bıraktı. Hâlâ elimi tutarak duvara döndü. Ben de ona daha çok yaklaştım. Aramızda manyetik bir alan vardı ve sürdüğü koku mükemmeldi. Kokusunu daha iyi almak için biraz daha yaklaştım. *Old Spice* kokusuna her zaman bayılırım.

“Oh!” diye fısıldadım.

O da “Julia,” dedi; sesi çok telaşlıydı.

Göğsüme değdirmemeye çalışarak, elini boynuma doğru çektim ve ona yaklaştım. İçimdeki heyecan beynime fırlamış gibiydi.

“Bayan Julia!” dedi, gözlerini odanın içinde dolaştırarak.

“Merak etmeyin. Yalnızız,” diye fısıldadım. Keşke ellerimi arasında dolaştırabileceğim kadar saç olsaydı, diye düşündüm. Aslında onda farklı olmasını istediğim birçok şey vardı, ama gözle-

rimi kapadım ve onun görünüşüne değil de kendi duygularıma konsantre olmaya çalıştım. Bu şekilde hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve o istediği sürece, ben de bunun tadını çıkarmak istiyordum. Ve bunu istiyormuş gibi görünüyordu.

“Biliyorum...” sesi titriyordu, ama tutku bir adamı bu hale getirebilirdi.

Elimi tuttu ve bana yaklaştı. Neredeyse bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

“Şşşş,” diye fısıldadım. Onun kulağına çok yakın olduğumun farkında değildim.

“Bayan Julia, anlamıyorsunuz,” dedi.

“Anlıyorum,” dedim.

“Gerçekten...”

O sırada kapı açıldı. İkimiz de bir adım geriye sıçradık.

“Dünyada olan şey...” Peder Ledbetter kapıyı açtı. Ağzı açık kalmıştı.

“Çabuk dışarı çıkın!” Dr. Fowler böğürerek Papaza doğru koştu ve arkasında durdu. “Bu kadın deli Larry. Aynen senin söylediğin gibi.”

Dr. Fowler kızarmış bir yüzle bana bakıyordu. Dağınık saçlarını düzeltti.

“”Buu... bu kadın,” diye devam etti. Sesi titriyordu. “Larry, inanamazsın.”

“Evet,” dedi Papaz Ledbetter. “Evet, inanırım. Kendim gördüm. Bayan Julia, sizinle ne yapacağız? Biliyorsunuz böyle şeyler yapmamalısınız. Hele kilisede. Beni hayal kırıklığına uğrattınız, sizin adınıza çok üzgünüm.”

“Onu kontrol edemedim Larry,” dedi, Dr. Fowler.

Aklım başıma gelmişti; Dr. Fowler’ın biraz önce söylediklerini hatırladım. Aman Tanrım! Kendimi tam bir aptal durumuna düşünmüştüm.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Düşüp bayıldım.

Gözlerimi açtığımda kendimi düğün salonundaki yeşil koltukta buldum. Ayaklarım koltuğun yanından aşağı sarkıyordu. Papaz Ledbetter yanımdaki iskemlede oturuyordu.

“Sanırım, burada öleceğim, Peder.” Olay aklıma geldikçe kendimi feci hissediyordum.

“Hayır, hayır. Böyle söylememelisiniz. Şeytan’ın sizi etkisi altına almasına izin verdiniz. Bayan Julia. Şimdi onunla savaşmalısınız. Sizi hasta bir ruhla baş başa bıraktı.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” Gözlerimi ellerimle kapadım. Çok yorgundum, ışığa katlanamıyordum.

“Evet, Dr. Fowler bu şekilde söylüyor.”

Birden ürperdim. “Nerede o?”

“Gitti, endişelenmeyin. Bu durumda gitmesi gerektiğini düşündü.”

“İçime neyin girdiğini bilmiyorum. Şeyi düşündüm... Neyse, şimdi ne düşündüğüm önemli değil,” diye mırıldandım.

“Bayan Julia, sizin kendi kişiliğinizin dışında davranmış olduğunuzu, kendinizi kontrol edemediğinizi biliyorum. Dr. Fowler, böyle bir olayın bir daha tekrarlanmaması için bir terapiye ihtiyacınız olduğunu söylüyor.”

“Terapi mi?” Yüzümü ona çevirdim. Ellerim hâlâ gözlerimin üzerindeydi. Parmaklarımın arasından ona bakıyordum. “O kadar kötü olduğumu mu düşünüyor? Benim neyim var?”

“Hiç...” sesini alçalttı. “*Nemfomani* diye bir şey duyduunuz mu?”

“Nemfo.... Oh!” Sorununun adını duyunca kalbim hızla atmaya başlamıştı. Zor nefes alıyordum.

“Beni anlıyor musunuz Bayan Julia?” Ben orada yatıyor tavana bakıyordum. “Burada çok büyük bir tehlikeden bahsediyoruz. Bir şeyler yapılması gerekiyor. Sadece kendi ruhunuzu riske atmıyorsunuz, bağlantı kurduğunuz başka insanların ruhunu da tehlikeye atıyorsunuz. *Nemfomani* gibi bir şeyle oyun oynayamazsınız. Ben bu konu üzerinde çalışmışım. Bu bedenin işlediği günahlardan biridir. Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorum.”

“Bu ne demek oluyor?” diye fısıldadım.

“Bu konuda değişik fikirler var, Bayan Julia.” Peder Ledbetter sandalyesine oturdu. Bir öğretmen edasıyla konuşuyordu. “Bazı bilirkişiler sizin doğuştan böyle olduğunuzu, değişimin mümkün olmadığını söylerler, bazıları da çocukluktan, bilinçaltından gelen bir şey olduğunu söyler. Tabii, Hristiyanlar daha iyi bilirler, değil mi? Biz bunun günah olduğunu biliriz ve Tanrı’ya dua ederek bunun üstesinden gelebiliriz. Kederli insanlar normal bir hayat sürmeyi seçebilirler. Düzeyli bir hayat. Sizin yapmak istediğiniz şey de bu, öyle değil mi?”

180

“Oh, elbette. Ben her zaman normal, düzeyli bir yaşam sürdürdüm. Gerçekten. Bütün hayatım boyunca böyle bir şey yaşamadım. Bu bir hataydı, gaflet ya da ne dersiniz deyin.”

“Hayır,” dedi. O kadar sert bir ses tonuyla söylemişti ki, ürküp koltuktaki yastığın arkasına sindim. “Neyse odur. Bu bir günah, başka bir şey değil. Bunu kabul etmeli ve bununla yüzleşmelisiniz. Bu düşünceleri kendinizden bile saklamış olabilirsiniz, ama şimdi Bay Springer’in ölüm acısı ve o yanlış çocuk yüzünden bu duygularınız ortaya çıktı. Bu uçarılığın su yüzüne çıkmasına izin verdiniz. Dr. Fowler sizin için bir yabancı, ona rağmen bakın neler oldu. Kim bilir tanıdığınız kişilere neler yaparsınız?”

Haklıydı. Eğer Dr.Fowler kadar tipini beğenmediğim bir insana bu şekilde davranıyorsam, şehirde güvende olan tek adam yok demekti. Kendimi Birader Vern’in veya Leonard Conaver’in ya da Teğmen Peavey’in kollarına attığımı düşününce, mideme bir ağrı girdi. Sonra Sam’i düşündüm ve yine yüzümü kapadım.

“Peder, lütfen bu olaydan kimseye söz etmeyin.” Gözlerimden yaşlar akıyordu. “Lütfen, bana söz verin. İsteddiğiniz yardımı yapacağım. Her şeyi yapacağım, sakın kimseye söylemeyin.” Elini tutarak yalvardım. “Özellikle Norma Cantrell’a söylemeyin. O bunu herkese anlatır.”

“Şimdi beni dinleyin.” Peder Ledbetter cebinden bir mendil çıkarıp bana verdi. “Kimseye söylemeyeceğim. Ama, bana iste-

diğim yardımı yapacağınıza söz vermelisiniz. Bir çözüm bulunacağına kesinlikle inanıyorum. Duayla ve Tanrı'nın söylediklerine itaatle bu sorunun üstesinden geleceksiniz. Ama Bayan Julia, siz bu kadar aciz durumdayken size hukuki işlerinizi halledecek güvenilir birini bulmalısınız.”

“Binkie bu işi yapıyor,” dedim.

“Bayan Enloe bizim kilisemizin üyesi değil ve bence vasinizin de sizinle aynı değerlere sahip olan birisi olmalı.”

“Vasi mi?” Dikilip oturdum. “Bir vasiye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bu her zaman izlenen bir prosedür. Yasal bir yöntem. Vasiniz size göz kulak olacak. Bu sizin iyiliğiniz için Bayan Julia. Sizi mahkemelerde görmek istemiyorum ve eğer bir daha bu şekilde davranırsanız, yapabileceğim bir şey kalmaz. Bu olayı herkes öğrenebilir.”

“Herkes,” diye tekrarlardım. Ayaklarımı yere indirdim. Dengemi sağlayıp sağlayamadığımı kontrol ediyordum. “Peder, bu konunun şehirdeki insanlar tarafından konuşulmaması için elimden geleni yapacağım. Bir daha böyle bir şey olmasından endişe etmeyin. Kızıl saçlı adamlardan uzak duracağım. Terapi ve vasi konusunu biraz düşüneceğim.”

“Çok uzun zaman almasın rica ederim,” dedi arkasına yaslanarak. “Bunu isteyerek yaparsanız sizin için daha iyi olur. Eğer biri duyarsa sizin durumunuzu herkes öğrenir. Böyle bir günahın işlenmesine seyirci kalamam. Şunu unutmayın ki, bu benim için çok büyük bir sorumluluk. Şunu bilin ki, Tanrı yüreğime sizin ve daha önceki kararlarınızın sorumluluğunu yükledi bile.”

Merhamet diye düşündüm. Papaz bu nutukları atmaya başlamışsa, insanın başı gerçekten dertte demektir.

“Gelip beni alması için Lillian’a telefon ederseniz çok memnun olurum.”

“Ben sizi yürüyerek eve bırakırım. Hatta caddeye kadar sizi arabayla bıraksam daha iyi olacak galiba.”

“Hayır, teşekkür ederim.” Bu benim için çok fazlaydı. Yine ağlamaya başladım. “Lütfen Lillian’ı arayın. Sadece Lillian’ı istiyorum.”

Lillian gelir gelmez Peder Ledbetter ona bir zayıflık anı yaşadığını ve dikkatle gözlenmeye ihtiyacım olduğunu söyledi. Lillian bana bir kere baktı ve kilisenin dışına çıkarıp caddeyi geçirdi. Eve geldiğimizde, ne olduğumu anlayamadan, kendimi, alnımda soğuk bir bez ve kucagımda yemek tepsisiyle yatakta buldum. Lillian bunu bana hiç soru sormadan, sızlanmadan ya da homurdanmadan yapmıştı. O benim feci derecede ihtiyaç duyduğum bir güç abidesiydi.

“Tepsiyi alabilirsin, Lillian. Yiyemiyorum”

“Bir şeyler yesen iyi olur,” dedi. “Bu arada sana ne oldu?”

“Ah, Lillian, çok feciydi.” Uzandım ve örtüyü başıma çektim. Kendimi bu derece alçaltmışken yeniden nasıl insanların yüzüne bakabileceğimi bilmiyordum.

“Yere düşüp istediğinden daha fazlasını göstermediğin süreçte, bir zayıflık anı yaşamak bu kadar kötü olamaz,” dedi ellerini kalçalarının üstüne koymuş dikilirken. “Senin ihtiyacın olan şey bir doktor, acil olarak doktora görünsen iyi olacak”

“Biliyorum ve göreneceğim. Yeniden güç kazanır kazanmaz.”

“Pekâlâ, öyleyse bu çorbayla başlayabilirsin, sıvıya ihtiyacın var.” Lillian her türlü sorunu çorbayla tedavi ederdi. Kaşığı eline aldı ve ben reddedince de, “Seni beslememi mi istiyorsun?” dedi.

“İstemiyorum.” Hıçkırıklarımın duyulmaması için yatak örtüsünü ağzıma bastırdım. “Sadece biraz dinlenmeme izin ver, sonra yiyeceğim.”

O mutfağa gitmek için odadan çıkınca, bir saat önce olanları hatırlayınca utançtan kusacak gibi oldum. En kötüsü, Pederle o korkunç Dr. Fowler’ın ne yaptığımı biliyor olmalarıydı ve benim bunu birilerine anlatmamı sağlayacaklardı. Bir doktorun ofisine gidip nasıl, “Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama ben bir nemfomanyağım” diyebilirdim.

Şehirdeki tüm doktorları aklımdan geçirdim. Bildiğim kadarıyla, hiçbiri ani ve kontrol edilemeyen şehvet hastalığı üzerinde uzmanlaşmış değildi. Üstelik hepsi erkekti, ya muayene olurken birisine saldırırsam?

Yüksek sesle inledim.

Peki bana bu durumla ilgili bir reçete yazarlarsa, Buck Tatum bunu görünce hastalığımın ne olduğunu anlar mıydı?

Utançtan kıvranıyordum. Çorbayı olduğu gibi tepsinin üzerine döktüm.

İhtiyacım olan şey bir uzmandı, çenesini tutacak, güvenilir bir uzmandı.

Bir uzman, diye düşündüm ve örtüyü gözlerimin üzerinden çektim. Tanrım, koridorun diğer ucunda bu konunun uzmanı olan bir kadın vardı, sadece ona sorabilseydim. Ama yapamadım. Hiç kimseye güvenemiyordum. Ne Hazel Morie, ne Lillian, ne Binkie ne de Sam. Bunun kimseye söyleyemezdim; bu derdimi ne olursa olsun, bir sır olarak saklamaya karar verdim.

Yaşamımdaki bu ani değişikliği düşünürken beynim yüzüyör gibiydi. Peder Ledbetter bir vasiye ihtiyacım olduğunu söylemişti; peki bu ne anlama geliyordu? Paramı yönetecek biri mi, yoksa gün boyunca beni takip edip gördüğüm her erkeğe saldırıمامı engelleyecek biri mi? Aslında, şunu ima etmiş, hatta söylemişti: eğer kendim birini bulmazsam ilk adımı atacak kişi o olacaktı. Üstelik bunu herkesin gözü önünde yapacaktı.

Tanrım o gün çocuğun kapımın merdivende belirmesinin olabilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Peki, Tanrı aşkına, ne yapacaktım?

Cevabı aniden aklıma geldiğinde afalladım. Peder Ledbetter'in duanın dağları bile yerinden oynattığını söylediğini milyonlarca kere duymuştum ve işte şimdi mükemmel bir deneme zamanıydı. Daha önce hiç etmediğim kadar dua ettim ve bir vasiye ihtiyaç duymaksızın Tanrı'nın beni tedavi etmesini istedim.

Sonra rahibin bunun bir irade sorunu olduğu ile ilgili söylediklerini hatırladım, ama rahip kadere inanan biri olduğuna göre, sözleri çok anlamsızdı. Yaşamınız planlanmış ve kaderiniz belirlenmiş ise aynı zamanda özgür iradede nasıl söz edebilirsiniz?

185

Eğer dikkatli olmazsam, bu tür teolojik problemlerle başımın ağrmasına neden olacaktım. Fazla karmaşık hale getirmemeliydim. Yürekten dua ettim, her şekilde erkeklerden uzak durmalıydım. Evet, tedavi için dua ettim ve bu sırada Tanrı'nın o ikisinin konuşmasına izin vermemesi için de dua ettim. Eğer konuşurlarsa olanları ölene kadar inkâr edecektim.

"Şimdi, bu ne demek oluyor?" Ellerim öylesine titriyordu ki, telefonu yerine koyarken Lillian'dan saklamak zorunda kaldım. Normal görünme çabası içinde, mutfağa gelmeyi başarmıştım. Bütün gün yatakta saklanarak Lillian'ı endişelendirmek istemi-yordum.

Küçük Lloyd, lavabonun yanındaki sandalyede oturuyordu; Lillian da ona akşam yemeği için hazırladığı mısırların nasıl soyulacağını gösteriyordu. Telefon çaldığında onu kendimi iyi hissettiğim konusunda yeni ikna edebilmiştim.

"Kimdi?" diye sordu. "Birader Vern değil, değil mi?"

"Hayır, o değildi," dedim kaşlarımı çatarak "LuAnne'di, kendimi nasıl hissettiğimi öğrenmek istiyordu."

"Neden bu kadar endişelendin?"

"Çünkü sağlık durumumu sormak için aradı. O yüzden. Ge-

nelde konuşacak yüzlerce şeyi olur, şimdi ise nasıl hissettiğimi soruyor. Bir fincan çay ister misin Lillian? Ya sen Küçük Lloyd? Bir sonraki yaz gelmeden bu eve klima alacağım.”

“Tüm eve mi?”

“Tüm eve.”

Lillian, “Ben de sana mutfak için al diyecektim,” dedi. “Ama tüm ev daha iyi olur. Bazen çok sıcak oluyor, hatta buzdolabını açıp önünde duruyorum.”

Oh, ne güzel! Elektrik faturasının neden o kadar kabarık geldiği anlaşılıyor.

186

Çayımı masaya bıraktım ve oturdum. Lillian’ın Küçük Lloyd’a anlattıklarını dinliyordum. Sonra dirseklerimi masaya koydum ve çenemi de ellerimin üzerine yerleştirdim. Aklıma sürekli kendimi nasıl aptal yerine koyduğum geliyordu. Masanın altına saklanmak için kendimi zor tutuyordum. Düşüncelerim utanç verici hareketlerimden gittikçe uzaklaşırken, giderek artan bir biçimde Dr. Fowler’ın verdiği karşılık üzerinde odaklaşıyordu. Aniden dikilip oturduğumda bu konuda yanılmayacağımı düşündüm. Bir erkekle yüz yüze oturmamalı çok olmuştu, ama böyle bir konuda kesinlikle hata yapmazsınız.

Troy Beckworth’un deniz dalgaları gibi aniden öfkeyle kabardım. Tüm suçu bana yükleyeceklerdi, çılgın olduğumu söyleyeceklerdi, beni... İşte biliyorsunuz, bilmem ne diye çağıracaklardı. O adam da bana aynı ilgiyi gösterdiği halde üstelik! Sonra da bunu inkâr etmiş, kalkıp vasiye, yok efendim, terapiye ihtiyacım olduğunu söylemişti.

Gözlerimi kırıpıştırarak rahibin o fırsatçı tavrıyla çıkıp gelmesini hatırladım. Tanrım, acaba bütün bunları planlamış olabilirler miydi?

Papazın böyle bir şey yapacağına inanamıyordum. Ama bir sürü iyi adam benim inanmadığım şeyler yapmışlardı zaten. Ben bir nemfomanyak filan değildim. Olmam da imkânsızdı. Wesley Lloyd sağken bile her gece yapayalnız kıvrılıp uyumuştum.

O ikisi aklımı karıştırmışlardı; çok iyi bir iş becermişlerdi doğrusu! Şey, ben de onlara bir iki kolaylık göstermiştim tabii. Wesley Lloyd'un gayri menkulünün idaresi hâlâ Sam'deydi ve bu işin çözümlenmesi aylar alırdı. O zamana kadar kimse bir şeye elini süremezdi. Bana göz kulak olmalarını söylemediğim halde, Binkie ve Lillian benimle ilgileniyorlardı. Ve sadece güvende olabilmek için yanıma bir erkek geldiğinde kendime dikkat edecektim.

Kapı çaldı. Sanki bir sınavdan geçiyordum. Üç kere çaldı.

"Ben bakarım Lillian," dedim. Gelenin Peder Ledbetter olması için dua ediyordum. Böylece ona Dr. Fowler'ın da o kadar masum olmadığını, ikisi arasında hazırlanmış bir komplodan şüphelendiğimi söyleyecektim.

Kapıya doğru giderken ölecek gibi oldum. Onları herhangi bir şeyle tehdit edemezdim. Tek yapmaları gereken olanları sadece bir kişiye anlatmaktı, böylece benim hikâyem gece olmadan bütün kasabaya yayılmış olurdu. Bunun olmasına asla izin veremezdim.

Kapı tekrar çaldı. Gelenin Teğmen Peavey olması da beni rahatsız etmişti.

Gelmiş olmasına memnun olmuş gibi görünerek içeri davet ettim. Saklayacak çok şeyim olmadan önce de gözümü korkutmuştu. Oturmasını önerdim ve kendim de daha güvenli olacağını düşünerek, odanın çaprazında bir yere oturdum. Eğer Papaz Ledbetter'in teşhisi doğruysa, sonra ne yapardım? Bir başkasına danışana kadar önlemi almalıydım.

Teğmen Peavey'e çok yakından bakmamaya çalışıyordum. Ama odadaki en büyük şeyden bile daha büyük görünüyordu.

"Bayan Springer," diye söze başladı. Cebinden ufak defterini ve kalemini çıkardı. "Son zamanlarda ortaya çıkan bir şey hakkında size birkaç soru sormak istiyorum."

"Avukatım burada değil."

"Tamam. O beyi arayabilirsiniz."

“Bayanı.”

“Bayanı mı?”

“Avukatım. O bir bayan. Binkie Enloe.”

“Tamam,” dedi sonra yakası çok sıkıyormuş gibi yakasını çekti. Binkie’nin insanların üzerinde böyle bir etkisi vardı. “O iyi bir avukat. Ama Bayan Springer, sanırım bu konuyu ben de sizinle konuşabilirim. Çok fazla soru sormayacağım. Sadece geçen hafta burada olanlarla ilgili biraz bilgi istiyorum.”

Bunun üzerine dikildim. “Ne bilgisi?”

“Spartanburg şerifi bana dün gece bir çocuğun kaçırıldığını bildirdi.”

188

Gözlerim açıldı. “Kaçırılma mı?”

“Bütün üniteler onun üzerinde çalışıyorlar ve muhtemelen FBI’ı da arayacaklardır. Zenci bir bayan televizyon stüdyosuna girip, kimse ne olduğunu anlayamadan çocuğu almış. Puckett ismini duyunca bizim Abbot County’nin Puckett’leriyle bir ilgisi olabilir mi diye düşündüm.”

“Ama, bu korkunç bir şey,” dedim. Kalbimin atışlarını duymadığını ümit ediyordum. “Teğmen, bir dakikanızı rica edeceğim. Fırında yemek var da. Yanmadan söndüreyim.” Kalkıp hemen mutfağa gittim. “Bir dakika içinde geliyorum,” diye bağırdım.

Mutfağın kapısını açtım ve arkamdan kapadım. “Lillian, tek kelime bile söyleme. Sen ve küçük Lloyd hemen mutfaktan çıkın.”

“Neler oluyor?”

“Shhhh! Hiçbir şey söyleme dedim. Kilere in. Sen de küçük Lloyd.” İkisini de kilerin içine ittim ve arkalarından kapıyı kapadım.

“Nedir bu?” Küçük Lloyd çok endişelenmişti. Gözlükleri gözünden düştü. Gidip hemen Lillian’a sarıldı.

Omzunu tuttum. “Endişelenme. Biz seni koruyacağız. Ama ikinizin de burada kalması ve ses çıkarmaması gerekiyor. Ne duyarsanız duyun sessiz olun.”

Lillian fısıldayarak, “Orada neler oluyor?” diye sordu. “Kapıdaki kimdi? Birader Vern mi geldi yoksa?”

“Hayır. Ondan da beter. Gelen Teğmen Peavey. İki eyaletteki polisler de küçük Lloyd’u arıyorlar.”

Elimle Lillian’ın ağzını kapadım. “Sakın çığlık atma. Sessiz ol. Çocuğun burada olduğunu anlamadan ondan kurtulacağım. Çığlık atmayacaksın değil mi Küçük Lloyd?”

Lillian başını salladı; gözleri yuvalarından uğramıştı. Elimi tutup ağzından çekti. “Ben çığlık atmam. Sen benim ne olduğumu sanıyorsun? Şimdi bu çocuğu adalete teslim etmeyeceksin değil mi?”

“Tabii ki hayır. Neden kilerde olduğunu sanıyorsun? Küçük Lloyd, sen burada Lillian ile kal ve sakın korkma. O gider gitmez ne yapacağımıza karar veririz.”

Oturma odasına dönüp, bilgi akışını engellediğim için özür diledim. “Nasil olduğunu bilirsiniz. Ocakta bir sürü tencere olunca onları baykuş gibi izlemeniz gerekir. Yemek yapmayı seviyorum doğrusu.” Eğer buna inandıysa, her şeye inanırdı.

“Şimdi bana kaçırılan şu zavallı çocuktan biraz söz eder misiniz?” Otururken elbisemi düzelttim.

“Spartanburg’dan alınan çocuğun pazar günü buradan giden çocukla aynı kişi olup olmadığını bulmaya çalışıyorum. Dün bana sözünü ettiğiniz çocuk. Adı neydi?”

“Küçük Wesley Lloyd Springer. Puckett. Yani Puckett demek istiyorum.”

“Hangisi? Springer mı yoksa Puckett mı?” Küçük defterine notlar alıyordu.

“Bu çok karışık bir hikaye teğmen. Sanırım Springer olarak biliniyor ama hukuki olarak Puckett.”

“Anlamıyorum.”

“Ben de anlamıyorum.”

Notlarını alırken başını salladı. “Tanıdığınız çocuğu biraz tarif edebilir misiniz? Aldığımız faksta fazla tanıımı yoktu. 9 yaşlarında, gözlüklü, kum rengi saçlı.”

“Benziyor,” dedim. Ona Wesley Lloyd’un resmini göstermeyi düşündüm. Böylece çocuğun tanımını çıkarabilirdi. Sonra çocuğu kendisinin tarif edebileceğini düşündüm. “Onu alan kişinin tanımını var mı elinizde?”

“Hizmetli giysileri içinde, biraz toplu, ama çok şişman olmayan Afrika kökenli Amerikalı bir kadın. Söylediklerine göre çok hızlı koşuyormuş. İnsanların üzerine doğru sürülen bir arabaya binmişler. Bu yüzden bir suç ortağı da var kesinlikle.”

“Suç ortağı mı?” diye tekrarladım. Sesimdeki titremeyi hissetmediğini umuyordum. “Nasıl bir arabaymış?”

“Yeni, koyu renkli, muhtemelen yabancı bir markaymış,” dedi. “Ancak bu kadar tanımlayabildiler. Çünkü arabanın farları yanmıyormuş. Oradaki insanların söylediğine göre sürücü insanları ezmeye kalkmış. Oradaki yetkililerden biri, o sırada programda bir sürü çocuğun olduğunu söyledi. Aile onların manastırdaki hizmetlerini durdurmak için birilerinin çocuklarını kaçırdığını düşünüyor. İnsanın kafası karışıyor. Bir düzine çocuk istasyona götürülmüş. Hepsi ağlıyormuş ve çok korkmuşlar. Aile polis koruması istiyor ve bu polisin kimin kaçırıldığını belirlemesinden önce olmuş. Sanırım bu çocuk Pucket’tı. Ama onu koruduğunu iddia eden amcası onlara fazla bilgi vermemiş ya da verememiş.” Benim tepkilerimi izlediğini söyleyebilirdim. En azından gözündeki kalın gözlükler bir silah gibi görünüyordu. “Bu çok garip bir durum,” dedi.

“Çok garip,” dedim. Gözünün içine bakabilmek için bayağı çaba harcıyordum. “Çocukların kaçırıldıklarını duymaktan nefret ediyorum ve kaçırılanın beni ziyaret eden çocuk olmadığını umuyorum. Zaten anladığım kadarıyla bir sürü Puckett var.”

“Hepsi bu,” dedi ve defterini kaparak ayağa kalktı. “Evet, Bayan Springer, eğer tanıdığınız çocuktan bir haber alırsanız, hemen beni arayın. En azından aralarından birini eleyebilirim.”

“Tabii kesinlikle haber veririm. Benim bildiğim kadarıyla pazar günü annesiyle birlikte olmak için Raleigh’e gidiyordu.” Pa-

zar günü ben de böyle olduğunu sanmıştım zaten. “Eğer o olsa bulurdunuz değil mi?”

“Elbette. Bugün tekrar kontrol edeceğim. Zamanınızı aldım Bayan Springer.”

“Hiç önemli değil,” dedim onunla kapıya doğru yürürken. “Umarım çocuğu bulursunuz. Ve tabii onu alanı da.”

“Bulacağız,” dedi. “En katlanamadığım şey birinin bir çocuğun canını acıtmasıdır. Siz ne düşünürsünüz bilmiyorum Bayan Springer, ama bizler o kişiye iyi bir ceza vermekten mutluluk duyarız.”

“Ah!” Zor nefes alıyordum. “Ben de.” Yüzümdeki kanının çekildiğinin farkına varmaması için dua ettim. Arkasından kapıyı kapayıp kilitledim. Sonra da mutfığa koştum.

YİRMİ DÖRT

Lillian’la Küçük Lloyd’a, “Hadi gelin,” diye fısıldadım. “Ama pencerelerden uzak durun. Birinin sizi görmesini istemiyorum.”

Lillian küçük Lloyd’a sarılarak, “Hem akşam yemeğini yapıp hem pencereden nasıl uzak durabilirim?” dedi. Çamaşır odasından etrafı süzüyordu.

“Onun gittiğinden ve geri gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Sana şunu söyleyeyim Lillian, sorular karşısında sessiz kalmanın yalan söylemek kadar zor olduğunu bilmiyordum.”

“Ben yalan söyleme konusunda endişelenmiyorum, hapse girmekten endişeleniyorum.”

Küçük Lloyd, “Hapse girmenizi istemiyorum Bayan Lillian,” dedi.

“Endişelenme. Kimse hapse girmeyecek. En azından Lillian girmeyecek. Yani demek istediğim, eğer birimiz girerse, hepimiz gireriz.”

“Annem de mi?” Küçük Lloyd panik olmuştu.

“Bayan Julia hem çocuğu hem beni korkutuyorsunuz.”

“Ah, affedersiniz, özür dilerim. Sadece sesli düşünüyordum.

Hadi şimdi bir araya gelelim. Lillian sence bayan Puckett kendi başına kalabilir mi?”

“Yataktan kendi başına kalkamaz. Onu dışarı çıkarmak gibi bir amacınız yok değil mi?”

“Hayır, hayır,” dedim elimi sallayarak. “Sadece eğer çıkabilirse, onu ve küçük Lloyd’u olaylar yatışınca kadar başka bir yere götürebilirim diye düşündüm.”

“Yatışacağını sanmıyorum,” dedi Lillian. “Özellikle polisleri işin içine soktukları için. Onu aradıklarını nereden anladın?”

Bunu sormasından korkuyordum. “Şey, gerçek şu ki biri söylemiş. Çocuğun kaçırıldığını iddia etmiş.”

“Kaçırılmak mı?” Aşağıdaki caddeden onu duymadıklarına şaşırdım.

“Shhhh! Bağırma! Şimdi, bak, durum o kadar kötü değil.”

“Durumun kötü olmadığını söylemeyin. Bundan daha kötüsü olamaz.”

“Aslında olabilirdi. Çocuğu kaçırın kişi olarak ellerinde senin tarifin var.”

“Aman Tanrım!” Lillian, küçük Lloyd’u kapıp yanına çekti. Neredeyse çocuğu boğacaktı. “Ne yapacağız Bayan Julia? Siz de biliyorsunuz ben çocuk kaçırmadım. Sadece bu çocuğu ait olduğu yere, annesine geri verdim.”

“Lillian! Lillian beni dinle. Bu gerçekten beklenmeyen bir durum. Ama bununla başa çıkacağız. O kişinin sen olduğunu bilmiyorlar. Sadece sana benzeyen biri olduğunu sanıyorlar. Ayrıca küçük Lloyd’un veya annesinin burada olduğunu da bilmiyorlar. Hatta onları burada aramaları gerektiğini bile bilmiyorlar.”

“Muhakkak beni ve bu çocuğu arayacaklardır. Bizi bulana kadar vazgeçmeyeceklerdir.” Önlüğüyle gözlerini sildi ve çocuğu yine kendine doğru çekti. “Ama sen merak etme tatlım, sana bir şey olmayacak.”

Küçük Lloyd pek inanmış gibi gözüküyordu. Ben de pek inanmamıştım.

Her zamankinden daha inançlı bir şekilde “Yapacağımız şey şu. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama Sam’le Binkie’yi bu raya çağıracağım,” dedim.

“Bayan Binkie bizi bu karışıklıktan nasıl kurtaracak?” diye sordu Lillian. “Ben içeri girip çocuğu aldım ve siz de arabayla çocuğu götürdünüz ve kanıt şu anda gözümüzün önünde.” Lillian “kanıtın” başını okşadı.

“Annesinin yukarıda olduğunu unutuyorsun Lillian. Eğer annesi ile birlikteyse nasıl kaçırılmış olabilir?” Birden Teğmen Peavery’in, Birader Vern’in küçük Lloyd’un vasisi olduğunu söylediğini hatırlayınca, duraksadım.

194

Eğer bu doğruysa, Hazel Marie de bu kaçırılma planının içinde demek oluyordu.

Wesley Lloyd’un, Birader Vern gibi biriyle işi olmazdı. Bunu garanti ediyordum. Ancak, onun Hazel Marie gibi biriyle ilgilemeyeceğini de hiç aklıma getirmemiştim.

“Küçük Lloyd, Birader Vern’le baban arkadaş mıydı?”

“Bilmiyorum,”

“Yani, hiç birbirlerini ziyaret ederler miydi? Konuşurlar mıydı?”

“Hayır. Sadece Birader Vern Kaliforniya’ya gitmeden önce arka bahçede babamla konuşmuştu.” Kendini Lillian’ın elinden kurtardı ve gözlüklerini düzeltti.

“Peki, ne hakkında konuştular?”

Gözlerini kırıştıırıp, bana baktı. Konuşulanları hatırlamaya çalışıyordu. “Birader Vern, babama her şeyi düşünerek hareket etmesini söylemişti. Babam da bunun onu ilgilendirmedığını ve hazır olduğunda bir düzenleme yapacağını söyledi. Bunun gibi bir şeyler işte.”

“Bu sözler Wesley Lloyd’un sözleri gibi gözüküyor. O zaman, anlaşılan arkadaş değildiler.”

“Hayır, Birader Vern bizi pek görmeye gelmezdi. Çünkü hep bir yerlerde vaaz veriyor oluyordu. Babam da çok yoğun çalışıyordu ve eve pek fazla gelmiyordu.”

Lillian ve ben birbirimize baktık. Çocuğun bu şeklide büyütülmüş olduğuna inanamıyorduk.

“Er ya da geç, yalanlar son bulmalı. Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilene kadar doğruyu söyleyemeyiz. Eğer polis Küçük Lloyd’un bizimle olduğunu anlarsa, hemen Birader Vern’e ya da sosyal servise gönderir. Ben ne pahasına olursa olsun bunun olmasına izin vermeyeceğim.

“Bizden şüphe ediyor. Bundan eminim.” Hazel Marie yatakta yatıyordu. Saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Yüzündeki çürükler sarıya dönüşmüştü. Gözünün ve ağzının çevresi hâlâ şişti.

“Hayır, sanmıyorum,” dedim. “Teğmen Peavey, Puckett adını duyduğu için biraz merak ediyor olabilir. Öte yandan eğer bunu çocuk kaçırma kabul ederlerse, o zaman başımız dertte. Şu an neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeni istedim.”

“Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.” Gözünden yaşlar akmaya başlayınca kafasını çevirdi. “O benim öz oğlumken bunu nasıl çocuk kaçırma olarak görebilirler? Çok çaresizim.”

“Kendini topla,” dedim ve kutunun içinden bir kâğıt mendil alıp ona verdim. “Bütün bu olanlardan öğrendiğim bir şey var. O da en azından kendin için ayakta kalmalısın. Bunu kimse senin için yapamaz.”

“Çok güçlüsünüz Bayan Springer. Keşke sizin gibi olabilseydim.” Elindeki mendille şişmiş yüzünü kuruladı.

Bu söylediğine güldüm ve biraz dinlenmesini söyledim. Aşağı inerken, güçlü olduğumu düşündüm. Güçlüydüm, çünkü param vardı. Eğer Hazel Marie gibi parasız olsaydım, ben de bunalar ve yıkılırdım. Acıklı bir açıklama olabilir, ama gerçek bu.

Dizlerim titremeye başlayınca merdivenlerde durdum. Para beni hastalığımдан veya günahdan koruyamazdı. Aslında Wesley Lloyd’un malikânesinde, misafir odamdaki o zavallı kadın kadar güçsüzdüm. Ve sırf bu yüzden daha kötüydüm.

Tavandaki floresan ışıklarına rağmen, mutfak ilerleyen öğleden sonranın yeşilimsi renkleriyle dolmaya başlamıştı. Gök gürültüsünün homurtusu bahçedeki bütün çalıları uçuruyor, masanın arkasındaki pencereye vuruyordu. Şimşeği görmek için camdan dışarı baktım.

“Bir bulut geliyor,” dedi Lillian. Küçük Lloyd’a dönüp, “Bir dahaki sefere ne olacak hiç belli olmaz. Tatlım, cama fazla yaklaşma,” diye devam etti. Kilerin yanına bir sandalye koydu ve kıpırdamadan oturdu. Ellerini dizlerinin arasına sokmuştu.

“Dışarı kötü görünüyor,” dedim. Bir dakika sonra evin çevresinden korkunç bir gök gürültüsü duyuldu. “Yakına, düştü,” dedim. “En iyisi televizyonu fişten çekeyim.”

Oturma odasının ön camından sicim gibi yağan yağmuru görebiliyordum. Evin etrafında şimşekler çakmaya devam ediyordu. Ürperdim ve perdeleri çektim. Oda karanlık olunca, ışıkları yaktım. O sırada başka bir şimşek çaktı.

Mutfğa giderken, ön kapıda ayak sesleri duydum. Kapı çalınıyordu. Herkes başımıza dert açmaya çalışıyordu sanki.

“Binkie!” diye bağırarak kapıyı açtım. Saçları ve üstü başı sırlıklam olmuştu. Islak bir mendille yüzünü kurulamaya çalışıyordu. “İçeri gel. Bu fırtınada dışarıda ne yapıyorsun? İçeri gel de kurulan.”

“Halınıza bastığım için özür dilerim Bayan Julia. Ayakkabılarımı çıkarayım. Feci islandılar,” bir yandan da gülüyordu. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Musluğun altına sokulup iyice yıkanmış bir kediye benziyordu. Yanakları kızarmıştı. Gözlerinin içi parlıyordu. “Uzun zamandır böyle bir yağmura yakalanmamıştım ve uzun zamandır bu şekilde koşmamıştım. Vay canına! İliklerime kadar ıslanmışım. Halime bakın!”

Eteği ile bluzu vücuduna yapışmıştı. Olduğundan daha da genç görünüyordu. Doğrusu sinemaya bisikletle gittiği küçüklük haline benziyordu. Beni kapının önünde her gördüğünde el sallar veya seslenirdi. O zaman bile çok kişilikli bir kızdı. Binkie’nin, Ab-

botsville'e döndüğünden bu yana bir avukat olarak ciddiye alınmak için çok çalışması gerekmişti. Herkes onu ezmek istiyordu. Bilirsiniz, büyüklük taslamalar, filan işte. Bazı kişiler bunu denediler ama başaramadılar. Kendisine Elizabeth T. Enloe diyor. Ama benim için o her zaman Binkie.

"Gel, seni kurutalım," dedim. "Bu fırtınada neden dışarılarda dolaşıyorsun?"

"Mahkeme binasından eve dönüyordum." Gülümseyerek yüzüne gelen saçları arkaya attı. "Ve yürümeye karar verdim. Yağmur başlamadan önce eve dönebileceğimi düşündüm, ama bir mil kala yenik düştüm."

Bana bakıp gülümseyerek yanımdan geçti. O sırada holden 197 Memur Bates'in geldiğini gördüm.

"Özür dilerim Bayan Julia," dedi mutfağa girerken. "Misafiriniz olduğunu biliyordum."

Onun mutfağa gelmesini istemiyordum. Çünkü onu küçük Lloyd'un gelişi için hazırlamamıştım. Şey, dürüst olmam gerekirse, çocuğu nasıl geri aldığımızla ilgili hikâyem de hazır değildi. Ve tabii ki onun bana çok yakın olmasını istemiyordum. Hangi yaştaki bir adamın beni harekete geçireceğini bilmiyordum. "Seni Binkie Enloe ile tanıştırayım. Şehirdeki en iyi avukatlardan biridir. Binkie, bu da Memur Bates."

Binkie, bana içimi donduran bir bakış attı. Nedenini anlamamıştım.

Polis Bates yanına geldi ve elini sıktı. "Zamanımızın en iyi avukatlarından biri," dedi. O zaman Binkie'nin bakışının anlamını çözdüm. "Mahkemelerde birkaç kere beni fena halde azarlamıştı." Bunu gülerek söylemişti. Binkie de güldü.

"Birkaç havlu getireyim. Bay Bates ona birkaç dakikalığına arkadaşlık yapar mısınız?"

"Coleman," dedi. Gözleri hâlâ Binkie'nin üzerindeydi.

"Efendim?"

"Coleman. Bana Coleman deyin." Hâlâ ona bakıyordu, ama benimle konuşuyordu. Yani sanırım...

“Coleman,” diye tekrarladı Binkie.

Hemen mutfığa gidip Lillian’a küçük Lloyd’u annesinin yanına götürmesini söyledim.

Lillian, “Umarım daha fazla yalan söylemiyorsundur,” dedi.

“Söylemiyorum. Sadece geç oldu ve Binkie’nin burada ne aradığını bilmiyorum. Herkes Küçük Lloyd’la Bayan Puckett’i öğrenmeden önce onun gitmesini sağlamalıyım. Şimdi çocuğu yukarı çıkar ve hiçbir şey söyleme.”

Her zaman olduğu gibi söylene söylene çocuğu yukarı çıkardı. Yemekten sonra çikolatalı kek vereceğine dair söz verdi.

198

Binkie kapının yanında duruyordu. Eteğinden sular damlıyordu. Oda karanlıktı. Fırtınanın neden olduğu bir karanlık bastırmıştı. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ama eskisi kadar şiddetli değildi. Polis Bates elleri cebinde Binkie’ye bakıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı.

“Hadi mutfığa gelin.” Sırılsıklam olan misafirimi kadife sandalyelerime oturtmak istemiyordum. “Binkie, seni bu ıslak kıyafetlerinden kurtarmalıyız.”

Binkie mutfığa doğru giderken, polis memuru Coleman Bates onu izledi. Gerçekten de arkadan izlenecek gibiydi. Islak eteği kalçalarına yapışmıştı. Memur Bates yani Coleman mutfak kapısına doğru -neredeyse koşarak- yürüdü.

Lillian mutfığa geri döndü ve bana Binkie’nin üşütmeden bir an önce üzerini değiştirmesi gerektiğini söyledi.

“Koşup sana Bayan Julia’nın sabahlıklarından birini getireyim. Sonra kıyafetlerini kurutmaya atarız,” dedi.

Binkie’yi aşağıya banyoya götürdüm, orada üzerindikileri çıkarıp Lillian’ın Spartanburg’daki maceramızdan sonra temizlediği mavi saten sabahlığı verdim. Lillian’ın aklı neredeydi bilmiyorum, ona daha uygun bir kıyafet verebilirdi. Bu arada kasabadaki kadınların neredeyse yarısını giydiriyoğmuşum gibi hissettim kendimi.

Ama itiraf etmeliyim ki o mavi saten sabahlığın nelere kadir

olduğunu bilmiyordum. Binkie mutfaka geri döndüğünde Memur Bates gözlerini ondan ayıramadı. Bu, Hazel Marie elbiseyi giydiğinde kamyon şoföründe meydana gelen etkinin aynısıydı. Binkie aceleci bir tavırla utanarak oturdu, elbiseyi olabildiğince kapamaya çalışıyordu. Düşmek üzere olan kolyesini tutuyordu.

Lillian, Binkie'nin ıslak giysilerini toparlayarak "Bunlar birkaç dakikada kurur," dedi. "Kimler kahve ister? Ya da limonata? Biraz da çikolatalı kek var."

Lillian herkesin önüne bir tabak kek ve kahve koydu. İlk kez, Coleman'ın Lillian'ın önüne koyduğu bir yiyeceği umursamadığını gördüm. Tüm dikkatini Binkie'ye vermişti.

Binkie, "Teşekkürler Bayan Lillian," dedi ve sonra bana baktı. "Bayan Julia bu saatte size neden geldiğimi merak ediyorsunuz sanırım. Sizin ofisiye gelmenizi isteyebilirdim, ama burada konuşmanın daha uygun olacağını düşündüm."

Ciddi bir konudan söz ediyordu galiba. Odanın ortasında durup kaşlarını çatmış olan Lillian'a baktım. Binkie ne biliyordu ve ona kim söylemişti?

Korkuyla "Ne?" diye sordum.

"Nasıl olduğunuzu görmek istedim." Coleman'a bakıp tekrar bana baktı. "Bu konuyu özel mi konuşmayı tercih edersiniz?"

"Sanmıyorum çünkü çok iyiyim. Neden iyi olmadığımı düşündün?" Yapılacak tek şey cesur olmak ve her şeyi yalanlamaktı. Gülmeye çalıştım ama başarılı olamadım. "Nedir bu? Herkes sağlığım hakkında endişeli. Önce Papaz Ledbetter, sonra LuAnne Conover, şimdi de sen." Dönüp herkese tek tek baktım. "Ne oldu Binkie? Ne duydu?"

"Birkaç telefon geldi." Ofisinde olduğu gibi kesik kesik konuşuyordu. "Siz benim müvekkilim olduğunuz için iyi olduğunuzu görmek istedim. Şimdi iyi olduğunuzu görüyorum bu da yeterli."

"Hayır yeterli değil." Artık baskılardan patlamak üzereydim. "Birileri hikâyeler anlatıyorsa, ben de bunların ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ben de ne varmış? Kalp krizi mi, safra kesesi mi, beyin tümörü mü?" *Nemfomanya* mı yoksa?

Binkie, “Böyle bir şey değil. Bunları fazla önemsemeyin. Zamanla kesilir,” dedi.

“Binkie Enloe! Bu yeterli değil. Neler söylendiğini bilmek istiyorum çünkü ne söyleniyorsa doğru değil.”

Biraz isteksiz bir şekilde “Şey...” dedi. Çatalına bir parça çikolata kek aldı, önce keke sonra da bana baktı. “Bunların hepsi sokak konuşmaları, ama yaşlandığınızı söylüyorlar. Yani biraz unutkanlık falan işte, biraz kafa karışıklığı vs. Belirli bir yaştan sonra bunların hepsi normal.”

Lillian, odanın ortasında kalakaldı. Coleman, yüzünde şaşkın bir ifadeyle dinliyordu. Ama bu sefer Binkie’ye değil, bana bakıyordu.

“Lillian,” dedim. “Bunu duydun mu? Sence ben bir bunak mıyım? Kafam karışık mı? Bir şeyleri unutuyor muyum?”

“Eskisinden bir farkın yok,” diye cevap verdi.

“Bunları kim söylüyor Binkie? Nereden duydun?” Zor yutkunuyordum. Binkie’nin bunları yalanlamakta bana yardımcı olup olmayacağını merak ediyordum. Ama bu sefer ben kimseye güvenmeyecektim.

“Kiliseden birkaç kişi aradı beni. Sizin için endişelenmişler, yardım etmek için ne yapabiliriz diye soruyorlardı.”

“Tanrım! Ve beni kontrol etmek için seni gönderdiler öyle mi?” Papaz Ledbetter kimseye söylememeye söz vermişti, ama davranışını çok kolaylıkla Tanrı bu şekilde istedi diye tevil edebilirdi.

Saçlarını kulağının arkasına alarak “Hayır, beni göndermediler,” dedi. “Ben sizin çıkarlarınızı koruyorum. Birileri sizin nele-re dayanaklı olduğunuzu denemek istiyor.”

“Kimler?”

“Papazınız Ledbetter,” dedi. “Ve Hristiyan Rehberlik Servisi’nden gelen bir psikolog. Sanırım kilisenin yeni üyesiymiş.”

Ağzım açık kalmıştı. “Dr. Fred Fowler? Sözünü ettiğin kişi o mu?” Kıpırmızı olan yüzümü gizlemek için ellerimin arasına aldım. Tanrım o şapşal kısa boylu adam bir ruh doktoruydu ve

benim deli olduğumu söylüyordu ve benim ona yaptıklarımın sonu bunda şaşacak bir şey yoktu.

Ve Papaz tüm bunları biliyordu, belki de bu olay yaşanmadan önce de böyle bir şeyden şüphelenmişti. İkisi hakkında başta hissettiğim şüpheleri anımsayarak başımı dikleştirdim. Belki tüm bunları kilisede planlamışlardı. Yoksa Papaz Ledbetter'ın *nemfo-manya* hakkında nereden bilgisi olacaktı ki? O bir din adamıydı, birinin onun aklına bunu sokmuş olması lazımdı. Bu okuduğum hiçbir din kitabında yazılı değildi.

Kendimi tuzağa düşmüş hissederek gözlerimi kısıtım.

“Eğer onların gözlerinde yenilecek olursam ne yapacaklarını biliyor musun?” Dizlerimin üzerine çöküp Binkie'ye beni kurtarması için yalvarmak istiyordum. Ama ona neden kurtarılmam gerektiğini söylemedim.

Binkie “Emin değilim Bayan Julia,” dedi. “Ama yasal bir belge elde etmeden yapabilecekleri bir şey yok. Yine de sizi uyarıyorum bunu almak hiç zor değildir. Konuşmalarınıza ve yaptıklarınıza dikkat edin. Onlara konuşabilecekleri bir malzeme vermeyin. Kafanıza bir şey takıldığında beni arayabilirsiniz. Peki Lillian kıyafetlerim kurduysa onları alayım. Eve gitsem iyi olacak. Yağmur biraz azaldı sanırım.”

YİRMİ BEŞ

Konuksever davranamayacak kadar aptallaşmıştım; orada oturup Lillian'ın giysileri getirmesini seyrettim. Yine de Binkie'nin keten elbisesinin kırışık içinde olduğunu fark edebilecek durumdaydım. Fakat Lillian'ın ütüü fişe takmasına bile fırsat vermedi.

Coleman onu evine bırakmakta ısrar ederken, ben hâlâ oturmuş boşluğa bakıyordum. Onlar veda edip giderken, hatta sonra Lillian masaya gelip bana dik dik baktığında dahi, boşluğa bakmaya devam ettim.

Lillian, “Böyle elin kolun bağlı oturmak sana yakışmıyor,” dedi. Ellerini masanın üstüne koyup bana doğru eğilerek.

“Mr. Springer ölüp sana bir insanın hayat boyu harcayabileceğinden çok daha fazla para bıraktığında, Küçük Lloyd, biraz sağduyu kazanmaya başladığını düşünmüştüm. Şu anda o hayattayken davrandığın gibi davranıyorsun, kendi içine kapanıp insanlar ne derse kabul ediyorsun. O Papaz seni koruyamaz, dolayısıyla yapmaya çalıştığın şey nedir?”

“Ah, Lillian,” diye fısıldadım. Gözyaşları gözlerimi yakıyor, bağrımdaki acı boğazımda bir yanmaya dönüşüyordu. “Herkes beni bir parça sahipleniyor gibi görünüyor. Ama Papaz... Çok acı çekiyorum.”

“Acı verecek bir şey olmasa acı çekmezdim. Yapman gereken tek şey onlara, kafanın en az eskisi kadar iyi çalıştığını göstermek.”

“Ben zaten bunu yaptığımı zannediyordum. Ama senin bilmediğin pek çok şey var Lillian.”

“Bilmem gereken her şeyi hatta biraz daha fazlasını biliyorum. Sende bir sorun olmadığını biliyorum. Yasaları boş ver Bayan Julia,” dedi yerinden doğrularak sonra başını salladı, “Henüz hiç kimse senin iyi yönlerini tanımadı. Neden şimdi birisi bu zahmete girsin ki? Haydi, o koltuktan kalk ve yukarıdaki tatlı çocukla Bayan Hazel Marie’ye akşam yemeği için bir şeyler hazırlamama yardım et.”

Onlara çıkaracağımız tepsileri hazırladığımız sırada Coleman aramış ve Binkie’yle yemeğe çıktıklarını ve geç saatte geleceğini söylemişti. Ne kadar da hızlı davranmıştı! Böylece Lillian’la ben de kendimiz için de birer tepsi hazırladık ve hepsini Miss Puckett’in odasına taşıdık.

“Piknik!” diye haykırdı Küçük Lloyd. “Daha önce hiç piknik yapmamıştım!”

“O halde şimdi yapacaksın,” dedim, sonra Lillian’ı bizimle yemek yemek istemediği için azarlayarak Hazel Marie’nin yatakta doğrulmasına yardım ettim. Herkesin tepsisini verdim. “Otur şuraya ve ye, Tanrı aşkına,” dedim Lillian’a.

Küçük Lloyd, “Ben sizinle yerim bayan Lillian,” dedi annesiyle birlikte oturduğu yataktan hoplayarak.

“Haydi gel buraya tatlım,” dedi Lillian; “Tepsini de bu masanın üzerine benimkinin yanına koy.”

“Açıkçası bayan Lillian,” dedi Hazel Marie, “Küçük oğlumu benden çalacakmışsınız gibi geliyor.”

Lillian, “Hayır, onu çalmayacağım, onu sizin için seveceğim,” diyerek Küçük Lloyd’un omzuna hafifçe vurdu. O da sanki başına gelebilecek en iyi olay buymuş gibi gülümsedi.

“Söz küçük çocukların çalınmasına gelmişken,” dedim. “Bi-

rader Vern ve çocuk kaçırma suçlaması ile ilgili ne yapacağız? İkinizi burada sonsuza dek kilitli tutamayız.”

“Biliyorum, Bayan Springer,” dedi Hazel Marie, tekrar arka üstü yatıp başını yastığına dayayarak gözlerini tavana dikti. “Bizim için yapmış olduğunuz her şeye çok teşekkür ederim. Size de Bayan Lillian. Yarından itibaren sizin hayatınızdan bir şekilde çıkmam gerekiyor; bizimle bir gece daha geçirebilerseniz minnettar olurum.”

Çatalımı bıraktım. “Tam olarak nereye gidiyorsunuz?”

204

“Bilmiyorum. Sanırım annemin evine geri döneceğiz. Yeni kocası bundan hoşlanmayacak; onun da üç çocuğu var. Ancak başka ne yapabileceğimi bilemiyorum. Junior’ın mümkün olduğunca çabuk okula başlaması gerekiyor. Ben de bir yere yerleşip kendime bir iş bulmalıyım.”

Odaya bir sessizlik hâkim oldu ve ben Lillian’ın bana ters ters baktığını hissettim. “Aceleyle bir karar vermeye gerek yok,” dedim. “Ayrıca eğer Lillian çocuk kaçırmadan tutuklanırsa, kendi yolunuzda gitmek problemi çözümlemeyecektir.”

“Tanrı aşkına, böyle şeyler söyleme!” dedi Lillian yemek yemeyi bırakıp gözlerini benim üzerime dikerek.

“Özür dilerim,” diye sözlerime devam ettim. “Benim demek istediğim, hepimizin bu çocuk kaçırma olayında bir suçumuz olabilir ancak yollarımız ayrılmadan önce bunun bir çaresine bakmamız gerekiyor. Şimdi bayan Puckett iyice düşün. Bay Springer senin haberin olmadan amcanı Küçük Lloyd’un vasisi yapmış olabilir mi?”

“Hayır, efendim! Bunu yapmazdı.”

“Polis öyle olduğunu düşündüğü sürece, çocuğun nerelerde olduğunu hemen söyleyemeyiz; hiçbir şey olmamış gibi de yapamayız. Şimdi iyice düşünmeni istiyorum. Bay Springer’in bunu yapmış olabileceğine dair herhangi işaret var mı? Birader Vern’e bunu neredeyse yapacağını ima etti mi ya da söyledi mi?”

“Asla, Bayan Springer,” dedi Hazel Marie. Kucağından tepsi-

yi iterek başarabildiğince dik oturdu. “Wesley Lloyd böyle bir şey yapmazdı. O her zaman benim Lloyd’a çok iyi baktığımı biliyordu; ayrıca Birader Vern’e hiç tahammül edemezdi.”

Bu hâlâ benim Wesley Lloyd ile aynı fikirde olduğum bir şeydi.

“Pekâlâ,” dedim. “Eğer sen bundan bu kadar eminsen, biz de çocuğun bizde olduğunu söyleriz ve polis onu bizden alamaz. Eğer Birader Vern olay çıkarırsa, biz de yasal bir doküman görmeyi talep ederiz. Sonra da onu çocuk kaçırmakla suçlarız.”

“Bunu nasıl yaparsın?” diye sordu Lillian. “Çocuğun onunla gitmesine izin veren sendin. Bu çocuk kaçırma değildir.”

“İşi zorlaştırıyorsun Lillian,” dedim. “En azından yaptığı nulara yüzünden suçlu. Her neyse, bizim ihtiyacımız olan şey, onun bize saldırısına karşı, bizim de onu vurabileceğimiz bir silaha sahip olmak. Hazel Marie, fazla bir şey yemedin. Bir deri bir kemik görünüyorsun.”

“Birader Vern bir şey arıyor,” dedi Hazel Marie bir salatalık dilimi alarak, “Wesley Lloyd’un bize neler bıraktığını bilmek istediğini ve bunları kendisine vermem için Junior’ı nasıl kullanacağını size söylemişim. Bende ne olduğunu düşündüğünü hâlâ bilmiyorum, çünkü benim hiçbir şeyim yok.”

“Büyük olasılıkla şenin bir banka hesabının olduğunu düşünmüştü,” dedim. “Veya evinin tapusuna sahip olduğunu. Ne düşündüğü hakkında bir bilgimiz yok ve son zamanlarda edindiğim deneyimlere göre, Wesley Lloyd’un da ne yapmış olabileceğine dair hiçbir bilgi yok.

“Eğer vesayet konusunda eminsen, Birader Vern’den yana güvendeyiz demektir. Yapılması gereken şey, teğmen Peavey’e çağırıp ona Spartanburg Polisini ve FBI’ı aramasını söylemek. Ona Birader Vern’le ilgili her şeyi anlatacağız. Onu aklımıza gelen her şeyden suçladıktan sonra, sosyal hizmetler bile onun eline hiçbir çocuğu teslim etmez. Ama biz bunu yapmadan önce, sanırım Sam ve Binkie ile görüşmem gerekiyor.”

Ertesi sabah, her zamankinden daha erken kalkarak mutfağa indim. Fırtınadan kaynaklanan soğuğa karşı sabahlığımı üzerime alarak kahveyi aradım. Wesley Lloyd'un disiplinli yaşama konusunda sabit fikirleri vardı. Sık sık, uyku uyumanın da uyanmanın da belli zamanları olduğunu söylerdi. Perşembe gecelerini saymıyordu herhalde! Zaten perşembe geceleri vaktinin çoğunu yatakta geçiriyordu!

Dul bir kadın olmanın hoş yanlarından biri de, soğuk bakışlara ve keskin sözlere maruz kalmadan, yapmak istediğin hemen her şeyi yapabilmek. Canım ne zaman isterse o zaman gidip yatmak, ne zaman isterse o zaman kalkmak hoşuma gidiyor. Ve hiç kimsenin bana hasta olup olmadığını ya da vicdanının rahatsız olup olmadığını sormaması hoş bir şeydi.

Dolayısıyla, o sessiz mutfakta oturup kahve içerek, hale yola koymam gereken her şeyi tek tek düşünüyordum: Hazel Marie ve Küçük Lloyd'la ilgili ne yapacağım? Teğmen Peavey ve de çocuk kaçırma olayını nasıl halledeceğim? Papaz Ledbetter'le ve başıma sardığı tehlikeyle nasıl boşa çıkacağım Birader Vern'i ne yapacağım?

Birden ciddileşerek mutfakta dikkatlice etrafıma baktım. Bir şey duymuştum, bir çıtırtı ya da usulca hareket eden bir şeyin çıkardığı bir hışırtı. Hazel Marie'nin kapının önünde belirdiği gece yarısını hatırlayınca, parmak uçlarında yürüyerek arka kapıya gidip dışarı baktım. Kimse yoktu, ama masaya doğru döndüğümde aynı sesi tekrar duydum.

Kiler geldi aklıma. İkinci kez aklıma gelen şey fareydi. Ve birden bu düşünceyle ürperdim. Hâlâ dinleyerek dikkat kesilmiş duruyordum. Buzdolabından bir klik sesi geldi fakat hiçbir şey kımıldamadı. Bir fareyle yüzleşmeye hiç de hevesli değildim, ama bir kemirgenin tadına baktığı bir şeyi de yemek istemiyordum doğrusu. Etrafa bakıp fırlatabilecek bir şeyler aradım ve kulplu bir tencereyi kaptım.

Sessizce kilerin kapısına yapışıp içeriyi dinleyerek ilerledim.

Hiç bir şey yoktu. Ancak bir şey duymuştum, dolayısıyla içeride bir şey vardı. Aniden kapıyı açıp içeri daldım.

“Hey! Çabuk! Çık dışarı iğrenç şey!” diye haykırdım elimdeki tencere havada.

Hiçbir şey hareket etmedi. Tavayı aşağı indirdim. Belki de Papaz Ledbetter haklıydı. Şimdi de birtakım sesler mi duymaya başlamıştım? İleriye yöneldim ama sonra net bir hıçkırık ve boğuk bir ağlama sesi duydum.

“Kim o? Kim var orada?”

Küçük Lloyd bir yığın kağıt havlunun arkasından cevap verdi. “Benim. Lütfen ateş etme!”

“Ateş etmek mi?” diye haykırdım ve gülmeye başladım. “Seni vuracak filan değilim çocuk! Ne yapıyorsun orada? Dışarı çık, gel de konuşalım.”

Suya düşüp ıslanmış bir ördek yavrusu gibi, yavaş yavaş bir rafın altından çıktı. Üzerinde ona almış olduğum kovboy pijamaları vardı ve elinde de Winn Dixie torbasını tutuyordu. Saçları uykudan karman çorman, ayakta duruyordu. Gözlükleri burnunun ucuna düşmüştü.

“Özür dilerim,” diye burnunu çekti yüzündeki gözyaşlarını silerek.

“Ne için özür diliyorsun? Eğer sabahın beşinde kilerde oturmak istiyorsan umurumda değil, ama masada oturmak tabii ki daha rahattır. Biraz kahve ister misin? Ya da bir bardak süt?”

“Eğer kızmazsanız biraz kahve.” Üzerinden sarkan pijamaları ve göğsüne yapıştırdığı kâğıt torbasıyla orada öyle duruyordu. Omuzlarının titrediğini fark ettim.

“Üşüyor musun?”

“Hayır. Sadece sizi rahatsız etmek istememiştim.”

Bir bardak kahve koyup onu masaya oturttum.

“Beni rahatsız etmezsin Küçük Lloyd,” dedim sandalyelerimizi çekerek. “Gel de otur. Bana, arkadaşlık etmen hoşuma gitti.”

“Evet, efendim.” Beceriksiz bir şekilde kahvesine süt ve şeker koydu ve içmek için harekete geçtiğinde bu karışımı nasıl içeceğini merak ettim. Ama keyfi bilirdi.

“Lillian’a sakın sana kahve verdiğimi söyleme, tamam mı?

Bana bir göz attı, benim güldüğümü görünce o da güldü.

“Tamam.”

“Şimdi,” dedim. “Annenle senin için artık bir düzen kurmamız gerekiyor, öyle değil mi? Çok yakında okullar açılacak.”

“Evet efendim.”

“Büyükannenle birlikte yaşamak hoşuna gidecek mi?”

“Hayır, hiç sanmıyorum.”

“Ya! Neden?”

“Bilmiyorum.” Omuzlarını silkti ve mutfakta etrafa baktı.

“Burayı seviyorum.”

“Şey,” dedim, şaşırmışım, “Burayı sevdiğine memnun oldum. Ama annenin vereceği karara da alışırsın sanırım, ne diyorsun?”

“Evet efendim, büyük olasılıkla.”

Sessizlik içinde kahvelerimizi içerek, günün ışımasını bekledik. Kafamdaki bir sürü sorun dışında, bir çocukla paylaşılacak bir şey düşünemiyordum.

Kahve fincanını elinden bıraktı ve her zaman düşük duran omuzlarını gerdi. Derin bir nefes aldı. “Bayan Springer?”

“Evet?”

“Eğer birisi size saklamanız için bir şey verseydi ne yapardınız?”

“Neden sordun? Sanırım saklardım. Sen de öyle yapmaz mıydın?”

“Evet, saklardım.” Fincanı iki eliyle dudaklarına götürdü ve sıcak kahveyi üfledi. Sonra içmeden yerine koydu.

“Ama ne kadar tutacağınızı bilmeniz gerekirdi. Öyle değil mi?

Bu sorusunu büyük bir ciddiyetle düşünüyormuşum gibi yaptım; sonra dudağımı büktüm. “Bence, iyi olurdu. Yani bunu sana veren kişi ne zaman geri alacağını söylemediyse, demek istiyorsun.”

“Evet, efendim. Hatta. Demek istediğim, eğer bunu geri veremeydiniz ne olurdu?”

“Ah,” dedim. “Eğer birisi sana saklaman için bir şey verseydi ve kaybolsaydı ne olurdu gibi?”

Kocaman açılmış gözlerinde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Oh, Hayır efendim! Hayır, kesinlikle hayır. Ben bunu asla kaybetmezdim.”

“Ben sadece, varsayımlar üzerine konuşuyorum, bilirsin.”

“Ne? Ne üzerine konuşuyorsunuz, efendim?”

“Varsayım. Yani genel anlamda söylüyorum. Bunu yapmış olabilirsin demek istedim.” Oysa, elbette konu bunun üzerineymiş gibi düşünmüştüm.

“Hadi, şunu baştan alalım. Eğer bir kişi bana bir şeyi kendi adına saklamam için vermiş olsaydı, ben ne yapardım bilmek istiyorsun. Bunu kaybetmemişim ama geri veremem. Ve sen de ben bunu ne kadar süre tutardım bunu bilmek istiyorsun?”

Beni dikkatlice dinleyerek başını salladı. Bir çocukla konuşmak pek de zor bir şey değildi.

“İzin ver biraz düşüneyim,” dedim parmaklarımla ağzıma vurarak ve sorunu inceleyerek.

“Biraz daha bilgiye ihtiyacım var. Bu şey kırılmadı, öyle değil mi? Geri verememenin sebebi de bu değil?”

“Hayır, efendim.”

“Ve bu hâlâ sende. Bunu başka birisine vermedin.”

Başını vakur bir şekilde iki yana salladı.

“Diğer bir deyişle, ona iyi baktın. Oh, biliyorum. Ona sınıksı sarıldın ve bunu geri vermek istemiyorsun. Tamam mı?”

“Hayır, efendim bundan sonra onu istemiyorum. Sadece onu ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Öyleyse, bunu sana kim verdiyse, ona söyle. Benim yapacağım bu olurdu.”

Sessizce sandalyesinden indi. Başını bir kaplumbağa gibi pijamasının yakasının içine kaçmıştı.

“Söyleyemem. Bunu bana babam vermişti.”

Oh, Tanrım! Ben de burada bu garip çocukla güzelce oyun oynadığımı düşünüyordum.

“O halde,” dedim. “Şimdi durum biraz değişti. Eğer sana bunu ne kadar zaman saklaman gerektiğini ya da kime vermen gerektiğini söylemediyse, sanırım bunun sende kalmasını istemiştir. Evet, eminim bunu senin kendin için saklamanı istemiştir.”

Wesley Lloyd’un özel bir kesede taşıdığı, üzerinde bir Rotary iğnesi olan ağır altın zinciri geldi hatırıma. Fakat hayır, bu olamazdı. Bunu kendisinden almışlar ve en son tetkikten sonra Wesley Lloyd’u küçük kutuya kapatırken, bana vermişlerdi. Belki de bu bir çek veya kabarık bir senetti.

“Eğer bu şey paraysa Küçük Lloyd, seni temin ederim ki bunu bir bankaya yatırsan baban seninle gurur duyardı. Bu şekilde, paran daha da büyüdü ve eminim o da bunu yapardı.”

“Hayır efendim, bu para değil.” Masanın üzerinde yavaşça kaşğını döndürdü. Elleri, annesinin ki gibi küçük ve sağlıklı görüyordu. Bana bu sorun çocuğu derinden etkilemiş gibi geldi. Bu onun için bir oyun değildi.

“Pekâlâ” dedim onun gözlerine bakabilmek için eğilerek. “İşte benim önerim. Bunu gidip annenle konuş. Umarım o ne yapılması gerektiğini bilir.”

“Bunu düşündüm.” Sesi o kadar kısık geliyordu ki onu duyabilmek için daha da eğilmem gerekti. “Ama babam bunu bana Tanrı’yla buluşmaya gittiği gece verdi ve bana bundan hiç kimseye söz etmememi söyledi.”

“Tanrım! Pekâlâ,” dedim. “Baban... demek istediğim, şey yapacağını biliyor muydu sence, yani, meleklerle gideceğini biliyor muydu bunu sana verirken?” Wesley Lloyd’u, direksiyonun üzerine yığılmış olarak bulduğum o korkunç geceyle ilgili izlenimlerim aklımda flaş gibi patlıyordu. Ambulansın ve devriye arabasının fırıl fırıl dönen mavi-kırmızı ışıkları, onu canlandırabilmek için üzerinde çalışılan kadranlı ve düğmeli siyah alet, tüpler, genç

polis memurlarının veranda basamakları üzerinde titreyen yaşlı bir kadını avutabilmek için sarf ettikleri hoyrat şefkat, hepsi hafızamda patlıyordu.

“Bilmiyorum.” Küçük Lloyd burnunu çekerek gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Ona kendi peçetemi verdim. “Kendini çok iyi hissetmiyordu, ama bir şekilde gitmesi gerekiyordu. Annem doktor çağırmak istedi ve sanırım bu onu kızdırdı. O oturma odasına bir şey yapmak için gittiği zaman annemle ben mutfakta bekledik. Sonra babam kendisiyle arabaya kadar yürümek için beni çağırdı ve bunu o zaman verdi. Bana bunu kendisi için saklamamı ve bundan hiç kimseye söz etmememi, gelecek hafta beni göreceğini söyledi.” Islak ıslak burnunu çekiyordu. 211

Wesley Lloyd’un son dakikaları açığa çıkmıştı ve bu ifadeler aynen onu tarif ediyordu. Kendisini iyi hissetmediği halde, doktor çağırmak güçsüzlük belirtisi olmalıydı. Aslında önerileri geri çevirme konusundaki inadı beni o kadar da şaşırtmadı. Ama Hazel Marie’nin çaba harcaması beni sevindirdi.

“Bu durumda, sanırım babanın, annenin bilmesini isteseydi bunu sana değil annene vereceğine inanıyorsun, değil mi?” Başını salladı. Sonra gözlüklerini kaldırdı ve yumruklarıyla gözlerini ovaladı.

“Taşımak zorunda olduğun epeyce ağır bir yükün var.” Omzuna vurdum. “Ama dinle,” diye devam ettim, “annenden bir sır saklamak seni endişelendirmesin. Bu babanın da yapmış olduğu bir şey. Sana bir yetişkinmişsin gibi davranmış, ama annen dahi olsa erkeklerin işine kadınların karışmaması gerektiğini düşünüyormuş.” Karılar ya da kız arkadaşlar, diye ekleyebilirdim, ama eklemedim.

Ağlamamak için kendini zor tutan çatlak bir sesle, “Babamı tanıyor muydun?” diye sordu.

Birkaç dakika bu çocuğun çok sevdiği babasını kaybettiğini ve hâlâ onun yasını tuttuğunu hiç düşünmeden ne kadar duyarsız

davrandığımı fark ederek onu inceledim. Her nasılsa, kendimden başka birisinin de incinmiş olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim.

Boğazımda takılıp kalan ve göğsümü sıkıp daraltan derin bir nefes aldım. “Evet, onu tanıyordum ve öldüğü için üzgünüm. Onu özlediğini biliyorum ama ne yazık ki elimizden bir şey gelmez. Güçlü olmalıyız ve doğru bildiğimiz yolda ilerlemeliyiz.” Bütün söylediklerim basma kalıp laflardan ibaretti, ama ancak bunları söyleyebildim. Sonra uzanıp sırtını okşadım.

“Evet, efendim, sanırım öyle.” O sandalyesinin üzerinde kıpırdadıkça kucağındaki kâğıt torba da hışırıyordu.

212

“Dolayısıyla,” dedim, “Sana verdiği şeyi ne yapacağımız konusunda hâlâ bir sorunumuz var. Ve sanırım ben cevabı biliyorum. Güven duyduğun birilerini bulup, onlara bunun ne olduğunu anlat ve kararı onlara bırak. Babanın bunu sonsuza dek saklı tutmanı istediğini sanmam. Bence senin bunu güvende tutmanı istemiştir, sen de aynı kanıda değil misin?”

Endişeden alını kırışmıştı. Gözlüğünü tekrar burnunun üzerine yerleştirdi. “Gerçekten bundan birisine söz etmemi istediğini mi düşünüyorsunuz?”

“Evet, o artık yok ve bence senin üzerindeki sorumluluğu hafifletmek isterdi. Ama senin bunu anlatacağın kişi konusunda çok da dikkatli olmanı isterdi. Ancak bu sırrı anlatmak için güvenebileceğin bir sürü insan var -Memur Bates, Lillian, Sam Murdoch. Annen, elbette. Bunlardan herhangi birisi sana yardım edebilir.”

Elleri kucağındaki kesekâğdının üzerinde, gözlerini benden kaçırarak masaya bakmaya devam etti.

“Ya siz?” diye fısıldadı.

“Ben mi?” diyerek arkaya doğru yaslandım. Onun güvenini kazanacak ne yapmıştım ki? Yahut onu bırak, kendi taşıdığım yüklerin üzerine bir ağır yük daha eklemek için ne yapmıştım? “Elbette,” dedim birden kendimi kontrol edemeden. “Eğer elimden bir şey gelirse, sana yardım ederim elbette; fakat bir başkası senin için bu işi daha iyi yapabilir.”

“Hayır efendim, annem sizin bir insanın sahip olabileceği en iyi dost olduğunuzu söyledi.”

“Pekâlâ”, dedim. “Kabul ediyorum.”

“Bunun içerisinde,” dedi Winn-Dixie torbasını açarak. Ben de kendimi, aslanlarla ilgili bir kitaba gereken ciddiyeti göstermek üzere hazırladım. Doğruyu söylemek gerekirse, çocuğun iyi olup olmadığını merak ediyordum; böyle saçma bir şeye karşı nasıl bu kadar aşırı bir heyecan gösterdiğini anlayamamıştım.

Kesenin içinden kitabı çıkardı, kahve fincanını bir kenara bıraktı ve kitabı masanın üzerine koydu. Çok dikkatle, yaprakları açtı ve içinden ince pembe bir zarf çıkardı.

Mektubu bana uzattığında gözlerimiz buluştu ve ben bu kez karşımda küçük Lloyd’u değil, Wesley Lloyd’u gördüm.

Zarfı aldım, yavaşça kapağını kaldırdım ve mühürlü olduğunu gördüm. Bunu açmaya ve kocamın, dünyada geçirdiği son saatlerde bu küçük çocuğa neler yazdığını görmeye o kadar gönüllü değildim. Özel bir şeyi görmeyi isteyip istemediğimden de o kadar emin değildim, ayrıca onun acı çeken oğlunu rahatlatmaya da hazır değildim. Bu mezardan gelen bir mektuptu ve sadece yaraların tekrardeşilmesine yarayabilirdi. Lillian’ın orada olup bana yardım etmesini çok isterdim.

“Bunu okudun mu?” diye sordum.

“Hayır efendim. Bana söylediği gibi bunu yalnızca sakladım.”

“O halde,” dedim derin bir nefes alarak, “hadi neler yazdığına bir bakalım.”

Arkamdaki tezgâha bir ekmek bıçağı alabilmek için uzandım ve zarfı açtım. İçinden ince bir pembe kâğıt çıkardım, katlı haldeki bu kâğıdı açtım ve içinde kocamın kusursuz imzasını görerek kalın harflerle yazdığı cümleyi sessizce okudum.

“Küçük Lloyd,” dedim alçak sesle, “bunu bana göstermekle en doğru olanını yaptın. Bu senin babanın işiyle ilgili. Bunun nasıl korunmasını istediği konusunda bir müddet bunu incelemem gerekiyor. Şimdi, istersen parmak ucunda sessizce yukarı çıkıp

üzerini giyin. Ya da biraz daha uyu eğer uyuyabilirsen. Saat hâlâ çok erken, anneni uyandırmamaya çalış.

“Tamam,” dedi yüzünde rahata kavuşmuş bir aydınlıkla. “Artık bu kesekâğıdından kurtulabilirim.” Torbayı bir tomar haline getirip odasına giderken çöpe attı. “Kahve için teşekkür ederim, Bayan Springer.”

Gidişini izledim ve benim İran halılarımın ve cilalı parkelerim üzerinde kayarak giden çıplak ayak seslerini dinledim. Sonra, kocamın son isteklerini ve vasiyetini gösteren pembekâğıt parçasına yüreğim sızlayarak tekrar baktım.

YİRMİ ALTI

Çocuk bana güveniyordu, bu da bana vakit kazandırmıştı. Yazıyı okumamıştı, okumuş olsa bile büyük olasılıkla anlayamayacaktı. Böylece yeryüzü üzerinde kimsenin bundan haberi yoktu. Ben hariç.

Pembe kâğıdı okudum, sayfanın altındaki pastel renkli çiçeklerin desenleri görünce anladım ki, Wesley Lloyd Hazel Marie'nin mektup kâğıtlarından bir sayfayı bana bir metelik dahi bırakmadığını belgelemek için kullanmıştı.

O gecenin nasıl olduğunu düşündüm, çünkü bu cümle o gece yazılmıştı. Bu konuda bir kuşku yoktu çünkü mektuba öldüğü gecenin tarihi atılmıştı. Bir rahatsızlığı olduğunu biliyor olması gerekirdi, bu kadar ani ve büyük bir değişikliği yaptığına göre, bu bir tür önseziydi. Belki, eğer sorumluluklarının üzerinde düşünebileceği daha fazla zamanı olsaydı, benim hayatım için de bazı önlemler alırdı. Belki de almazdı. Belki de benim hakkımda düşündükleri ve benim sahip olmamı istediği şeyler çok farklıydı.

Başımı ellerimin arasına aldım. Omuzlarım, onun son saatlerinde beni düşünmediği gerçeğini fark etmenin verdiği bir acıyla

sarsılıyordu. Onun için kimin önemli olduğunun delili olan en son şeyin içerisinde ben yer almıyordum. Cümleyi tekrar okudum: “Tek oğlum olan Wesley Lloyd Junior Puckett’ı (Springer) dünyevi tüm mal varlığıma sahip olacak tek varisim olarak adlandırıyor ve reşit olana dek Sam Murdoch’ı mülkümün vasisi olarak seçiyorum.” Kağıdın üst kısmında tarih, aşağısında da imza vardı.

Tek bir cümleyle 44 yıllık kocam beni yoksul bir kimse haline getirip kapının önüne koymuştu. Bundan böyle evim de sahip olmanın gururunu taşıdığım diğer mülklerim kadar bana ait değildi. Eşyalarım, arabam, her şeyim dünyaya hiç gelmemiş olması gereken bir çocuğa aitti.

Vücudumda sanki bir elektrik akımı gibi dolaşan öfkeden ellerim titriyordu. Kâğıdı parçalara ayırıp buruşturup atmak istiyordum. Onu toprağın derinliklerine gömüp yok etmek istiyordum. Çılgık çılgıca, saçımı başımı yolmak istiyordum. Wesley Lloyd’un beni incittiği gibi ben de onu incitmek istiyordum.

Kendimi kasmaktan artık titremeye başlamıştım. İçimdeki öfkeden hasta olmuştum. Çok derinden bir iç çekerek yeni yoksul halimi tanımlamaya çalıştım.

Bu belge, Hazel Marie’nin, Küçük Lloyd’la kendisinin nereden yaşayacağı ve geçimini nasıl sağlayacağı konusundaki endişelerini kesinlikle ortadan kaldıracaktı. Eğer isterse, tam burada benim evimde yaşayabilirlerdi. Lillian da büyük olasılıkla onunla Küçük Lloyd için çalışabilirdi. Hazel Marie, benim arkadaşlarımı ağırlayabilir, benim Pazar okuluma gidebilir, benim sıramda oturabilir ve de benim arabamı kullanıp, benim hayatımı eline geçirebilirdi. Her şeyde benim yerimi alabilirdi. Aynen kocamın kalbindeki ve yatağındaki yeri benden aldığı gibi. Üstelik her şeyimi kaybetmenin sınırında, rahibimle kasabanın yarısı benim çıldırdığımı, bir işi halledemeyecek kadar kafasız olduğumu ve tanıştığım her adam için tehlikeli birisi olduğumu düşünürken.

Bunları göğüsleyemezdim.

Ne yapmam gerektiği konusunda zamana ihtiyacım vardı. Kâğıdı katladım, tekrar zarfa koydum ve bornozumun cebine soktum. Kahve fincanını elime aldım; tadına baktım ve soğuk, acı tortuları yuttum. Sorunları birer birer ele al, dedim kendi kendime. Yeni vasiyetname en önemli sorundu.

Küçük Lloyd benim sırrını sakladığımı sanıp bu konuda bana soru sormayacaktı. Bunun kendisiyle ilgili bir şey olduğundan haberi yoktu. Hazel Marie, oğlunun Wesley Lloyd'un talimatlarına tam olarak uyması nedeniyle her şeyden habersizdi. Önceki vasiyeti uygulamakla sorumlu Sam'in de haberi yoktu. Eğer ben sessiz kalırsam o zaman işler kendiliğinden olması gerektiği gibi ilerleyecekti. Wesley Lloyd için, yapılması *gereken* şeyin yapılmasının ne kadar önemli olduğunu hatırladığımda, dişlerimi birbirine kenetleyip sıktım. Bu sadece onun sözüne uymak olacaktı, çünkü bir kadın kocasının malından istifade *etmesi gerekir*. Doğrusu budur.

Ayrıca kendime, Wesley Lloyd'un o gece aklının pek yerinde olmayabileceğini söyledim. Olamaz mıydı? Kalemi eline aldığı anda, hastaydı, hatta ölüyordu. Ayrıca, yanında bu isteklerine tanık olacak biri ya da belgeyi onaylayacak bir noter de yoktu. Bu da belgenin geçersiz olduğu anlamına gelirdi. Yoksa gelmez miydi? Keşke bu konuyu Sam'le konuşabilseydim.

Sonra, Wesley Lloyd'un son dakikalarındaki amacını yerine getirip bana karşı da adil olabilecek bir şey geldi aklıma. Her şeyi yoluna koyacak bir şey. Küçük Lloyd'un eğitimi için bir fon oluşturacaktım. Hatta Hazel Marie'ye harcamaları için bir aylık da bağlayabilirdim. Bunun için çok minnettar olacaktı. O da herkes de benim ne kadar yüce gönüllü olduğumu ve büyük bir hayırseverlik ve cömertlik gösterdiğimi düşünecekti.

Benim bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaş olduğumu düşünecekti.

Wesley Lloyd'un beni düşürdüğü hallere hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak, ellerimle yüzümü kapadım ve eğer Peder Ledbetter aklım-

daki şeyi yaparsa, hiç kimseye cömertlik edemeyeceğimi düşündüm.

Sonra, Lillian'ın araba yolundan gelen ayak seslerini duyunca, aceleyle kalkıp mutfaktan çıktım. Onunla yüzleşecek halde değildim bu sabah. Yukarı çıktım ve yatak odamın kapısını kapattım. Kocamın beni hiç umursamamış olduğunu, hiç kollamadığını, onun kalbinde hiçbir değerim olmadığı gerçeğini bilerek hiç kimseye yüzleşemedim. Ve bundan böyle, hayatımın bir yalan üzerine kurulu olduğunu bilerek kimsenin yüzüne bakamazdım.

218

Camın önündeki Wesley Lloyd'un nefret ettiği, çiçekli kumaşla döşenmiş koltuğa oturdum. Hiçbir zaman çiçekli ya da pastel renkli şeyleri sevmemişti. Koyu şarap rengi oturma ve yemek odalarımız tam onun zevkini yansıtırdı. Ben yatak odalarının daha yumuşak, biraz daha feminen olabileceğini düşünüyordum, ama koltuğu kaplattığım zaman beni durdurmuştu. Orada otururken, benim bu evde seçtiğim tek şeyin bu koltuk olduğunu ve onun da bundan nefret ettiğini düşündüm.

Bu koltuk bir şeyi temsil etmekteydi.

Onun bana ne yaptığını ve mezarından hâlâ neler yapmakta olduğunu düşünerek ellerimle koltuğun kollarını ovalıyordum.

Onun son arzularını ve vasiyetini ortadan yok etmek için bir sürü nedenim olduğuna kendimi ikna etmeye çalışırken, boğazım düğüm düğüm oluyor, göğsümün içine büyük bir acı yayılıyordu. Eğer bunu yaparsam beni kim suçlayabilirdi?

Hiç kimse, diye düşündüm; çünkü bunu asla hiç kimse bilmecekti.

Aklıma Birader Vern geldiğinde birden olduğum yerde doğruldum. Acaba o bunu biliyor muydu? Ama bilemezdi ki. Emin değildim, ama o, Wesley Lloyd'un iki Pucketts'a bir şey bırakıp bırakmadığını merak ediyordu. Wesley Lloyd'un yeni isteğini bilemezdi. Acaba bilebilir miydi? Herhangi bir şeyden şüphelense dahi, bu hiç ortaya çıkmazsa, ne yapabilirdi ki?

Ancak Küçük Lloyd, babası tarafından kendisine verilen bir kâğıdı bana verdiğinden birisine söz ederse suçlayabilirdi. O zaman herkes bunun ne olduğunu merak eder, bu kasabadaki pozisyonum da çok kötü olurdu. Bu durumda Hazel Marie de beni dava eder, Küçük Lloyd, yaşamı boyunca kendisine ait olan şeyleri çalıp çalmadığımı merak ederek bana hiç güven duymadan büyürdü.

Bu evden taşınabilirsin, dedim kendi kendime, bu evi sat ve Florida'ya yerleş. Bu kasabayı ve şüphe dolu kafaları terk et; yaşlılığının tadını çıkararak konforlu ve güvenli bir yaşam sür.

Şunu açıklamam gerekir ki, bunu yapabileceğimi düşünmemiştim. Diğer bir taraftan, neye karar verirsem vereyim -bu yeni vasiyeti ister açıklayayım ister yok edeyim- Wesley Lloyd hakkındaki duygularım hayatımın geri kalanını berbat edecekti. Tanrım, kalbimden geçirdiğim kötülükler için beni bağışla, diye dua ettim.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde giyinmeye başladım. Fermuarlar takıldı, düğmeler iliklere bir türlü giremedi, saç fırçaları yere düştü, saç tokaları elimden uçtu ve tüm bu engellere karşın, aklım uzaklarda, kafamdaki düşünceler fırıl fırıl dönerken nihayet hazırlanabildim.

Sonunda giyinebildim. Zarfı elbisemin içindeki korseye iğnelenmiştim. Onu birisinin bulabileceği bir yere bırakmayı hiç düşünmüyordum. Elimi onun üzerinde gezdirdiğimde cevabı aldım. Bu en fazla birkaç gün benim sırrım olarak kalabilirdi. Bu sırla yaşayabilecek miyim, bunu zaman gösterecekti. Bir son kararı ertelemek ne bir şey kaybettirir ne de kazandırır.

Evet, yapacağım şey buydu.

En iyisi bu kâğıt hiç varolmamış gibi davranayım, diye düşündüm. Her şeyin, Küçük Lloyd'un güven duyduğu dostu olarak bana gelmeden önceki gibi olduğunu düşüneyim. Ve konu buraya geldiğinde, Dr. Fowler'a hiçbir zaman elimi sürmediğimi varsayayım.

Yapacak çok fazla şey var, diye düşündüm kendi kendime, Hiç şüphesiz bir incir çekirdeğini bile doldurmayacak son dilekler ve vasiyetnamelerle son dakikada üzülecek halim yoktu.

Başım yukarıda onlarla yüz yüze gelmek üzere aşağı indim.

Mutfğa adımımı atar atmaz, Lillian, “Senin neyin var?” diye sordu. “Bu sabah ne kadar korkunç görünüyorsun.”

Tanrım bu kadar anlaşılıyor muydu?

“İyiyim,” dedim. “Sadece uykumu iyi alamadım. Aklımda bir sürü şey var.”

“Bunları halletmen gerek,” dedi bana. “Bayan Puckett’i ve küçük çocuğu saklı tutamazsın ve polise daha fazla hikâye anlatmaya devam edemezsin.”

“Bunu biliyorum ve umarım bunu halledeceğim gün bugündür.”

Oturarak kollarımı masaya dayadım, üzerimde olağandışı bir yorgunluk ve ürkeklik vardı. “Bilmiyorum neden dünyadaki tüm problemleri üzerime almak zorundaymışım gibi hissediyorum kendimi. Hazel Marie yetişkin bir kadın, kendine de oğluna da bakabilecek yetenekte. Benim onları kendi akrabalarından korumam ya da polisten saklamam için bir neden yok.”

Lillian, kaşlarını çatmış, “Bunlar sana ait sözler değil,” diyerek mutfğin ortasında, karşımda duruyordu. Ellerini bir bulaşık kurulama havlusuyla sildi ve “Kendini iyi hissettiğinden eminsin değil mi?” dedi.

Pembe kâğıdın tekrar tenimi yaktığını hissettim.

Ona doğru fakat ondan öteye bakarak, “İyiyim,” dedim. “Sadece beni ilgilendirmeyen işlere burnumu soktuğumu ve üzerime bir sürü yük aldığımı fark ettim. Buna bir son vermeye kararlıyım.”

“Hmm,” dedi elindeki bulaşık havlusunu katlayıp tezgâhın üzerine bırakarak. “Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Henüz bilmiyorum.” Alnımı ovaladım bu esnada kâğıdın kırdığını hissettim. “Teğmen Peavey’i arayıp Hazel Marie ve Kü-

çük Lloyd hakkındaki tüm gerçeği ona anlatmalı ve ağzımdaki baklayı çıkartmalıyım.”

“Bunu yapamazsın!”

“Sanırım, yapmalıyım.”

“Birader Vern ne olacak? Ya Küçük Lloyd üzerinde hak iddia edip onu annesinden alırsa?”

“Almayacak. Onun çocuğu istemesinin tek nedeni Wesley Lloyd’dan onlara para kaldığını düşünmesi. Sam ve Binkie’den ikisinin de beş parasız olduğunu öğrenirse onların peşini hemen bırakır.”

Kalbimin her atışıyla birlikte pembe kâğıt da küt küt atıyordu sanki. O orada kendince bir hayat yaşıyordu.

“Peki ya ben ne olacağım?” diye sordu Lillian. “Polisin çocuk kaçırma olayını unutacağını mı düşünüyorsun?”

“Gerçeği öğrendiklerinde öyle olacak; benim gidip onlara açıklayacağım şey de bu.” Ancak her şeyi değil, henüz her şeyi değil.

Üzerime aldığım riskin bilincinde, Papaz Ledbetter günahkâr bedenim hakkında haklı olabileceğini düşünüp Sam’i tehlikeye atmayı göze alarak, onu görmeye gittim. Sam’in geniş ön verandasına çıkarken, eski yumuşak gül rengi tuğla basamakların sonunda, yerdeki gri boyayı fark ettim. Ön kapının her iki yanında iki salıncaklı koltuk vardı.

“Julia.” Sam kapıyı benim girmem için tutmuş duruyordu. “Seni gelirken gördüm. Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?”

“Her şey Sam.” Evinin gösterişli holünden içeri girdim, beni oturma odasına aldı. Kitaplar düzenli bir şekilde masaların üzerinde ve yerde istiflenmişti. Gazeteler de Sam’in bu odada yaşadığının bir belirtisi olarak kanepenin üzerinde katlanmış duruyordu. Benimkinin tam tersi, evi her zaman serin, pırıl pırıl ve misafir ağırlamaya hazır durumdaydı.

“Oturmaz mısın, Julia. Kahve ister miydin?”

“Hiç bir şey istemiyorum sadece başımdaki tüm derlerin sona ermesini istiyorum.”

Sam göz kenarlarını kırıştırarak güldü. “Nereden başlamak istersin?”

İşte bütün mesele de buydu. Acaba hangi günahım için yardım istiyordum? Onun evine gelirken, yolda ona Wesley Lloyd’un pembe kâğıttaki vasiyetini, inancımın da bana emrettiği şekilde, göstermeyi düşünmüştüm. Sonra bunu yapamayacağımı düşündüm ve oraya ulaştığım zaman bunu biraz geciktirmeye karar verdim. Sırrımı, Sam’in dürüst kişiliğiyle aynı odada tutabilir miyim, görebilmeğin için.

Ne komik, daha önce bana hiç Sam yeni vasiyetnameyi saklamakta suç ortağı olurmuş gibi gelmemişti. Ama yapmaması için bir neden de yoktu. Bazı insanlar son derece dürüsttür, bazı insanlarsa değildir.

“Peder Ledbetter,” dedim ve beni incelemesi için Dr. Fowler’ı nasıl evime getirdiğini anlattım. Ancak benim günaha battığımı ve aklıma kaçırdığımı düşünmeleri için onların da bazı sebeplerinin olabileceğini söylemekten kaçındım. “Bunu yapabilirler mi?”

Sam arkasına yaslandı ve arada sırada olduğu gibi gözlerini kaçırmış gibi davrandı. “Sana bir şey söyleyeyim mi Julia? Papazlar benim bugüne kadar tanıdığım insanlar arasında en az sağduyuya sahip kişilerdir. Sandalyesinde öne doğru eğilerek oturdu. “Dinle şimdi. Bu eyalette insanı yetersiz olarak ilan etmek hiç de zor bir iş değildir. Yapmaları gereken tek şey hareketlerinin nereye varacağını sonucunu değerlendirmekten yoksun bir insan olduğunu ispat etmektir.”

“Pekâlâ, onları anlıyorum. Ben onlarla günün her vakti bir aradayım. Fakat, Sam benim hakkımda ne söyleyeceklerine dair anlatılan bir şey yok. Onların beni neyle itham ettiklerini bilmiyor-sun. Bir şeyler yapmam gerekiyor.”

“Sophocles gibi yap ve bir oyun yaz.” Artık kahkahalar atarak gülüyordu.

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Oğlu, Sophocles’in mülkünü elde etmek için onun hiçbir iş beceremediğine dair mahkemeye bir dilekçe verir. Yaşlı adam da

herhalde kendini ispatlamak için bir şans ister ve yargıçlar bunu kabul ederler. Böylece evine gidip Oedipus oyunlarından birini yazar. Yargıçlar okuyunca onu yalnızca beraat ettirmekle kalmazlar evine kadar ona refakat ederler. Büyük olasılıkla bir sürahi de şarap içmişlerdir. Dolayısıyla hiçbir şey yeni değil Julia, İsa'dan önceki 5. yüzyılda da aynı şey olmuştu.”

“Bu kadarını ben de biliyorum,” dedim, ama Sam gibi bir okuyucu değildim. “Ama eğer akli durumumu ispat etmek bir oyun yazmaya bağlıysa, düşündüğümünden daha da büyük bir sorunla karşı karşıyayım.”

Sam güldü. “Julia, bu yalnızca bir örnekti.” Sonra tekrar ciddileşti. “Bak, ben seni korkutmaya çalışmıyorum ama bu konuyla ilgili Binkie’yle konuşsam iyi olacak. Senin de bildiğin gibi, bu süreçte birisinin yetersizliğini kanıtlamak için başvuruda bulunulabilir. Bundan sonra da hukuken atanan bir veli o kişinin menfaatlerini mahkemede temsil edebilir. Eğer, bu kişinin yetersizliği konusunda hüküm verilirse o zaman kendisine sürekli bir vasi tayin edilir.”

Bunu düşündüm. Bu benim içimi dışıma çıkaracak ve gururumu kıracaktı, ama yeterince güvence altında olacaktım izlenimi veriyordu.

“O halde, Sam” dedim, “Eğer iş bu noktaya ulaşırsa bunu nefretle karşılarım ama sen velim olabilirsin, Binkie de sürekli vasisim olabilir. Bana öyle geliyor ki, her şey şu an nasılsa öyle devam edecek; bazı yasal kâğıtlar v.s. imzalamak hariç. Şu anda senin açıkladığın haliyle kulağa o kadar da kötü geliyor.”

Sam başını salladı ve yere baktı.

“Hayır Julia, bu kadar basit değil, ama bırak bunun için Binkie ile ben endişeleneyim. Biz onların seni aceleye getirmelerine izin verecek değiliz, dolayısıyla senin yapman gereken onlara karşı ayakta durmak. Ve ben biliyorum ki sen bunu yapabilirsin. Sen bunu bana her zaman yapıyorsun.”

Korsemin içinde, derimi yakarak bir delik açan pembe kâğıda rağmen güldüm.

YİRMİ YEDİ

Geri döndüğümde eve arka bahçe kapısından girdim, ve mutfığa geçtim. Lillian bana Peder Ledbetter ile Dr. Fowler'ın salonda beklediğini söylediğinde henüz gelmiştim. Tezgâhın kenarını tuttum ve onlarla karşı karşıya gelmemek için bayılmak istedim. Ama işe yaramadı.

Tepsiye limonata bardaklarını koyarken “Ne zaman döneceğini bilmediğimi söyledim onlara,” dedi Lillian. “Ancak her durumda bekleyeceklerini söylediler. Yanlarına gitmelisin, çünkü Bayan Puckett tam üst katta ve kendi başına giyinmeye çalışıyor.”

“Küçük Lloyd da onun yanında mı?” diye sormayı başardım.

“Evet, yukarda sessiz kalmaları için onları uyardım.”

Gümüş tabağa peynirleri yerleştiren Lillian'ı izledim, o sırada çetin sınav için kendimi hazırlıyordum. İkisinin bana müdahale etmelerine karşı koymak için, içimde bir öfke oluşturarak utanç duygumu yenmeye çalıştım, fakat bunu yapmak çok zordu. Nasıl olduğunu anlamıyordum, ama elbisemin içindeki pembe kâğıt, ruhumu kemiriyordu ve hiçbir şey bunu önleyemeyecek gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve salona benim önümden giren Lillian’a kapıyı açtım. Ben odaya girdiğimde her iki adam da ayakta duruyordu. Papaz Ledbetter’in yüzündeki yayvan gülümseme gerçek niyetini maskeliyordu.

Başımla onlara selam verdim -tokalaşma riskine girmek istememiştim- ve şöminenin yanındaki Viktorya stili koltuklardan birisine oturdum. Lillian tepsiyi iki adamın oturduğu divanın önündeki sehpa koydu. Peynir tabağını sundu ve bana cesaret veren bir bakışla baktıktan sonra odayı terk etti.

Oturdum ve onların başlamasını bekledim; onların kendilerini rahat hissetmelerini sağlayacak bir sohbet açma düşüncesini göz ardı ettim. Bu ziyaret onların fikriydi ve benim için çok zor olduğundan bunu onlar için kolaylaştırmamaya kararlıyım. Limonata bardaklarının tepesinden birbirlerine baktıklarını gördüm, daha sonra ben utanç ile yanıp tutuşurken bakışlarını benim üzerime çevirdiler. Dr. Fowler’la göz göze gelmedim, fakat başımı da kaldırmıştım. Tepsinin üstündeki bardağıma uzanamıyordum, ellerim dizlerimin üstünde onların başlamasını bekledim.

Sonuç olarak, Papaz Ledbetter boğazını temizledi. “Bayan Julia,” diye konuşmaya başladı, o sırada bardağını yerine koydu ve bir mendille ağzını sildi. “Sizinle kilisede konuştuğum konu üzerinde düşünebildiniz mi hiç? Meseleleri sonsuza dek sürünce-med e bırakamayız, biliyorsunuz.” Gözlerini Dr. Fowler’a çevirdi. Sanırım, doğru yaptığından emin olmak istiyordu.

“Peder, tek düşündüğüm şey düğün salonunda bana söyledikleriniz ve sizin yanlış düşündüğünüz sonucuna vardım. Ayrıca sizin ve Dr. Fowler’ın şerefime gölge düşürecek bir duruma sokmak için, bana komplo yaptığınıza karar verdim. Bir mahkeme karşısında, özellikle de Dr. Fowler’ın cebinde ne bulunduğunu söylediğimde, nasıl cevaplayacağınızı merak ediyorum. Aslında, cebini kastetmiyorum, siz benim ne demek istediğimi biliyorsunuz.”

Oturduğu koltuktan hafifçe diklenerek, “Şimdi bir dakika lütfen,” dedi Dr. Fowler.

Papaz Ledbetter elini kaldırdı ve denetimi eline aldı. “Bırak bunu ben halledeyim Fred,” dedi. “Bayan Julia, Dr. Fowler bana her şeyi anlattı. Bu o koşullar altında dünyadaki her erkeğin anlayabileceği bir şey bu; istenmeyen bir uyarıya karşı merkezi sinir sisteminin tepkisi. Benim size tavsiyem bunu hiçbir şekilde kullanmamanız. Bu meseleleri anlayamamanız sizi ancak daha çocuksu gösterecektir.”

Bana doğru eğilmek için kendisini ileri doğru iterken, “Şimdi, benim de sizinle konuşmak istediğim bu. Hiçbirimiz sizin hakkınızda yasal bir işlem başlatmak istemiyoruz, fakat bir şey yapılması gerekiyor. Bu meselelere karar verirken sizin isteklerinizi de değerlendirmek istiyoruz. Ne yapmak istediğinizi düşündünüz mü?” dedi.

“Hayır, düşünmedim.”

“Düşünmelisiniz, Bayan Julia.” Ellerini iki yana açılmış bacaklarının arasında kenetledi ve bana ciddiyetle baktı. “Size karşı dürüst olacağım, Bay Springer’ın oğlu olduğunu iddia ettiğiniz çocuğu yanınıza aldığınız zamanki davranışlarınız, doğru düşünmediğinizi bize gösteren bir uyarı. Ve şimdi,” ellerini birbirinden ayırdı, “bakın bu durum bizi nerelere getirdi.”

“Neden söz ettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok, Peder,” dedim.

“Şu şekilde,” dedi ellerini dizlerinin üstüne koyarak. Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslanmış ve o garip bakışlı gözlerini bana dikmiş olan Dr. Fowler’a tekrar baktı. “Biz, yani kilise, kilise topluluğu, sizin aileniziz, bu şehirde sahip olduğunuz tek aileniz. Birisine göz kulak olmak bizim kararımıza kalmıştır. Şimdi, Bayan Julia, ben buraya sizin rahibiniz olarak gelmedim; ailenizin bir üyesi olarak geldim; durumunuz hakkında çok endişe ettiğimizi söylemek için geldim. Gözlerimle gördüklerimin dışında, başka tuhaf davranışlarda da bulunduğunuza dair raporlar var elimde. Bu konuyu büyük bir dikkatle araştırmış olmamamdan kaynaklanan ihmal dolu tavrıma rağmen. Şimdi, biliyorum-”

Elini havaya kaldırdı, avucunu açarak, aksi yöndeki tartışmaları önlemek ister gibiydi, fakat ben araya girdim. “-Bana raporlardan söz edin.”

“Ah, şimdi...” dedi gülümseyerek ve kafasını sallayarak, “detayları tartışmamıza gerek yok. Birkaç kişi olduğunu söylemek yeterli, size değer veren, size yardım etmek isteyen kişiler birkaç endişe verici şey fark etmişler.”

“Kim?” diye sordum.

“Şimdi, üzülmeyin. Bu konuda akılcı bir şekilde konuşmalıyız ve sizin için en iyi olacak karara varmalıyız.”

“Kim?”

“Bayan Julia,” dedi içini çekerek, “benim de söz ettiğim şey bu işte. Düzgün düşünemiyorsunuz. Gelecekte neler yapacağınıza düşünmelisiniz, geçmişte neler olduğunu değil. Bunlar geçmişte kaldı, ben sizin için endişeleniyorum şu anda ve şunu bilmenizi istiyorum ki Dr. Fowler burada bir dinlenme merkezi açtı. Güzel, bir yer, değerli vatandaşlarımız için çok güzel bir hizmet sunan bir yer. Burada kendi mobilyalarınız ve kendi kişisel eşyalarınızın bulunduğu odanızda hayat boyu bakım denen bir hizmet veriliyor, ihtiyacınız olduğu zaman ise hemşireler gerekli bakımı gösteriyorlar. Size söylüyorum, her sabah ve her akşam ibadet yapılan küçük ibadethanesiyle harika bir yer. Gece gündüz görevli hemşireler, eğitimle bir diyetisyen ve her konuda uzman terapistler var. Bu durumda bütün sosyal ve diğer aktiviteleri de planlayan bir sosyal direktörünüz olabilir, aerobik, şarkı söylemeler, doğum günü partileri. Neden olmasın, günler tamamen dolu gelecek bütün yemekleriniz hazırlanıp gelecek ve beyaz masa örtülerinin mumların bulunduğu bir masada sevimli bir yemek odasında servis yapılacaktır.”

Eski ateşten bir parça alev içime atladı ve korsemde iğneli olan pembe kâğıdı unuttum. Sırtımı dikleştirdim -senelerdir aldığım kalsiyuma şükürler olsun- ve onun gözlerinin içine baktım.

“Tuhaf davranışlarım hakkında raporlar getirenlerin kimler ol-

duğunu söyleyecek misiniz, yoksa sözünüzü bozdunuz ve kendiniz de dedikodu etmeye mi başladınız?”

“Şimdi, Bayan Julia, üzölmek istemezsiniz.”

“Üzölmek mi?” sesim dikkat çekecek derecede yükseldi, ve kendime hâkim olmak için çaba harcadım. “Sadece bilmek istiyorum,” dedikten sonra daha sakın bir tonda devam ettim, “Kimlerin ifadeleri üzerine benim bir yaşlılar evinde kalmam gerektiğine karar verdiğinizi merak ediyorum.”

Rahip, “Şey,” dedi sessiz kalan Dr. Fowler’a bir kez daha bakarak. Sonra saçlarını alnından geriye itti ve tekrar içini çekti. “Birkaç kişi gelip endişelerini ifade ettiler. Bir tanesi evinizde bir köpek kulübesi açmayı planlamanız gibi görünüyor. Aynı zamanda hiç de ihtiyacınız olmayan bir takım tıbbi malzemeleri almanız. Şimdi, bunun biraz tuhaf olduğunu ve sizin genel davranışlarınıza benzemediğini kabul etmelisiniz. Ve diğeri bir neden de, insanlar sizinle sokakta konuşuyorlar ve sizden beklenmedik, alışılmadık tepkiler alıyorlar, hatta hiç tepki almıyorlar, sanki başka bir dünyadaymışsınız gibi. Bunlar sadece örnek, Bayan Julia ve elbette vermediğim örnekler de var ve eğer yardım almazsanız şimdi burada anlatmayacağım. Ayrıca da kim olduğunu ve neyin peşinde olduğunu bilmediğiniz o tuhaf çocuğı evinize almış olduğunuzu da unutmayalım. Kendiniz gibi değilsiniz Bayan Julia ve biz size iyi bakıldığını görmek istiyoruz. Çünkü size değeri veriyoruz ve sizin için endişeleniyoruz.”

“Oh, eminim ki Norma Cantrell de benim için endişelenmekten hasta olmuştur,” dedim. “Aynı zamanda Buck Tatum ve Troy Beckworth da. Her ikisi de burunlarını benim hayatıma sokmak yerine kendi işleriyle ilgilenmeliydiler. Ben onların hiçbirine inanmazdım, çünkü onlar kasabanın en büyük dedikoducuları. Norma hariç tabii, siz de bilirsiniz ki onun dedikodu yapacak kadar bile aklı yok.”

Oturduğum yerde dönüp Dr. Fowler’la yüz yüze geldim. “Peki sizin çıkarınız nedir bundan doktor, yalnız ve zavallı kadınlarla arkadaşlık ederek dinlenme evinizi doldurmaktan başka?”

“Ben...” diye başladı, bacaklarını yere indirdi ve ilk kez yüzüne baktı, “Peder Ledbetter ve yardımcıları sizin zihinsel durumunuz hakkında fikirlerimi söylememi istediler. Sizin iyiliğiniz için, bunu yapacağım.”

Alt üst olmuştum. Eğer benim yeterliliğim Dr. Fowler’ın incelemesine kalmışsa, benden geriye kalan da çökmüş demektir. Bana kendi isteğimle oraya gitme şansı tanıyorlardı, aksi takdirde bu konuda yargı karar verecekti. Başka bir yol daha vardı ve bu da benim yolumdu.

Konuşmaya çalışarak ağzımı açıp kaparken verandada ayak sesleri duydum ve kapı çalındı.

YİRMİ SEKİZ

Cam kapıdan bakarken “Ah, Birader Vern,” dedim, ne kadar şey bildiğini, ne kadarını tahmin ettiğini ve amacının ne olduğunu düşünürken, kafamdan bir dakika içinde milyonlarca şey geçti. O kadar şaşırılmışım ki, hareket dahi edemedim, o sırada ondan nasıl kurtulabileceğimi düşünüyordum. Bunu yaparken aynı zamanda da Papaz Ledbetter’den ve Dr. Fowler’dan da kurtulmalıydım. Kafamdan bir dolu şey geçti, Lillian ve Hazel Marie’yi nasıl uyaracağımı düşündüm.

Adam kapıyı itti ve “Bayan Springer, içeriye gelebilir miyim?” diye sordu.

“Buyurun, tabii,” demeyi başarabildim. “Evet, gelin.”

İçeriye girdi, o sırada ayakta duran iki adamı başıyla selamladı. Peder Ledbetter’i Birader Vern’in kahverengi polyester takımına, sarı kravatına, ve beyaz ayakkabılarına bakarken gördüm. Kollarının ucundan manşetleri görünmediğine göre, bir de kısa kollu bir gömleği vardı. Birader Vern terlemiş görünüyordu, yüzü kızarmış ve yağlanmıştı; siyah saçları parlıyordu.

Konuklarımı tanıştırdım. İki din adamı iki sokak köpeği gibi birbirlerine baktılar. Dr. Fowler’ın arada olması ikisinin de

umurunda değildi. Birader Vern'in numarasını bildiğinden Papaz Ledbetter'in sırtının kabardığını görebiliyordum.

"Saygıdeğer Puckett'in her hafta bir televizyon programı var. *Alevi Beslemek*, öyle değil mi?" dedim, konuşmayı başka bir yöne çevirmeye çalışarak.

"Evet doğru," dedi. "Her hafta kırk bin ile elli bin kişilik bir topluluğa vaaz veriyorum, Tanrı şahit."

Bu sırada birisini diğerine karşı ileri sürmekten tuhaf bir zevk aldığımı fark ettim. Gerçekte asıl hoşuma giden bu değildi, anlar-sınız, en azından benimle artık uğraşmıyor olmalarıydı.

"Bir tele-evangelist," dedi Peder Ledbetter, gözlerini Dr. Fowler'a doğru çevirerek. "Sizin bu tür bir vaaza ilginiz olduğunu bilmiyordum Bayan Julia." Aleve daha fazla yakıt katmak istiyordu.

"Ben Tanrı'yı anmanın, sadece Pazar günleri 11'le sınırlı kalmaması gerektiğini düşünüyorum," dedim.

"Haklısın," diye beni onayladı Birader Vern. "Aslında Biraderim, Tanrı şu günlerde pek çok şeyi değiştiriyor. Siz pazar gecesi dualarınızı cuma gecesine almadınız mı?"

Papaz Ledbetter doğru duyduğuna inanamayarak yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Ne?" dedi.

"Artık yapılan bu," diye devam etti Birader Vern. Karşısındaki vaize kendi uygulamalarını öğretebilme fırsatı bulduğu için heyecanlıydı. "Tanrım bazı vaizlere doğru yolu gösterdi; pazar öğleden sonraları aileye aittir ve bunu bölmek olmaz, dedi. Bunun yerine cuma akşamları dua edilebilir ve böylece hafta sonu da güzel başlamış olur. İnsanları cuma geceleri barlardan ve dans salonlarından uzak tutup Tanrı'ya yakınlaştıran güzel bir yoldur bu." Bilmiş bir gülümsemeyle, "Ve, şehir kulüplerinden de," diye ilave etti.

Bu güzel bir iğneleme olmuştu.

Papaz Ledbetter kendisini toparladı, "Sabbat'ın kutsal bir gün olduğu açıktır ve kutsal olarak da muhafaza edilmelidir," dedi.

“İncili kesinlikle biliyorsunuz Kardeşim,” derken Birader Vem’in gözlerinde kurnaz bir pırıltı vardı. “Ve Yahudi arkadaşlarımız her cumartesi günü Sabbat’ı kutlarlar. Fakat biz Rabbimizi haftanın her günü anarız, yüceltiriz, takvim neyi gösterirse göstereceğin fark etmez.”

“Evet ama ben-”

“Bay Puckett,” diye lafa girdim. “Beni görmek istemenizin bir nedeni var mıydı? Peder Ledbetter’le ve Dr. Fowler da tam çıkıyorlardı.”

Rahip Ledbetter’in sesi tekrar duyuldu. “Bayan Julia, eğer bir sakıncası yoksa şunu söylemek isterim ki, endişelerimiz henüz son bulmadı. Bay Puckett sizinle konuştuktan sonra biz de kaldığımız yerden devam edebiliriz.”

Peder Ledbetter, beni, televizyonu para kazanma amacıyla kullanan bir papazla yalnız bırakmak konusunda, hiç de hevesli değildi. Büyük olasılıkla benim, Cadillac’ı olan bir papazın kendisinden daha fazla Sosyal Güvenceye ihtiyacı olduğuna inanan zavallı bir ruh olduğumu düşünmüş olabilir. Dr. Fowler’ın cebinden küçük bir not defteri çıkardığını fark ettim.

“Peki o zaman hep birlikte oturalım,” dedim. Birader Vem’in bu durumda bana nasıl yardım edebileceğini bilmiyordum, ama öteki ikisini meşgul edip dikkatlerini dağıtarak iyi bir şey yapıyordu. Ona karşı en ufak bir ilgi duymadığını anladığım için de çok mutluydum. “Şimdi, Bay Puckett, size nasıl yardımcı olabilirim?”

Karşımdaki benim oturduğumun eşi Viktorya stili koltuğa oturdu ve divanda oturan ötekilere hiç aldırmadan, “Benim sevgili küçük yeğenimin nasıl kaçırıldığını duyduunuz mu?” diye sordu.

Peder Ledbetter ile Dr. Fowler şaşkınca bakiştılar ve Dr. Fowler not defterine notlar almaya başladı.

“Duydum,” dedim. “Duyduğum, Spartanburg’da bir çocuğun kayıp olduğuydu. Sakın bunun aynı çocuk olduğunu söylemeyin! Ama, Bay Puckett, bu olamaz! Yani, siz onu Raleigh’e götürmüş-

tünüz. Öyle değil mi? Yani siz bana böyle yapacağınızı söylemiş-tiniz.” Bu rolü abartıyor olmalıydım, ama o bunu fark etmedi.

Büyük beyaz bir mendil çıkarıp avuçlarını silerken, “Evet, şöyle,” dedi. “Biz yoldaydık, fakat Tanrı sizden vaaz vermenizi istediğinde, durup vaaz vermeniz gerekir.”

“Fakat siz çocuğu pazar günü almıştınız,” diye hatırlattım. “Ve bana kaçırıldığını bildiren teğmenin söylediğine göre, çocuk salı gecesinden beri kayıp. O saat bir çocuk için oldukça geçti üstelik. Bana o çocukla ilgilenen hiç kimse yokmuş gibi geldi.”

“Çocuk gayet iyiydi ve uyuyordu,” dedi Birader Vern. “Ve ben onu televizyon programım biter bitmez annesine götürecektim. Vaazım bitince Raleigh’e gidecektik arabayla.” Mendille yüzünü sildi.

Ledbetter’in gözleri bir bana bir ona çevrildi, daha başka ne işler karıştırmış olabileceğimi anlamaya çalışıyordu. Dr. Fowler ise sadece not alıyordu.

“Bayan Springer,” diye devam etti Birader Vern, bu kez sesinde kendini savunan bir ton vardı. “O çocuğu hemen Raleigh’e götürmemekle hata etmiş olabilirim, fakat benim vicdanım temiz. Onun için elimden geleni yaptım, ama nereden çıktığı anlaşılmayan tuhaf görünümlü zenci bir kadın gelip onu kapıp gittiğinde kimse bir şey yapamazdı. Şimdi buraya onu geri almak için yardımınızı istemeye geldim. Polis yapabileceği her şeyi yapıyor ve bana öyle görünüyor ki, yapmamız gereken ortaya bir ödül koymak.” Alnını sildi, ve siyah gözleriyle bana baktı. “Sizin yardım-sever ruhunuzdan bunu rica etmeye geldim.”

Peder Ledbetter ayağa kalktı, karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki, onun sözünü kestim.

“Ne kadar?”

“Bilmiyorum, gönlünüzden ne kadar geçiyorsa. Ne miktarı uygun buluyorsanız, ancak insanların dikkatini çekmek için yeterli bir miktar olmalı. Yani demek istediğim, biri bir şey biliyorsa, ortaya çıkmasını sağlayacak kadar. Ben bu konuyu progra-

mımda gündeme getireceğim ve herkes bu değerli çocuğu arayacak.”

“Ne kadar?”

Peder Ledbetter artık daha fazla dayanamadı, “Bayan Julia. Bir şey yapmadan önce bunu bir kez daha düşünün. Bunun için dua etmelisiniz. Çocuğun nerede olduğunu kim bilebilir ki? Daha fazla bilgi alıncaya kadar bu işe karışmayın.”

Dr. Fowler ikinci sayfaya not almaya başladığında gözleri parlamıştı.

Papazla ilgilenmedim ve tüm dikkatimi Birader Vern’e verdim.

234

“Ne kadar?”

“Şey, benim düşündüğüm, belki on bin?” dedi Birader Vern.

“On bin,” diye tekrar ettim.

“Beş de olur eğer verebileceğiniz buysa.”

“Benim düşündüğüm yirmi beş bin gibi bir rakamdı,” dedim, “Başlangıç olarak.”

Birader Vern’in yüzü aydınlandı ve Peder Ledbetter yüzünü ellerinin arasına gömdü.

“Tanrı sizi korusun Bayan Springer,” diye bağırdı Birader Vern. “Tanrı’nın izniyle bu çocuğu geri alacağız.”

“Bayan Julia,” dedi rahip, “Bunu yapmamalısınız. Siz kendinizde değilsiniz, bunu biliyoruz ve bunu siz de biliyorsunuz. Bir vasi tayin edilmeden önce ani kararlar vermeyin. Size yalvarıyorum, Bay Springer’ın kazanmak için onca emek verdiği servetini saçıp savurmayın. Dr. Fowler ile benim size sahip çıkarak önüne geçmek istediğimiz şey de bu.”

“Peder, bana sahip çıkılmasına ihtiyacım yok ve Bay Springer’ın malı da güvence altında.”

Ona gülümsedim, sonra da Dr. Fowler’la Birader Vern’e gülümsedim. “Eğer daha fazla paraya ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin Birader Vern.”

“Tanrı sizi korusun Bayan Springer!” Birader Vern koltuğuna yaslandı ve Peder Ledbetter’e keyifle gülümsedi.

Mutfak kapısı açıldı ve Lillian salona girerken yerde topuk sesleri duyuldu. Sandalyemden kalktım, kalbim atıyordu.

“Hepinize limonata getirdim,” dedi, tepsinin üstündeki sürahiyi alırken.

Birader Vern sanki vurulmuş gibi sandalyesinden fırladı. “Bu o!” Parmağı ile Lillian’ı işaret etti, “Bu o, hemen şerifi çağırın!”

“Tanrım, bana yardım et!” diye bağırdı Lillian, üzerinde sürahiyle üç bardak olan tepsiyi, yere fırlatırken. Üç litre limonata halıya yayıldı. Zavallı Lillian dönüp mutfığa kaçtı.

“Yakalayın onu!” diye bağırdı Birader Vern, arkasından koşarken. “Dur, kadın, tutuklusun!”

“Neler oluyor?” diye sordu Peder Ledbetter, kalkıp Lillian’ın döktüğü limonatalarla ıslanmış pantolonunu silkelerken. “Herkes aklını mı kaçırdı?”

Dr. Fowler parmağını ıslatıp sayfayı çevirdi ve eskisinden de hızlı yazmaya başladı.

YİRMİ DOKUZ

Peder Ledbetter arkamdan “Bu adam deli! Polisi arayın!” diye bağırırken odadan kaçtım, merdivenlere doğru yöneldim.

“Benim de yaptığım bu,” diye bağırdım, merdivenleri mümkün olduğunca hızla çıkmaya başladım. Telefon etmeye vakit yoktu, yukarıda canlı bir polis memuru yaşıyordu.

Mutfakta, kendisini korumam için haykıran Lillian’ın çığlıkları arasından, nefret ve haklı bir kızgınlıkla dolu Birader Vern’in sesi yankılanıyordu.

Birader Vern’in bize her şeyi yapabileceğinden korkarak, nefes nefese ve endişeyle merdivenlerin başına çıktım.

“Memur Bates! Uyanın, kalkın, size ihtiyacımız var!” diyerek kapısını yumrukladım.

“Ne var?” diye bağırdı, ama kapısı hâlâ kapalıydı.

Daha da hızla kapıya vurdum. “Acele edin, acele edin! Kapıyı açın, size hemen ihtiyacımız var!”

Kapının ardından hışırta sesleri duydum, aşağıdaki kargaşa neredeyse bana yetişecekti. Peder Ledbetter merdivenin aşağısına gelmişti; kulak tırmalayıcı gürültüye onun sesi de eklenmişti.

“Bayan Julia!” diye seslendi. “Eğer polisi aramayacaksanız, ben arayacağım. Bu kabul edilemez bir durum! Bunu kabul edemeyiz, bunu kesinlikle kabul edemeyiz!”

Tırabzanlardan aşağıya doğru eğildim ve “Peder, polisi hemen arayacağım. Şimdi, mutfığa girin ve o aptalı Lillian’dan uzak tutun,” dedim. Mutfakta bir tava yere düştü.

Memur Bates’in kapısının önünde haykırmaya devam ettim. “Kalkın! Lillian’ı kurtarmalıyız. Coleman Bates, lütfen yataktan kalkın, beni duyuyor musunuz!”

Arkamdan bir başka kapı açıldı ve Küçük Lloyd koşarak dışarı çıktı, gözleri kocamandı ve korkmuştu; annesi arkasında duruyordu.

237

“Ne var?” diye sordu. “Yangın mı çıktı? Koş, Junior, herkesi dışarı çıkarmalıyız!”

Küçük Lloyd, incecik kollarını sallayarak ortalıkta zıplarken, “Yangın! Yangın!” diye bağıırıyordu.

“Hayır, hayır!” diyerek ona sarıldım ve sakinleştirmeye çalışarak kendime çektim. “Yangın yok, Lillian bu. Bize yardım etmesi için Memur Bates’i dışarı çıkartmalıyım.”

Mutfaktaki gürültü arttıkça, Hazel Marie de Bates’in kapısına vurmaya başladı. Üzerinde benim elbiselerimden biri vardı, sanki ilk kez yaşama geri dönmüş gibi görünüyordu.

“Memur Bates,” diye bağırdık ikimiz de.

Kapı gürültüyle açıldı, aradan Bates’in kızgınlıkla parlayan gözlerinden biri görünüyordu; saçları darmadağınktı.

“Ne var?” Göreve çağırılmış olmaktan dolayı hiç memnun değildi.

“Lillian! Ve Birader Vern!” Hazel Marie’nin bu ismi duyduğunda şok geçirdiğini hissettim ve bir an için arkasını dönüp kaçacağını düşündüm. “Buradan çıkın ve onu yakalayın! Lillian’a zarar vermeden önce onun hapse girmesini istiyorum!”

Memur Bates aşağıya indi, koyu lacivert üniformasının pantolonunu giymişti. Sonra beyaz bir fânılayı kavradı ve kafasından aşağı geçirdi. “Ona saldırıyor mu?”

“Benim de size söylemeye çalıştığım bu! Ona saldırıyor ve burada, benim kendi evimde yapıyor bunu!”

Küçük Lloyd, “Memur Bates!” diye ağlıyordu. “Onun Bayan Lillian’a zarar vermesine izin vermeyin!”

“Sende nereden çıktın, Bud?” Memur Bates durdu, Küçük Lloyd’u gördüğüne şaşırdığı çok açıktı, sonra Hazel Marie’ye dikkatlice baktı. Hazel Marie’nin yüzü dikkat çekecek kadar iyileşmişti, ama yine de hazırlıklı değilseniz ciddi olarak duraksamanızı sağlayabilirdi ki, Bates de hazırlıklı değildi.

“Şuna bakın,” dedim Hazel Marie’yi göstererek. “Bu adamın neler yapabildiğinin bir örneği bu. Bunu yaptı, ya da yapılmasına izin verdi. Ve benim evimin de altını üstüne getirdi. Şimdi de Küçük Lloyd’u annesinden ayırmaya çalışıyor!” Sonra onu tanımadığını hatırladım, “Bu onun annesi.”

Bates başıyla ona selam verdi; durumu anlamakta zorlanıyor olmalıydı.

Lillian’ın çığlığı ve ona -ya da birbirlerine- bağırان adamların sesleri, çatının kirişlerini sallıyordu.

“Bayan Lillian’ı öldürüyor!” diye haykırdı Küçük Lloyd, sıkı bacaklarıyla zıplayıp duruyor, kolları bir rüzgâr değirmeninin kolları gibi sallanıyordu, “Ona yardım etmeliyiz!”

“Peki, Tanrı aşkına, tamam, anladım!” Memur Bates kapıyı açık bıraktı ve çıplak ayak dolaba doğru koştu. Yukarı uzandı ve bir raftan siyah kılıflı silahını indirdi. “Yolumdan çekilin ve burada kalın.”

Yanımızdan geçerken kapıyı sonuna dek açtı; koşarken kılıfını açıp silahını çıkardı. Yukarda kalmaya hiç niyetim yoktu, ama odasındaki manzara karşısında donup kalmıştım.

“Binkie!” dedim, genç kıza bakarak. Bir pansiyonere kiralamış olduğum misafir odamda ne işi olduğunu anlayamamıştım. Aceleyle bluzunun düğmelerini ilikliyordu.

“Merhaba, Bayan Julia” dedi, yanakları kızarmıştı. “Sizi tekrar görmek çok güzel.”

Ayakkabılarını giydi ve parmaklarıyla saçlarını düzeltti. Bir tarakla fırçaya ihtiyacı vardı.

Hazel Marie ile Küçük Lloyd ne yapacakları ve nereye gideceklerini bilemeden, şaşkın bir vaziyette yanımda duruyorlardı. Kendimi topladım ve onları Binkie'yle tanıştırdım.

Hazel Marie gülümseyerek, "Benimle tanıştığınıza memnun olmuştunuzdur, eminim," dedi imalı bir sesle.

Aşağı kattaki harekette ani bir durulma olmuştu ve bu sessizlik içinde Memur Bates'in şöyle söylediğini duyduk: "Şimdi herkes sakın olsun ki, bu işi halledelim."

Üniformalı bir adamın görünüşünün -yarım bir üniforma dahi olsa- neler yapabileceğini görmek çok şaşırtıcıydı. Elinde silah olan bir üniformalının nasıl bir etki yapabileceğini, artık siz düşünün.

"Evet, Binkie," dedim, kendimi toparlayarak. "Burada olman çok iyi. İçimizden bazılarının önümüzdeki birkaç dakika içinde bir avukata ihtiyacı olacak sanırım. Şimdi aşağıya insek iyi olur."

Çok değil kısa bir zaman önce, benim yatak odalarımından birisinde yasadışı, yasak ve gayri ahlaki bir şeyin gerçekleşmiş olması beni öfkeden çılgına çevirebilirdi. Ancak Binkie'ye ve silahıyla aşağıya inen Memur Bates'e devretmem ve onlarla paylaşmam gereken birçok endişem vardı, açıkçası. Wesley Lloyd'un bakış açısı farklı olurdu herhalde, ama bütün iki yüzlü insanlar öyle değil midir zaten?

Bir an aklımdan, Binkie'nin Peder Ledbetter'in beni suçladığı gibi bir sorunu olabileceği geçti aklımdan. Ancak varsa Memur Bates buna pek aldırış etmiyor gibi görünüyordu.

OTUZ

Biz dördümüz aşağıya inip aralarına katılana kadar, Memur Bates, Peder Ledbetter'ı, Dr. Fowler'ı, Birader Vern'i ve Lillian'ı oturma odasında birbirinden uzak koltuklara oturtmuştu. Silah tutan eli yanına sarkmış, şöminenin önünde ayakta duruyordu, çıplak ayaklarına, kıyafetinin durumuna ve kapısını vurduğunda yarıda kestiği işe rağmen, her şeyi kontrol altına almış gözüküyordu.

Lillian, "Oh, Bayan Julia" diye bağırdı, başını yukarı kaldırarak. "Beni hapse atmalarına izin vermeyin! Biliyorsunuz, ben o çocuğu kaçırmaya gitmedim!"

Küçük Lloyd ona doğru koştu ve kollarını boynuna doladı. Hazel Marie gidip Lillian'ın yanında durdu omzunu okşadı. Ben de, "Hapse girmeyeceksin Lillian. Binkie bir şeyler yap," dedim.

Genç kız bluzunun düğmeleri yanlış iliklenmiş olmasına rağmen, büyük bir ciddiyetle "Suç nedir, Memur Bey?" diye sordu.

Bates, "Şu an için kimse suçlu değil," dedi ona gülümseyerek. "Hâlâ kimin ne yaptığını anlamaya çalışıyorum."

"Bunu size ben söyleyebilirim," dedim ancak herkes aynı anda konuşmaya başlamıştı.

Birader Vern, Lillian'ı göstererek ve öteki sesleri bastırarak, "Bu kadın o çocuğu kaçırdı," dedi. "Ve bu da," derken Hazel Marie'yi işaret ediyordu; "hiçbir ahlaki duyguya sahip olmayan ve anneliğe hiç de yakışmayan bir kadın."

Peder Ledbetter "Bayan Julia," diye söze girdi, kendi bildiklerini söyleyecekti ki, Memur Bates elini kaldırdı. Papaz tekrar yerine oturdu ama konuşmaya devam ediyordu. "Bayan Julia, itiraz ediyorum. Burada neler oluyor? Bu kadın da kim? Bu adam kim ve Dr. Fowler ile ben neden kendi rızamıza karşın burada tutuluyoruz?" Gözlerini Hazel Marie'den Birader Vern'e çevirdi ve sonra tavana baktı. Dr. Fowler defterini doldurmuştu ve yazmaya devam edebileceği bir kâğıt parçası bulabilmek için ceplerini karıştırıyordu.

Memur Bates söze şöyle başladı, "Burada tutulmuyorsunuz." Birader Vern sandalyesinden ayağa fırladı.

"Bu kadını çocuk kaçırmak suçundan yakalamanızı istiyorum! Ve eğer bunu siz yapmayacaksanız, ben bir vatandaşım ve onun hemen şimdi ve burada yakalamasını sağlayacağım!"

"Dene o zaman," dedi Binkie onun gözlerinin içine bakarak.

"Şimdi bakın," dedi Memur Bates, "Hepimiz sakinleşelim."

"Sakinleşmem" dedi Lillian hıçkırıklar içinde. "Beni hapse atacaklar!"

"Hayır atmayacaklar, Bayan Lillian!" diye bağırdı Küçük Lloyd, kollarını tekrar onun boynuna dolayarak. "Ben sizi hapse atmalarına izin vermeyeceğim."

"Ondan uzak dur evlat," dedi Birader Vern yüzünde soğuk bir ifadeyle. "Sen bir yetimhane veya gençlik evine gideceksin. Senin yüzünden çok problem yaşadım, hepsinden kurtulacağım."

"Sen çeneni kapa, Vernon Puckett," dedi Hazel Marie. Küçük Lloyd'u kendine doğru çekerek Lillian'a yaklaştı. "Biz senden alacağımız her şeyi aldık. Senin emrinle vücudumdaki her santimetrekare morarınca kadar dayak yedim. Benden oğlumu çaldın ve sana yemin ediyorum senden intikamımı alacağım ve seni hapse yollayacağım."

“Dinleyin,” dedi Peder Ledbetter, kavga ettiği pek duyulmamış bir insandı. “Bu durmalı, burada ne olduğunu bilmiyorum, fakat birilerinin aklının başında olmadığı açık.” Bana baktı. “Bu evin üst katında nelerin olup bitmesine izin verildiğini kimse söylemiyor. Bu iki genç kadının yukarıda memurla ne işi vardı. Olanlara bakılırsa, çok düzensiz bir eviniz var, Bayan Julia. Birisi buraya girip bir şeyler yapmalı.”

Bu hayatımda duyduğum en açık tehditti ve bir an onun bildiği, ya da bildiğini zannettiği her şeyi anlatacağı hissine kapıldım. Teşhisi yanlış bile olsa, Dr. Fowler kendi yorumunu söylemese bile, açık söylemek gerekirse, orada durmak ve onların söyleyeceklerini dinleyerek utanmak istemiyordum.

“Her şey görüldüğü gibi değil, Peder,” dedim. “Lütfen dinleyin, bir karışıklık var.” Elbisemin içine iğnelenmiş olan pembe kâğıt aklıma gelmişti; kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümde kavuşturdum.

“Tak tak, kimse yok mu?” Sam kafasını kapıdan içeri uzattı. Odaya şöyle bir baktı ve “Meşgul görünüyorsun Julia, ben sonra gelirim,” dedi.

Çıkmak üzere arkasını döndü, ama onu geri çağırdım. “Gitme Sam, sana burada ihtiyacım var.” Eğer üzerime sorumluluk alırsam, bunu doğru yaptığımı Sam’in de görmesini istemiştim.

Yüzünde hoşnutsuz bir gülümsemeyle, “Bu bayağı bir değişiklik olur,” dedi. Bir yandan da odada bir araya toplanmış birbiriyle hiç bağlantısı olmayan insanları inceliyordu. Hazel Marie’yi tanı-mıyordu, Birader Vern’le ve Dr. Fowler’la daha önce tanışmamıştı, ama hızlı bağlantılar kurduğunu fark ettim. Gidip onun yanında durmak istediğim halde, Rahip Ledbetter’in ne düşüneceği konusunda endişeliydim.

Sam, Memur Bates’in elindeki silahı fark edince, kaşlarını yukarı kaldırdı, “Bir problem mi var?”

“Problemden çok gürültü var,” diyen Memur Bates, silahını şöminenin üzerine bıraktı. Ama oradan uzaklaşmadı. “Şimdi sa-

kin olalım ve durumu anlayalım. Herkesin bir anda konuşmasını istemiyorum. Bayan Lillian, önce siz lütfen. O çocuğu kaçırdınız mı?”

“Hayır kesinlikle, kaçırmadım.” Lillian, oturduğu yerde dikleşti ve önlüğünü düzeltti. Onu dinleyeceğini, ve hemen karar vermediğini bilerek Memur Bates’e güveniyordu. “Bu Birader Vern bir takım yanlış iddialarla, onu annesine götürdüğünü söyleyerek Bayan Julia’dan çocuğu aldı. Fakat bunun yerine onu ve televizyona çıkardı ve biz daha sonra öğrendik ki bu zavallı kadını Jerome’a dövdürten de oymuş.” Başını kaldırıp Hazel Marie’ye baktı. Daha sonra Bates’in gözlerine bakarak devam etti, “Onun dişlerini de kırmış. Bu adam o tatlı çocuk için bir tehlike.”

243

“Tehlike mi!” diye bağırды Birader Vern, sandalyesinden ayağa fırlayarak. Memur Bates omzuna dokundu ve adam tekrar yerine oturdu. Fakat konuşmasını kesmedi. “Ben size kimin tehlike olduğunu söyleyeyim. Tanrının işine karışan bu çılgın kadınlar bir tehlike! Hazel Marie yıllardır bir günahın içinde yaşıyor ve meyvesini de doğurdu, benim tek yaptığım şey ise ona bakmak. Babası da birisinin onun sorumluluğunu almasını isterdi ve bu o kadın olamaz!” Sözleri ağzından alınından dökülen terler gibi dökülüyordu. Birader Vern ölümüne bir çaba sarf ediyordu.

“Ve şimdi” diye bağırды, “burada bu kadın, siyah bir kadın, bir mutfak hizmetçisi, ona yardım ediyor, benim stüdyoma girip çocuğu alıyorlar ve bu günah yuvasına getiriyorlar. Burası bana böyle görünüyor.”

“Tamamen aynı fikirdeyim,” dedi Papaz Ledbetter, onaylamaya yakın bir bakışla Birader Vern’e bakarak, “Ve kardeşim, sen olanların yarısını bile bilmiyorsun,” dedi.

Düşmemek için koltuğun arkasını kavradım. Tanrım, diye dua ettim, söylemesine izin verme. Lütfen söylemesine izin verme.

“Bir dakika lütfen,” dedi Binkie. “İlk olarak şunu düşünelim. Bana kalırsa kaçırma suçlaması tartışmalı bir konu. Çocuk burada, annesi burada. Kaçırma bunun neresinde?”

“Fakat,” dedi Birader Vern, “onu benden aldı.”

“Sen de onu benden aldın,” demeye çalıştım.

Birden, “Fakat o benim çocuğum,” diyen Hazel Marie’nin sesi, odada yankılandı. “Ve ben onu Bayan Springer’in korumasına vermiştim, onun değil! Çocuğun üzerinde bir hak iddia etmeye ya da ben onu geri aldığımda bir karışıklık yaratmaya hakkı yok.”

Binkie, üzerinde taşıdığı Wake Forest Hukuk Okulu’nun tüm otoritesiyle, “Buna çocuk kaçırmak denmez,” dedi. “Sen ne düşünüyorsun Sam?”

“Haklı olduğumu düşünüyorum. Çocuk ait olduğu yerde.”

244

“Evet, evet,” diye bağırmağa başladı Birader Vern. “Peki ya ödül ne olacak? Bayan Springer, siz hatırı sayılır bir ödül vaat etmişsiniz, ve sanırım ben bunu hak ettim. Eğer ben olmasaydım, bu çocuk hâlâ bir yerlerde saklanıyor olacaktı.”

“Bence haklı olduğunuz bir yön var Saygıdeğer Puckett,” dedi Papaz Ledbetter hepimizi hayretler içinde bırakarak. Birader Vern bile hiç ummadığı bir savunucu bulduğu için şaşkındı. “Bayan Julia iyi bir tavsiyeye karşın aceleci bir söz verdi ve bence bu sözünü de tutmalı. Son zamanlarda aceleyle yaptığı çok şey var ve bu davranışlarının sonucunu kabul etmek zorunda. Eğer bunu anlayabilecek durumdaysa, tabii.”

“Bir dakika lütfen,” diye araya girdi Sam. “Sözünüze devam etmeden önce ne ödülünden söz ediyorsunuz siz?”

“Evet, neden söz ediyorsunuz?” dedi Binkie.

Papaz Ledbetter her şeyi yoluna koyacağını ifade eden bir bakışla Birader Vern’i susturdu. “Bayan Julia bu hasta çocuğun geriye alınmasına karşılık yirmi beş bin dolarlık bir ödül teklif etti. Ben buna tanığım, Dr. Fowler da tanık. Hatta biz bundan daha şaşırtıcı bir şeye de tanık olmuştuk. Sanırım bunu siz de kabul etmelisiniz Bayan Julia.”

“Ama-”

“Ortada bir kaçırma olayı yok,” dedi Binkie, lafımı keserek. “Kaçırma yok ki, ödül olsun.”

“Burada hepimizin göz ardı ettiğimiz bir nokta var,” dedi Dr. Fowler, yazabildiği gibi konuşabildiğini de ispat etmiş oldu böylece. Söze karışmasıyla kendimi kötü bir şeylere hazırladım. “Şimdi, dışardan bir insan olduğumu ve burada olan bitenle çok ilgili olmadığımı biliyorum fakat olan oldu ve bana kalırsa çok önemli bir soruyu yanıtlamamız gerekiyor.”

“O da nedir?” diye sordu Binkie, gözlerini kısarak ona baktı.

“Evet, anladığım kadarıyla çocuk başka bir şehirden bir yerden alındı ve şu anda burada bulunuyor. Bu kadın-” parmağıyla Lillian’ı işaret etti; “onu aldığını kabul ediyor. Fakat buradaki soru şu: onu nasıl aldı? Yürüdü mü? Araba mı kullanıyordu? Bir yardım aldı mı?”

Hazel Marie ve Küçük Lloyd bana baktılar. Tanrım, Dr. Fowler bunları söyleyerek ne demek istiyordu?

“Bayan Julia,” diye sızlandı Lillian.

“Bu doğru,” diye bağırdı Birader Vern. “Arabayı kullanan biri vardı. Herkes arabayı bir başkasının kullandığını söyledi.” Bana baktı ve gözlerini kıstı. “O birisi siz miydiniz, Bayan Springer? Siz de kaçırma olayının bir parçası mıydınız?”

Binkie şöyle söyledi, “Bu soruya cevap verme.”

Sam “Ortada bir kaçırma yok, bu nedenle arabayı kimin kullandığı da önemli değil,” dedi.

“Fakat kaçırmanın gerçekleştirilmesi için kurulmuş bir tezgâh vardı,” dedi Papaz Ledbetter. “Ve buna amaçsızca o şehre kadar araba kullanılmasını ekleyin, bu evi bir köpek kulübesine çevirme planları, sıradan sorulara verilen tuhaf cevaplar, polise karşı aleni şekilde yalan söylenmesi, uyuşturucu alma girişimi, ilgisi olmayan kişilerle ilişkiye girme ve onları ailenin üyesi gibi içeri alma, bir yabancıya yirmi beş bin dolar teklif etme, size söylemiş olsaydım itiraz edeceğiniz belirli aşırı hareketler. Evet, işlerin nasıl sarp sardıgını görüyorsunuz. Hiçbiriniz Bayan Julia’nın kişiliğindeki bu değişiklikleri göz ardı ederek ona iyilik yapmıyorsunuz. Yardıma ihtiyacı var ve eğer bunun için mahkemeye çıkması

gerekiyorsa, bırakın bunu yapalım. En azından ben ve kilise çevresi ona bir zarar gelmemesini önemsiyoruz. Onun kendisine bakmadığı açıkça görüldüğünden biz ona bakmak istiyoruz.”

“Çok açık,” dedi Dr. Fowler, “Ben de buna tanıklık ederim.”

OTUZ BİR

Bu suçlamaların gülünç olduğunu söylemelerini bekleyerek başımı Sam'den Binkie'ye çevirdim. Sam derin düşüncelere dalmıştı, Binkie tırnağını kemiriyordu.

“Bunu yapabilirler mi?” diye sordum.

“Bunu ispatlamaları lazım,” dedi Sam duraksayarak, kendisinin bilmediği neleri yapmış olabileceğimi düşünüyordu sanırım.

“Bunu yaparken çok zorlanırlar,” diye ilave etti Binkie.

“Bu duruma göre değişir,” dedi Dr. Fowler. “Bu neyi ispat etmeye çalıştıklarına bağlı. Eğer bir yasal suç ise, evet, o zaman ispatlanması zordur. Fakat Birader Vern'in ifadeleri diğerlerine eklendiğinde benimki ve Pederinki ile birlikte bir dava konusu oluşturabilir.”

Binkie yüzüne dökülmüş saçlarını savurarak ona döndü, “Siz kimsiniz?” diye sordu.

“Ben klinik psikoloğum ismim Dr. Fred Fowler.” Bunu söylerken daha da dikleşmişti. “Ve Birinci Presbiteryen Kilisesi tarafından bu konuyu incelemek üzere tayin edildim.”

“Aman Tanrım!” dedi Binkie, ellerini açarak.

Sam'ın gözleri şu ana kadar gördüğüm en kötü şekilde açılmıştı. Hazel Marie kollarını Lillian'ın omuzlarına doladı ve Papaz Ledbetter ellerini karnının üstünde kavuşturarak arkasına yaslandı. Birader Vern'in kara gözleri, beklenmedik başka bir avantajı kollar gibi hevesle üzerimizde dolaştı.

Vahşi bir kadına kibar davranan bir centilmen gibi, yumuşak bir sesle şöyle dedi Dr. Fowler, “Şimdi, Bayan Springer, endişelenmenizi istemiyoruz. Kimse sizi incitmeyecek, size söz veriyorum. Ve size yardım etmemize izin verinceye kadar kimse sizi utandıracak detayları burada açıklamayacak. Her şey yoluna girecek. Bizim tek endişe ettiğimiz şey, sizin iyiliğiniz. Benim sizi birkaç teste tabi tutmama izin vermenizi tavsiye ederim. Bu arada dinlenebilirsiniz.”

Beni, bu çılgın oyunun sonunda, hayatımın sonuna dek yerleri muşamba kaplı, lizol kokulu bir yurda yerleştirebileceklerini fark etmeye başladığım anda, “Sam, ne oluyor?” dedim.

“Biliyorsunuz, biz size bakacağız Bayan Julia,” dedi Peder Ledbetter. “Ben işlemlere şimdiden başladım, çünkü biliyorum ki, Bay Springer size bakmamızı isterdi.”

Lillian korkudan büyümüş gözlerle bana bakarken, “Neden söz ediyorlar?” diye sordu.

“Binkie?” dedim, ona bakarak.

Genç kız bir ileri bir geri yürürken, “Düşünüyorum, düşünüyorum,” dedi. “Problem şu, problem... Sam, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet, mahkeme yazmanı.”

“Mahkeme yazmanı mı?” Yüreğim ağzımda, güçlkle soluk alıyordum. “Leonard'dan mı bahsediyorsun? Leonard Conover?”

“Bu doğru,” dedi Sam. “Leonard Conover bunu halledecek kişi, uygulamalara nihai kararı getirecek kişi. Ve aynı zamanda bir vasi tayin edecek kişi. Ama dayan Julia, bizim de kaynaklarımız var.”

“Bundan bu kadar emin olma,” dedi Peder Ledbetter. “Bayan

Julia'nın son davranışlarının ayrıntılarından haberdar olmayabilirsiniz."

Yüzündeki emin ifadeye ve gözlerindeki tuhaf parıltıya baktım ve benim bundan sonraki tüm hayatımı harcıyıp mahvetmeye hazırlanmış olduklarını gördüm. Dostlarımı ve komşularımı, açık bir mahkemede bende gördükleri değişiklikleri anlatmak üzere, yan yana dizilmiş olarak gözümün önüne getirdim. Dr. Fowler'ı düğün salonundaki olayı anlatırken gözümün önüne getirdim ve güneşin Peder Ledbetter'in üzerinde doğup battığına inanan Leonard Conover'i benim geleceğim hakkında karar verirken düşündüm. Tüm vücudumun titrediğini hissettim. İnsanlar, dindar insanlar bana hiç endişelenmemi söyleyerek, 'bizim dedikimizi yap, biz senin için en iyi olanı biliyoruz, senin istediğin önemli değil' diyerek benim tüm hayatım hakkında kararlar veriyorlardı. Ve ben, küskünlüğün keskin bıçağı kalbimi daha derin ve geniş kesse de, onların her zaman haklı olduklarını ve benden daha çok şey bildiklerini kabul ederek onlara izin verecektim; tüm yapacağım ise onların söylediklerini kabul etmek ve buna uymak olacaktı. Bir an gülümsedim, gülümsemeye devam ettim. Wesley Lloyd öldüğünden beri kendimi ilk defa gerçek bir insan gibi hissettim. Bu durumda, evet, Papaz Ledbetter haklıydı; değişmiştim. Her zaman olduğumdan farklı biri olmuşum. Artık düşündüklerimi içime atmak yerine ifade ediyordum. Artık bana söylenenleri yapmak yerine içimden gelenleri, istediklerimi yapıyordum. Artık talimat beklemek yerine kendi içgüdülerime uyuyordum. Bir çocuk ya da yarım akıllı olmadığımı fark etmiştim ve bu şekilde davranılmayı da kabullenmiyordum. Ben yetişkin bir kadındım.

Benim deli olduğumu düşünmelerinde şaşacak bir şey yoktu.

Wesley Lloyd'un parası olmasaydı, şehirdeki tüm erkeklerle beraber olsaydım dahi, benim durumum konusunda bir endişeleri olmayacağından hiç kuşku yoktu. Hazel Marie kadar parasız olsaydım, bana yılbaşında birkaç tabak güveç ve bir kutu pudra

getirirlerdi, ama beni günde iki yüz dolar ödenen bir bakımevine yerleştirmeye kalkmazlardı. Bu para bana hiç bilmediğim bağımsızlığı vermişti ve şu anda beni Wesley Lloyd'un şimdiye dek yaptığından çok daha kötü bir biçimde tutsak etmek üzereydiler.

Ellerim titreyerek elbisemin düğmelerini açmaya başladım.

Dr. Fowler ile Peder Ledbetter arkalarını dönerken, Birader Vern bir nefes aldı. Peder'in yüzü solmuştu. Ağzı açıldı, onu bundan sonraki kurbanım olarak seçmişim gibi korku vardı yüzünde.

"Yapma!" dedi bana. "Fred bir şeyler yap."

Fakat Fred başını önüne eğdi ve kapıya doğru yanaştı. Bir daha benimle konuşmayacak gibiydi.

250

Ben ikinci düğmemi de açtım. Sam ile Binkie şoka girmiş bir şekilde bana bakıyorlardı, ama Lillian'la Memur Bates'ten daha şaşkın görünmüyorlardı.

Hazel Marie hareket eden tek kişiydi. Yürüdü ve benim önüme geldi, onlarla benim aramda duruyordu. İki elini de omuzlarıma koydu.

"Oh tatlım," dedi, o kadar yavaş söyledi ki, onu neredeyse duyamıyordum. "Bunu yapma, hadi gel birlikte yukarı çıkalım."

Gözlerimden sel gibi akan gözyaşları arasında küçük, zavallı ve yaralı yüzü ile bana bakarken dizlerimin titrediğini hissettim. Hayatımda daha önce hiç kimse, benimle böylesine içten ve tatlı bir şekilde konuşmamıştı.

"Tamam," diye fısıldadım ona. "Her şey yolunda, merak etme."

Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra kafasıyla onayladı ve ellerini üzerimden çekti. Ama ben korsemın düğmelerini açmaya devam ederken önümde durmaya devam etti. Elimi göğsüme soktum ve pembe kâğıdın üstünden iğneyi çıkardım. Onu aldığımda Hazel Marie benim için elbisemin düğmelerini ilikledi ve yanıma geçti.

"İşte, Sam," dedim kâğıdı ona verirken. "Bunun sana verilmesi gerekiyor. Bunun bir şeyleri değiştireceğini umuyorum."

OTUZ İKİ

Sam yanıma yaklaşp kâğıdı benden aldı. Katlı duran kâğıdı açıp okudu ve hayranlık dolu gözlerle bana baktı. Belki de acıma duygusuydu, tam olarak ayırt edemedim. Herkes Sam’i izlerken, o kâğıdı tekrar okudu. Düşünceli şekilde başını sallayıp dudaklarını ısırdı. Hazel Marie kollarını belime doladı. İç dünyamdaki sarsıntılarla mücadele ederken bana destek olduğu için ona minnettardım. Odada bulunan herkes bu uyduruk pembe kâğıt parçasının öneminin farkındaydı. Gerçekte ne kadar önemli olduğunu ise, sadece Sam’le ben biliyorduk.

“Bu nedir?” dedi Binkie.

“Bu bir holografik vasiyetname,” diye yanıtladı Sam.

“Bir holo ne?” diye sordu Hazel Marie.

“El yazısı ile yazılmış bir vasiyetname.” Okuması için Binkie’ye uzattı. “Wesley Lloyd Springer bunu öldüğü gece yazmış. O günün tarihi ile. Ve bu pek çok şeyi değiştirdi. Çok fazla şeyi.”

“Neler yazıyor bunda?” diye sordu Lillian. “Bay Springer ölmeden önce mi yoksa sonra mı yazıldı?”

“Önce Bayan Lillian” diye yanıtladı Binkie, kendinden son derece emindi, “önce, büyük olasılıkla o gün içinde bir ara,”

“Bunu yüksek sesle oku Binkie,” dedim. “Herkes öğrensin.”

Binkie, “İşte Sam” dedi, kâğıdı ona verirken. “Okuyacağın yer burası.” Gidip Memur Bates’in yanında durdu.

“Bakalım ne diyor,” diye başladı Sam, “Bay Springer tüm mal varlığını, mirasını oğluna bırakmış, buradaki Küçük Lloyd’a.”

Herkes küçük çocuğa bakarken, odada ölüm sessizliği hâkimdi. Herkes çocuğa bakıyordu. Benim dışımda. Ben vücudumun titremesini kontrol altına almaya çalışırken herkesin bana acıyarak baktığını fark ettim.

“Ne?” Papaz Ledbetter’in sesini ilk kez duymuştuk. “Nasıl olur? Bu olamaz! Bunu nasıl yapabilir? Bu yasal bir şey mi?”

252

“Tamamen yasal,” diye yanıtladı Sam, “Bunu imzası ile de kanıtlayabilirim.”

“Buna inanmıyorum Bayan Julia, siz... ben bir şeyler yapmalıyız, bununla mücadele etmeliyiz, mahkemeye başvurmalıyız, gereken her şeyi yapmalıyız!”

“Unut bunu Peder,” dedi. Binkie, Memur Bates’in uzatıp şömineye dayadığı kolunun altında gerinirken. “Vasiyetname kaya gibi sağlam, Bayan Julia için çok acı olabilir, ama böyle.” Papaz Ledbetter gözleriyle, aslında yardım etmesi için önerebileceği hiçbir şey olmayan Dr. Fowler’ı ararken, Birader Vern de Sam’e yanaşarak, konuya girdi. “Eğer bir şeyler yapacaksak bana şunu iyice anlatıver,” dedi.

“Son derece basit; çocuk erginlik yaşına geldiğinde babasından kalan tüm mal varlığına sahip olacak”

“Her şeye mi?”

“Burada söylenen o.”

Birader Vern, “Tanrı’ya şükretmelisin evlat!” dedi. Tüm sevimliliğini takınarak, Lloyd’a dönmüştü. “İnañılmaz bir şey, Tanrı sana ve ailene büyük bir bağışta bulunmuş. Hazel Marie, bu yavrunun yetiştirilmesinde yardıma ihtiyacın olacak. Bu çok büyük bir sorumluluk. Ve ben de her adımında yardımcı olabilmek için burada olacağım.”

Hazel Marie yanımdan ayrılmadı. Birader Vern'e sonra Sam'e baktı. "Sanırım şunu demek istiyorsunuz," dedi. "Wesley Lloyd, bütün mal varlığını ergenlik yaşına geldiğinde alabilmesi koşuluyla, çocuğuna bırakmış."

"Evet," dedi Sam. "Ona ve size, ayrıca şu andan itibaren mali açıdan destek göreceğiniz anlamına geliyor."

Bunu duyan Hazel Marie benden beter titremeye başlamıştı. Eliyle ağzını kapatarak, "Anlayamadım," dedi.

"Bu demektir ki Hazel Marie, bundan sonra hiç kimseye muhtaç olmayacaksınız," dedim.

Bana yaslandı ve elleriyle yüzünü kapamaya çalışarak hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Oh, Bayan Springer, bütün bunların doğru olduğuna inanıyorum."

"Elbette, hepsi doğru" diye yanıtladım hafifçe sırtını okşayarak. "Sam, bu konuda hiç hata yapmaz."

"Hayır, bunun hiç adil olmadığını söylemek istiyorum. Siz, onun kanuni eşisiniz. Böyle bir şey yapabilir mi?"

"Anne!" Küçük Lloyd yüzünde sıkıntı dolu bir ifade ile yanıma geldi. Ve annesinin ağladığını görünce korkmuştu. "Neler oluyor anne?"

"Endişelenecek bir şey yok, Küçük Lloyd," dedim. "Çektiğiniz tüm sıkıntılar geride kaldı, annen de duyduğu mutluluktan ağlıyor. Bundan böyle nerede yaşayacağınız, ne yapacağınız konusunda endişelenmenize gerek yok. Artık burada yaşayabilirsiniz. Tabii, eğer arzu ederseniz." Bir elimle Hazel Marie'nin sırtını sıvazlarken, diğer kolumu Küçük Lloyd'un omuzlarına doladım. Onları teselli ederek, destek olmaya, rahatlayıp, neşelenmelerini sağlamaya çalışıyordum.

"Gerçekten burada mı?" Bu fikir Küçük Lloyd'un yüzünü güldürmüştü. "Seninle ve Bayan Lillian'la mı? Duydun mu anne? Bayan Springer bizim burada, onunla yaşamamızı istiyor,"

"Evet yavrum." Derin bir iç geçirdim. Kalbim yerinden kopacak gibiydi.

Göz ucuyla Lillian'a baktım, başını sandalyenin arkasına yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. Dudaklarında izlediğim hareketten bizim için dua ettiği umuduna kapıldım. Özellikle de benim için, çünkü buna çok ihtiyacım vardı.

"Bayan Julia," dedi Papaz Ledbetter "Çok üzgünüm." Sandalyesinde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Elleri ile yüzünü sildi. Kaşlarını çatmıştı ve yavaşça başını sallıyordu. "Hiç kimse bu sonucu önceden tahmin edemezdi, öyle zannetmeseniz bile," diyerek, ümitle Dr. Fowler'a baktı. "Vasiyetnamenin feshedilmesi için Bayan Julia'ya yardımcı olmalıyız."

Dr. Fowler ise konudan yeterince sıkılmış gibi "Eğer vasiyet görüldüğü gibiyse, bu pek mümkün değil, bunun yanında vasiyetin feshi için başvuru yaptığımızda mahkemeye akli yetersizlikle feshi birlikte nasıl izah edebiliriz?"

"Önemli bir nokta," dedi Binkie.

"Pekâlâ, kimsenin inanacağını sanmıyorum, ama yine de Bayan Julia için gerçekten endişeleniyorum. Bu durumda vasiyetname onu yoksullaştırırsa Sam, kilise ona nasıl yardım edebilir?"

"Belki de en iyisi, Julia'nın bunu içine sindirebilmesi için ona fırsat tanımak, bildiğiniz gibi bu onu oldukça sarstı. Onun fazla seçeneği yok, siz ve o iyi doktor ya da her kimse ona biraz zaman tanıyın. Eğer kilisenin yardımına ihtiyaç duyarsa size bildirecektir."

"Evet, bu harika bir tavsiye." Ayağa kalkıp, yanıma geldi. "Bütün bu olanlar için son derece üzgünüm Bayan Julia. Belki hatalı bir başlangıçtı ancak şunu bilmenizi isterim ki tamamen iyi niyetliydi."

"Biliyorum Peder ve bütün iyi niyetli tavırları takdirle karşılıyorum. Ayrıca, Leonard etrafına daha fazla zarar vermeden ona engel olursanız, beni çok memnun edersiniz."

Bizlere, bize karşı gelenleri affetmemiz öğütlenir, ama itiraf ediyorum ki, onun papazlığı hakkında konuşmamak için kendimi zor tuttum.

Papaz Ledbetter ile Dr. Fowler ayrıldıktan sonra, geçen süre içinde boşluğu doldurmak Birader Vern'e düşmüştü. "Başınıza gelenlerden ötürü duyduğum derin teessürü size bildirmeme izin verin lütfen Bayan Springer," dedi. Yüzündeki tebessüme hakim olamıyordu. "Şimdi Hazel Marie, kendine gel kızım ve avukatların çocuğa kalan miras ile ilgili doğruları anlatmasına izin ver. Sanırım mirasın nasıl idare edileceği ile ilgili süratli bir karar vermemiz gerekecek, senin de bildiğin gibi bu tür konular ağırdan almaya gelmez."

Hazel Marie gözyaşları ile dolu yüzünü omzumdan kaldırıp, etrafına bakındı, "Birader Vern bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Memur Bates, bu adam hakkında suç duyurusunda bulunmak istiyorum. Bunu benim için yapabilir misiniz?"

"Elbette bayan, Sulh Yargıcının Ofisine gideriz; ancak öncelikle Birader Vern bu insanlardan uzak durmanızı tavsiye ederim. Anlayabildiniz sanırım?"

"Ama Hazel Marie, ben sizin için bir şey ifade etmiyorsam şunu anımsatmak isterim, herkese senin ne kadar sorumsuz bir anne olduğunu duyurduktan sonra, kendimi çocuğun vasisi ilan edebilirim. Bunu yapmak istemiyorum çünkü bu çok zaman alacak bir konu. Tabii beni bunu yapmaya zorlarsan, hiç tereddütsüz yaparım."

"Mahkemeyeyle ilgili planlar yapmadan evvel, belki şunu iyice incelemek istersin," diye yanıt verdi Sam. Vasiyetnameyi okuması için adama uzattı ama elinden bırakmadı.

Birader Vern'e vasiyetnameyi iki, üç kez okuyabilecek kadar zaman verdi. Adamın yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirmişti. "Çocuğun vasisi Hazel Marie değil mi?" diye sordu.

"Hayır, vasisi benim," dedi Sam.

Durumun bu hale gelmesi Hazel Marie'nin tansiyonunu etkilediği için, vücudu yeniden titremeye başlamıştı. Büyük bir acıyla, "Evladımı benden alabileceğini mi söylemek istiyor?" diye sordu.

“Hayır, anlamı bu değil. Çocuğun mali vasiliğini bana vermiş. Ayrıca kendisine bakabilecek yaşa gelinceye kadar, tüm bakımını, eğitim hayatı ile ilgili her şeyi üstlenmemi istiyor. Siz onun annesisiniz, en yakınısınız. Ayrıca öyle görünüyor ki bundan böyle her ikinizi de rahat bir yaşam bekliyor.” Sam bunları izah ederken kendinden son derece emindi. Birader Vern’e döndü ve “Ayrıca, Bayan Puckett’in vasiyetnamenin şartlarını yerine getirebilmek için uygun olmadığı ispat edilse dahi, bu durum benim gayri menkullerle ilgili sorumluluğumda herhangi bir değişiklik yapmayacak, benim gibi çocuğun ailesinin diğer üyelerini de etkilemeyeceğinden eminim. Bunun da ötesinde, Bayan Puckett’in aneliği konusunda olumsuz bir karar verebilecek herhangi bir mahkeme bulunabileceğini hiç sanmıyorum. Çünkü gördüğüm kadarı ile çocuğa en iyi şekilde bakarak görevini yerine getirmiş,” diyerek konunun ciddiyetini bir kez daha vurguladı.

Sam’in açıklamaları Birader Vern’in hiç de hoşuna gitmemişti. Yüzünde öfke dolu bir ifade belirdi. Ardından oldukça kaba bir tavırla, kalkıp gitti. Görünen o ki, dünyada bulunduğu yeri hak etmeyen çok fazla insan var.

“Bütün bu olaylara inanmıyorum,” dedi Hazel Marie. Yine gözleri dolmuştu. “Ayrıca doğruluğuna da inanmıyorum. Bayan Springer, lütfen söyler misiniz bütün bunların sizin için anlamı nedir?”

“Pekâlâ,” dedim derin bir iç çekerek. Başıma gelenlerin Birader Vern’in yaşadığından çok daha iyi olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum. “Bu, benim fakir olduğum ve Wesley Lloyd’un başımı sokacak bir evim olup olmamasını hiç önemsemediği anlamına geliyor.”

Küçük Lloyd bağırarak, “Ben önemsiyorum. Lütfen, üzülmeyin, bizimle birlikte yaşayabilirsiniz öyle değil mi anne?” dedi.

“Tabii yaşayabilir.” Hazel Marie’nin sıkı sıkı kapadığı dudaklarıyla gülümsedi. Sanırım, Wesley Lloyd’dan kalan miras ile ilk işi dişlerini yaptırmak olacaktı. İkinci olarak da oğluna, yüzüne yakışacak bir çift gözlük alacaktı herhalde.

“Neden olmasın Bayan Springer, bizi mutlu edersiniz.”

“Bu mümkün değil. Sadaka kabul edemem ancak nazik tekliniz için teşekkür ederim. Yapmam gereken Wesley Lloyd’un ve Tanrı’nın isteğine boyun eğmektir. Veren de, alan da Tanrıdır,” diye ekledim. Tüm gayretimle dine sığınmaya çalışıyordum, ama bu daha önce hiç bilmediğim bir duyguydu.

“Eh, şey...” dedi Sam. Işıl ışıl parlayan gözleri ile yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Aslında Tanrı her şeyi almış değil,” dedi.

Binkie kahkahalarla gülerek, burnumun dibinde, benim oturma odamın ortasında Memur Bates’e iyice sokuldu. Artık bu ev bana ait olmadığından bu sokulgan tavrı da beni hiç ilgilendirmiyordu.

“Yaşlı bir kadının başını sokabileceği bir yuvası ve yiyecek bir şeyinin olmamasında gülünecek bir şey göremiyorum,” diye çıkıştım. “Ayrıca görünen o ki, ikinizin arasında biraz fazla yakınlaşma olmuş, en azından gülmek için benim odadan dışarı çıkmamı bekleyin bari.”

“Endişelenmeyin Bayan Springer,” dedi Hazel Marie “Cebimde beş sentim olduğu sürece siz asla tek başınıza kalmayacaksınız.” Binkie ve Sam kahkahalarına hâkim olamıyorlardı, her ikisi de bu tutumlarıyla duygularımı incitmişti. Bağırarak ağlamak istiyordum.

“Hadi anlat ona Sam,” dedi Binkie, nihayet kendini toparladığında.

Sam “Julia, Julia, Julia,” diye başladı. “Böyle olmasını istemezdim, özür dilerim. Fakat sanırım biz senin cebine göz diken kişilerin önüne büyük bir engel koymak zorundaydık. Şimdi, yeni vasiyetnamenin meydana getirdiği durum şu,” dedi, yanıma yaklaşarak. “Bu durumlarda, eşler daima mal varlığını paylaşırlar. Wesley Lloyd’un ne yapmış olduğunun bir önemi yok; o da zaten bunu iyi biliyordu. Nitekim onun dul kalan eşi olarak mal varlığının yarısı senin. Springer servetinin yarısı da küçümsene-

cek bir şey değildir. Yeni vasiyetnameye itiraz edebiliriz elbette, ama boşuna çaba harcamış oluruz.”

Bir yere oturup nefes almam gerekiyordu..

Bu güçsüz, zayıf halimle ne yapacağımı bilemediğimden Sam’in bana yaklaşmasını istemiyordum. İçimde kollarımı ona dola-mak için müthiş bir istek vardı.

“Acaba bu hem Bayan Julia hem de bu yavrunun Springer’in malına varis oldukları anlamına mı geliyor,” diye sordu Lillian.

“Evet,” dedi Sam hâlâ sırtarak, “Bunun anlamı bu demek oluyor.”

“Tanrım sana şükürler olsun!”

“Kuzey Carolina eyaletine de şükürler olsun,” dedim, hak ede-ne hakkını vermem gerekirdi.

Her ikisine de uzun uzun bakarak, “Sam, sen ve Binkie bunu baştan beri biliyor muydunuz?” diye sordum.

“Tabii ki biliyorduk,” dedi Binkie. “Fakat Doktor Fowler ya da bir başkasının da bilmesinden korktum doğrusu.”

“Pekâlâ, her şey bitti” dedi Memur Bates, Binkie’ye sıkıca sarılarak. En az o da benim kadar mutlu görünüyordu. “Julia!” diye seslendi Sam. “Hiçbir şey için endişelenmene gerek yoktu, var mıydı? Biliyorsun, her zaman gelip benimle birlikte yaşayabilirsin.”

“Ben böyle bir şey bilmiyorum.” Ayrıca eğer benim şüpheli durumumu bilseydi bana bunu teklif de etmezdi.

“Oo, biliyorsun sana sahip çıkardım.”

“Sam Murdoch, şimdi sana bir şey söylememe izin ver. Senin veya bir başka erkeğin bana sahip çıkmasına ihtiyacım yok. Bunu tek başıma pekâlâ yapabilirim. Ayrıca, ben bunu eğer onlar da isterlerse Küçük Lloyd ve Hazel Marie’yle de pekâlâ yapabilirim. Sanırım bu koca ev üçümüze de yeter. Memur Bates’le Binkie’ye de, eğer arzu ederlerse.”

“Ve bana da,” dedi Lillian.

“Evet, sana da Bayan Lillian,” dedi, Küçük Lloyd. O kadar

mutluydu ki, korkarım o sıska kollarını yeniden sağa sola sallamaya başlayacaktı.

“Şükürler olsun Tanrım,” dedi, Hazel Marie dişlerindeki boşluğu gözler önüne seren kocaman bir tebessümle.

Çok geç olmadan dikkat etmemiz gereken bazı konular vardı. Bunlardan birisi Papaz Ledbetter’in kısmen haklı olduğuydu. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Şu İsviçre ya da İsveç’teki sağlık kliniklerinden birine mi gitseydim acaba? Her neyse yapmamız gereken her şeyi bir listeye dökecektim. Hazel Marie ve ben bir süre Wesley Lloyd’un parasını harcamakla vakit geçirebilirdik. O hep parasının kendisine ait olduğunu düşünmüştü, ama şimdi bizimdi ve onun hiçbir zaman yapamadığı kadar iyi harcayacağımızı biliyordum. Tabii tadını çıkaracağımızı da.

259

Bir süredir yaptığımız tek şey onun parasını harcayarak hayatın tadını çıkarmak. Lillian hâlâ her gün geliyor. Binkie de gelip gidiyor, ama genelde Memur Bates onun evine gidiyor. Bu işi artık resmileştirmeleri gerekiyor ve eğer bir an önce kendileri düşünmezlerse onlara bunu ben söyleyeceğim.

Birader Vern’le ilgili yeni bir şey duymadık, ama hâlâ televizyonda *Alevi Beslemeye* devam ediyor. Birkaç hafta önce ona 20 Dolar gönderdim ve karşılığında kendi yazdığı dünyanın sonu ile ilgili bir kitap aldım. Kitap Rusya, devrim, sıcak ve soğuk patlamalar, hakkındaydı ama ne anlattığını bir türlü anlayamadım.

Papaz Ledbetter pek ziyarete gelmiyor. Emekli olduğundan beri zamanının çoğunu evinde geçiriyor artık ve çoğu günler hastalara, delilere, ölümcül insanlara papazlık yapmak için orada bulunuyor. Her pazar sabahı beni hüzünlü bir şekilde selamlayarak durumumu anladığını göstermek istiyor ve benim için çok kaygılanıyor. Hazel Marie’den uzak duruyor. Hazel Marie bizim ağırbaşlı ibadet yöntemlerimize alışkın değil, ama benimle birlikte geliyor ve başını dimdik yukarıda tutuyor.

LuAnne Connover hâlâ bizim yaşam düzenimizi anlayamıyor.

Bana, Leonard'ın arkadaşlık yapmış olduğu bir kadınla asla dostluk kuramayacağını söylemişti. Ben de içimden, hiçbir kadının Leonard'la dostluk kurmak istemeyeceğini düşündüm, ama bunu ona söylemedim. Hazel Marie ona saçlarını nasıl taraması gerektiğini söylediğinden beri, bizi biraz daha sık ziyaret etmeye başladı.

Bir ev dolusu insanla yaşamaya tahmin edeceğinizden daha iyi uyum sağladım. Yatak odamı aşağı kata, Wesley Lloyd'un çalışma odası olarak kullandığı odaya taşıdım ve bizim yatak odamızı da Hazel Marie'ye verdim. Wesley Lloyd'la paylaştığım yatağı fırlatıp attım ve kendimle Hazel'a yeni yatak aldım. Elimden geldiğince gereksiz kurumlarla olan olan yersiz ilişkilerime son veriyorum.

Bu ev istediğimiz zaman bize mahremiyet sağlamaya yetecek kadar büyük. Memur Bates taşındığı zaman o mekânı Küçük Lloyd'la Hazel Marie için oturma odası yapacağız. Eğer isterse misafirlerini özel olarak ağırlayabilecekleri bir arka merdiveni de var. Şimdiye dek -kilisede bakışlarını ondan ayırmayan iki dul adam olmasına rağmen- hiç kimseye ilgi göstermedi. Sanırım o da benim gibi, sütten ağzı yanmış, yoğurdu üfleyerek yiyor. Özellikle de bu ateşi körükleyen Wesley Lloyd Springer gibi bir adam olduğu için.

Ama şu anda çok iyi dostuz ve ondan öğrendiğim bir sürü şey oluyor. Ismarladığımız omuza konacak çarplar gelir gelmez saçımı boyayacak.

Sam her zamanki Sam ve benim onu böyle sevdiğim dışında bir şey söylemeyeceğim.

Bir şey daha söyleyebilirim. Yakınlarda, Sam ona söylemek istediğim bir şey olup olmadığını sordu bana.

Ben de "Ne gibi?" diye sordum; benim utanç verici sırrımı öğrenip öğrenmediğini merak ederek. Sorunumun kısmen kontrol altında olduğunu düşünüyordum. Eğer bir problemim varsa bile son zamanlarda etrafımdaki erkeklerden hiç birisi hiçbir rahatsızlık öne sürmemişlerdi.

Pekâlâ, dürüst olmam gerekirse, Sam bana güldüğünde içimde bir hareketlenme oluyordu.

“Ledbetter senin bir sorunun olduğunu tutturdu. Hasta mısın, Julia?” Kollarımı tuttu ve bana şöyle dedi: “Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var, ne olduğunu bilmek isterim,”

Gözlerimden yaşlar fışkıracağını hissederek başımı salladım.

“Hayır, istemezsin,” diye fısıldadım. “Bu çok korkunç.”

“Bana anlat ve sana yardım etmeme izin ver.”

“Bu çaresiz bir durum, yani Peder böyle söylüyor.” Ona yaslandığım anda, ta kalbimin en derinlerinde kilitli sırlarım ve utançım dışarı fırlamak için büyük bir telaşa kapıldılar. “Peder bunun benim hep gizli tutmam gereken bir günah olduğunu söyledi. Bu konuda haklı olup olmadığını bilmiyorum. Sam bu beni o kadar yordu ki ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Tatlım senin bu kadar kötü bir günahın olabileceğini hiç sanmıyorum,” Kendisinin ne tür bir tehlike içine girebileceğini fark etmeksizin, kollarını dolayarak beni kendisine çekti.

Kendi irademle onu bırakmayı başaramayacağım için ona, “En iyisi beni serbest bırak,” dedim. “Papaz Ledbetter ile Dr. Fowler benim hastalığımın şey olduğunu söylediler...” Sesimi alçalttım, Sam’i başına geleceklerden korumak isteyerek güçlkle bu kelimeleri söyleme cesaretinde bulundum. “...isteri-nemfomanya.”

Sam, “Ne-ee?” diyerek gülmeye başladı; öyle ki kahkahaları gittikçe yükseliyordu. Koşarak karanlık bir köşeye saklanabilmek için, kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım. “Ah, Julia, neden bana daha önce sıkıntının bu olduğunu söylemedin?” dedi. Parmağını yüzümde aşağı yukarı dolaştırarak, “Bende bunun tedavisi olduğunu bilmiyor musun?”

Ve tedaviyi sürdürüyor, benim de bu konu hakkında söyleyeceklerim gerçekten bu kadar.

Diğerleriyle ilişkilerimiz huzurlu bir şekilde devam ediyor. Küçük Lloyd biraz büyüdü ve daha çok annesine benzemeye başladı. Lillian onun bazı alışkanlıklarını benden aldığını söylüyor.

Kesinlikle gelecekte işine yarayacak alışkanlıklar bunlar. Sam onun için küçük bir hesap açtı; ben de ona hesap tutmayı ve çek yazmayı öğretiyorum. Bunu çok iyi yaptığını ve zeki olduğunu söylemeliyim. Paranızı elinizde tutmayı öğrenmek için hiçbir zaman küçük, ya da çok yaşlı değilsinizdir, ben bunun canlı kanıtıyım.

Bu iniş çıkışların tümünden bir sürü deneyim edindim ve bunların içinde en önemlisi, asla bir yalanla yaşamamak oldu. Wesley Lloyd bunu yapmıştı ve bakın bu ona ne getirdi; stresin yol açtığı bir kalp krizi ve onu pek hatırlamayan iki kadın. Ben bir yalan üzerine yaşamaya özendim, neredeyse yapıyordum da, ama bundan vazgeçmek bakın bana neler kazandırdı: akrabalık bağları olmayan, ama güzel gerçek bir aile ve rahat bir vicdan. Belirtmek isterim ki, bütün bunlar Wesley Lloyd'un servetinin yarısına değer.

Ann B. Ross, Kuzey Carolina Üniversitesi'nde doktora yaptıktan sonra, UNC, Asheville'de İngilizce öğretmenliğine başladı. **Bayan Julia'nın İsyanı**'ndan önce yazdığı üç kitaptan biri olan, *Pilgrimage* (Hac) isimli romanı eleştirmenlerden övgüler aldı ve okuyucuları tarafından çok sevildi.

Ann B. Ross tüm kitaplarında, kendine özgü bir mizahla, okuyucuyu hem gülümsetip hem düşündürerek, en iyi bildiği yeri, Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyini anlatıyor.

Okurlarımızın, **Bayan Julia'nın İsyanı**'ndaki Julia'yı, yıllarca, yakın bir dostlarını hatırlar gibi sevgiyle ve gülümseyerek hatırlayacaklarına inanıyoruz.

Bayan Julia Springer, belli bir yaşa gelmiş, mazbut bir Güneyli hammeferdidir. Kocasının ani ölümünden sonra kendini oldukça kısa bir sürede toparlamış, mirasçısı olduğu büyük servetin -ve kocasının aşırı baskısından kurtulmanın- keyfini çıkarmaya başlamıştır. Derken, bir gün kapısına Hazel Marie Puckett adında bir kadın dayanır. Sivri topuklu ayakkabıları, aşırı kısa eteği ve sarı boyalı saçlarıyla hiç de saygı uyandırmayan bu genç kadın, dokuz-on yaşlarında bir çocuğun elinden tutmaktadır. Bu çocuğun Bayan Julia'nın kocasının çocuğu olduğunu, ancak ölen Bay Springer'in mirasından çocuğa tek kuruş kalmadığı için yiyecek yemekleri bile olmadığını söyler. Kendisi hayatını kazanacak bir beceri edinmek için başka bir şehre gitmek zorundadır. Bayan Julia'dan birkaç hafta çocuğa bakmasını ister.

Bayan Julia şoka girmiştir. Birlikte yaşadıkları 44 yıl boyunca, kocasının her isteğini yerine getirmiş, kendi kişiliğinden vazgeçip onun talimatlarına göre yaşamıştır. Kocasının yaptığından büyük

bir utanç duyar. Üstelik bütün kasabanın -hatta yakın çevresindekilerin- kocasının ihanetini bildiğini öğrenince, ne yapacağını şaşırır. Önce çocuğu başından atmak ister, ama sonra çevresindeki ikiyüzlülükler onu isyan ettirir. Her şeyi kendi bildiği gibi yapmaya karar verir.

Bayan Julia'nın İsyanı, Amerika'nın güneyindeki bir kasabayı anlatırken, toplumdaki her türlü ikiyüzlülüğe ve çifte standarta, mizah dolu bir mercekten bakıyor, özellikle de dini kurumların çarpıklığıyla acımasızca alay ediyor. Bu hikâye dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir küçük kasabada geçebilirdi, diyebiliriz. Ancak bu kasabalarda da pek çok Bayan Julia vardır diyebilir miyiz?

"Bu kitaba bayıldım. Okumak öyle büyük bir keyifti ki! Bayan Julia son yıllarda karşılaştığım en müthiş roman kahramanlarından biri. Ann Ross, kesinlikle klasikler arasına girecek bir Güney komedisi yazmış. Yaşa Bayan Julia, harikasısn."

Fannie Flagg

Kızarmış Taze Domatesler'in yazarı

